

❦ Ebü Mus'ab ez-Zerkâvî ❦

Tarih Boyunca

ŞİİLERİN

İSLÂM ÜMMETİNE YAPTIKLARI İHÂNETLER

KÜRESELKİTAP

Tarih Boyunca Şiilerin İslâm Ümmetine Yaptıkları İhânetler
Ebû Mus'ab ez-Zerkâvî
İstanbul, 1441 / 2020

Küresel Yayıncılık: 67

Şia Araştırmaları: 02

Eserin Orijinal İsmi: هل أتاك حديث الرافضة؟
"Hel Etâke Hadisü'r Râfıza?"

Tercüme Eden: Mahmud BEKTAŞ

Editör: Feridun DİNÇER

Tashih&Mizanpaj KÜRESEL KİTAP

Baskı&Cilt: STEP AJANS Matbaa Ltd. Şti.

Göztepe Mah. Bosna Cad. No: 11 Bağcılar/İST.

0212 446 88 46

Sertifika No:45522

KÜRESEL KİTAP

Yayınevi Sertifika No: 36030

Adres: Yamanevler Mah. Küçüksu Cad. Bildircın Sok.

No: 9/1 Ümraniye / İSTANBUL

Tel: +90 216 632 00 60

Cep: +90 0539 762 66 95

Web & E-Posta: bilgi@kureselkitap.com • www.kureselkitap.com

İÇİNDEKİLER

Takdim	5
Mukaddime	9
Râfizilik, Nebî (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in Getirdiği İslâm'dan Tamamen Farklı Bir Dindir	12
Râfizilik Dininin Amacı Başlangıçtan Beri İslâm'ı Yok Etmektir	15
Selef Âlimleri; Râfiziler ve Onların Dinlerinin Hakikatini Uzun Uzun Anlatmışlardır	17
Kur'ândan Deliller	19
Sünnet'ten Deliller	22
Selef Âlimlerinin Râfizilerin Küfrüne Hükmeden Sözlerinden Bazıları	23
Râfizilerin Kendi Kitaplarında Yer Alan Rasûlullah'ın (sallallâhu aleyhi ve sellem) ve Ehl-i Beyt'in Onlardan Beri Olduğu ve Onların Bu Ümmetin Dışına Çıkmalarıyla İlgili Delil	27
Raşid Halifeler Dönemi'nde Râfizilerin İhânetleri	29
Emeviler Dönemi'nde (Hicri 41-132) Râfizilerin İhânetleri	36
Abbâsiler Dönemi ve Râfizilerin Hüküm Sürdüğü Dönem (Hicri 132-656)	39
Karmatilerin Abbâsiler Dönemi'nde İşlediği Cürümler	42
Buveyhiler Dönemi	44
Ubeydiler Dönemi	44
Tarihin Kaydettiği En Büyük Hâinlerden: Râfizi Vezir İbnü'l Alkâmî	55
Osmanlı Dönemi Döneminde Râfizilerin İhânetleri	61
Safeviler	61
Bahailer	63
Kadıyaniler	63
Nusayriler	63
Dürziler	64
Râfizi İran Devleti'nin Kurulması	65
Lübnan Râfizileri	69
Râfizilerin Irak ve Afganistan'da Ehl-i Sünnet Müslümanlara Karşı İşledikleri Cürümler	78
Râfizilerin Ahlakî Cürümleri ve İhânetleri	82
1) Mut'a Nikahı	82
Mut'a Nikahının Sonuçları ve Râfizi Toplumuna Etkileri Nelerdir?	85
2) Ferici (Kadının Cinsel Organı) Ödünç Vermek	88
3) Kadınlara Arkadan Yaklaşmak	90
Râfizilerle Niçin Savaşıyoruz?	96
Râfiziler Hakkında Genel Kanaatimiz	105
Ehl-i Sünnet'e Çağrı	121

Gerçek adı **Ahmed Fazıl Haleyle** olan **Ebû Mus'ab ez-Zerkâvî**, 1966 yılında Ürdün'ün Zerka şehrinde, Filistin asıllı fakir bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. 1990 yılında Afganistan'da Sovyetler Birliği'ne karşı Afgan mücahidlerle beraber savaştı. 1993 yılında ülkesine döndüğünde düzeni değiştirmeye teşebbüs etmekle suçlanan **Zerkâvî**, üç yıl hapis cezasına çarptırıldı. **Zerkâvî**'nin kendine has fikirlerinin bu süreçte olgunlaştığı sanılıyor. 2000 yılında tekrar Afganistan'a dönerek orada el-Kaide liderleriyle tanışan **Zerkâvî**, Taliban yönetiminin yıkılmasından sonra İran'a geçti. 2003 yılında Irak'a geçen **Zerkâvî**, Irak'ta "*Tevhid ve Cihad Cemaati*"ni kurdu. El-Kaide ile temasları sonucunda güçlerini El-Kaide ile birleştiren **Zerkâvî**, Şeyh **Usame bin Ladin**'le uzun süren yazışmaların ardından El-Kaide'ye biat etti. **Zerkâvî**'nin cemaati, bu tarihten itibaren "*Tevhid ve Cihad Cemaati*" olan ismini "*Mezopotamya (Irak)'daki El-Kaide*" olarak değiştirdi.

Şeyh **Ebû Mus'ab**, Irak'ta işgalci Amerikan güçlerine ve İranlı Şii militanlara uzun süren kabuslar yaşattıktan, binlerce işgalci ve işbirlikçisini öldürdükten sonra 7 Haziran 2006 senesinde şehadet şerbetini içti.

Şeyh (*rahimehullah*) etkileyici bir hitabete sahipti. Konuşmasını duyan tevhid ehli huzur bulurken, kafir ve münafığın kalbine korku salardı.

Şehadetinden sonra "el-Burâku'l İslâmiyye" internet sitesi, Şeyh'in 41 adet konuşma, risale ve yazısını yayın sırasına göre bir araya getirdi ve "el-Erşifi'l Câmî' li-Kelimât ve Hutâhât Emîre'l İstişâdiyyin" (Cumâdu'l Ūlâ 1427 / Haziran 2006) adıyla 620 sayfa olarak yayınladı.

Elinizdeki eser, yukarıda adı geçen kitabın 521-615. sayfalarında yer alan 3 bölümlük "Hel Etâke Hadîsü'r Râfıza? (Rafti'zinin Haberi Sana Geldi mi?)" başlıklı seri dersin tercümesinden oluşmaktadır. Kitabın muhtevasını daha iyi yansıtacağını düşündüğümüz için esere "Tarih Boyunca Şiilerin İslâm Ümmetine Yaptıkları İhânetler" başlığını koyduk.

Allah (azze ve celle), Şeyh Ebû Mus'ab ez-Zerkâvî'ye rahmet eylesin, bu ümmette Zerkâvî'leri eksik eylemesin. Âmin..

Küresel Kitap

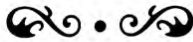
Tüm emir ve yetkinin kendisinde olduğu ve dönüşün ancak kendisine olduğu Allah'ın adı ile başlarım. Hamd, bu ümmetin birbirine yaklaşmayan, yaklaşmak üzere de olmayan fırkalara ayrılmasını takdir eden Allah'adır. Salât ve selâm ise bu fırkalardan bir tanesini kurtuluşa müjdeleyip, istisna eden kişiyedir. O müjdelenmiş grubun dışında kalanlar ve onlara düşmanlık yapanlar aldanacaklardır.

Tarihi okuduk ve didik didik ettik. Yine de ne geçmişte, ne günümüzde, ne de geleceğin işaretlerinde Râfızîlerin tarihi gibi bir tarihe, daha doğrusu yüzkarasına rastlamadık. Allah onları terk etsin! Aynı onlar Allah'ın dinini önemsemeyip ellerinin tersiyle ittikleri gibi ve onun doğru yolunu bıraktıkları gibi. . . Ve Allah'ın dinini daha düşük değerlerle -kin, nefret, İran hikayeleri, Yahudi sapıklıkları ve Hristiyan şaşkınlıklarının karışımıyla- değiştirdikleri gibi. . . Ki böylece İslam ümmetine düşman olan dinlerin halklarıyla uyuşacaklardı. . . Böylece acayip bir din çıkardılar. Bu dinde ümmetin sonunun başını lanetlemesini şart koşuyorlardı. Kitab'ın tamamını inkar etmelerini ve şeriatını iptal etmelerini emrediyorlardı. Ve Müslümanların kiblelerine ortak koşmalarını istiyorlardı. Hatta bu kible Mekke'den alınıp Kerbela ve Meşhed'e yönlendirildi. Yine bu din, çirkinliklerin din adı altında yayılmasını istiyordu. İşte bu yüzden bu toplumun cürümlerinin bir kısmını Rabb'inize bir mazeret olarak ve olur da sakınırlar diye zikretmek durumunda kaldık.

Râfızilerin tarih boyunca sergiledikleri hıyanetlerinden bahsetmeye ve onların en bariz cürümlerini arz etmeden önce bir şeye dikkat edilmesi gerekir:

Dikkat edin! Biz burada “**Râfızî**” lafzını kullanırken, onlardan bugünlerde var olan çoğunluğu yani **İsnâ Aşeriyye Ca’feriyye Şia**’sını kastediyoruz. Şia imamlarının tüm bu fırkaları **İmamiyye** olarak kabul ettiklerini görüyoruz. Kendi gruplarından, adamlarından veya devletlerinden bahsedecekleri zaman tüm bu Şia’ya mensup grupları, devletleri ve adamları **İmamiyye**’ye nisbet ederler. Her ne kadar bunlar; **İsmailiyye**, **Batıniyye** veya **Dehrî** zındıklardan ya da aşırı **Mücessime**’lerden olsalar da. Örneğin Şii devletlerinden bahsedecekleri zaman devletlerinin başında **İsnâ Aşeriyye**’den olmamasına rağmen **Fâtımî Devleti**’ni sayarlar.

Başarı Allah’tandır.

Râfizîlik, Nebî (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in Getirdiği İslam'dan Tamamen Farklı Bir Dindir

Birinci olarak; Râfizîlik, Nebî (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in getirdiği İslam'dan tamamen farklı bir dindir. İslam'ın usul ve fûrû konularının pek çoğunda da onunla benzeşmesi mümkün değildir. Nasıl olmasın, onların alimleri, deliller ihtilaf ettiği ya da çatıştığı zaman Ehli Sünnet'in kavline muhalefet edecek şekilde, deliller arasında tercih yapmayı sağlayan bir kaide koymuşken... Onlar bunları kaynaklarında bulunan uydurma rivayetlere dayanarak doğruya en yakın söz olarak kabul ederler. Aynı hak yöntem konusunda, dinlerinin İslam'a muhalefet ettiğini gösteren bu kaidenin aslı gibi.

"el-Hurru'l Amili" adlı Şii alim, -ki kendisi Râfizî alimlerinden- **Vesâilu-ş Şia** adlı kitabının "*Âmmenin (Sünnilerin) Yap-
tığıyla veya Onların Mezheblerine Muvafık Olan Şeyleri Yapmanın
Caiz Olmaması*" adlı bölümünde şunları demiştir:

"Bu konuda, yani âmme ile aynı işleri yapmanın caiz olmayışıyla ilgili hadisler mütevatirdir. İki farklı söz hakkında Rasûlullah'ın (sallallâhu aleyhi ve sellem) şu sözü buna örnektir: "O iki sözü âmmenin haberlerine arz edin. (Yani Ehli Sünnet ve-l Cemaat) Onların onayladığını terk edin. Onların terk ettiğini ise alın." Yine Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: "Âmmenin ters düştüğü görüşü al. Çünkü halka ters düşen şeyde doğruluk vardır."

“Uyûn-u Ahbârı'r Rızâ” isimli kitapta şöyle bir rivayet geçer: Sadûk Ali bin Esbât'tan rivayet etti: Rıza (*aleyhisselâm*)'a dedim ki: "Bazen bilmem gereken bir şey oluyor ama şehrimde senin dostlarından onun hakkında fetva soracağım kimseyi bulamıyorum. O da dedi ki: Şehrin fıkıh alimine sor. Eğer sana bir fetva verirse, onun tam tersini al. Çünkü hak, onun verdiği fetvanın tersindedir."

İslam'ın genelde ve özelde yaratıcıyı birleme ve tüm kulların ona boyun eğmesi ilkesine ve Nebî (*sallallâhu aleyhi ve sellem*)'in Sünnet'ine ittibaya -bid'at çıkararak değil- dayandığı malumdur. Tüm bunlar Kitab ve Sünnet'teki delillere dayanmaktadır.

Râfizilik temelde Allah'a ortak koşmayı ve Allah'tan başkasına kulluk edilmesini (vesile edinmede, yalvarmada ve ilah edinmede) işliyor. Aynı eksiklik veya fazlalık bulunması suretiyle, tahrif edildiğini iddia ederek Kitab'ın inkâr edilmesini işlediği gibi. Ve Rasûlullah'ın (*sallallâhu aleyhi ve sellem*) Sünnet'inin inkârını işlediği gibi. Özellikle de sahih olanlarını, bize nakledenlerini -onlar ümmetin en şerefli ve Rasûlullah'ın (*sallallâhu aleyhi ve sellem*) en has sahabesi oldukları halde- yalanlayarak ve ihanetle suçlayarak inkâr ettikleri gibi. Öyle ki ümmetin kabul ettiği en sahih hadis kitaplarını bile reddetmişlerdir. Bu kitapların ravileri hadis aldıkları kişiler noktasında çok titiz ve sağlam kişiler oldukları halde -ki onların başında Buhari ve Müslim gelir- bunları reddedebiliyorlarsa, bunların dışında kalan hadis kaynakları hayli hayli reddedilebilir.

Râfizilik, Rasûlullah'ın (*sallallâhu aleyhi ve sellem*) “Doğru yolda olanlar” diye tanımladığı, onların sünnetine sarılınmasını tavsiye ettiği ve hatta kendi sünnetine sarılınması gibi bunu önemseydiği ve kendi dönemlerindeki insanların imamlıkları ve halifelikleri noktasında icmâ ettiği kişilerin imamlıklarını ve halifeliklerini de reddediyor. Râfiziler, Aişe (*radıyyullâhu unhá*) Annemizin atılan iftiranı beri olduğunu da kabul etmiyorlar.

Allah (*azze ve celle*) onu Kur'ân-ı Kerim'inde temize çıkardığı ve onu itham edenlere ya da onun namusu hakkında lafa dalanlara kırbaç vurulmasını emrettiği halde...

Nimetullah el-Cezairî, **el-Envaru-n Numaniyye** isimli kitabının "*İmamiyye Dini'nin hakikatindeki nur ve halkın söylediğinin tersini almanın gerekli olmasının sebebi*" başlıklı bölümünde şöyle diyor: "Biz onlarla -yani Ehli Sünnet'le- ne aynı kaptan yeriz, ne aynı peygambere inanırız, ne de aynı imama uyarız. Bu onların şu iddialarından dolayıdır: Onların Rableri, elçisi Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*) olan ve onun da halifesi Ebu Bekir olan Rab'tir. Biz ne bu Rabb'i kabul ediyoruz, ne de bu peygamberi. Tam tersine, elçisi Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*) olan ve onun da halifesi Ebu Bekir olan Rab bizim Rabbimiz değildir. O elçi de bizim peygamberimiz değildir."

Seyyid Hüseyin el-Musevi -ki o Allah (*azze ve celle*)'nin fıtratını koruduğu ve fıtratı onların batılını reddeden nadir alimlerden biridir- "**Lillâhi Sümme li-t Târih**" isimli kitabında şerh düşerek şöyle demektedir: "Burada hemen zihinlere şu soru gelir: 'Herhangi bir meselede hakkın, âmmenin (Ehl-i Sünnet'in) görüşünde olduğunu farz etsek, yine de onların görüşlerinin tersini almamız gerekir mi?' Bir defasında Seyyid Muhammed Bakır es-Sadr bana şöyle cevap verdi: Evet, onların görüşünün tersini almak gerekir. Çünkü onların görüşlerinin aksini almak, her ne kadar hata da olsa konuşulan meselede hakkın onların yanında olduğunu varsayarak onlara muvafakat etmekten daha iyidir."

Râfızilik Dininin Amacı Başlangıçtan Beri İslam'ı Yok Etmektir

Râfızilik dini başlangıcından beri, aradan pek çok zaman geçmesine rağmen, hatta şu günlerde bile hiçbir esas koymamıştır ki; o esas, İslam'ı yok etmek, fitne çıkarmak, Müslümanların arasını açmak ve İslam Devleti'ni yıkmak amacıyla konulmuş olmasın.

Bu gizlice hazırlanmış, iki mühim açıdan dini yıkmaktan başka amacı olmayan bir plandır:

1) Bu dinin hakikati hakkında şüphe uyandırmak ve inançları sarsmak. Bu ya hak ehlinin mezhebi konusunda şüpheler yayarak, bu dinin asılları hakkında şüpheyeye düşürecek ve ondan tamamen koparacak şeyleri yayarak olur. Ya da bu dinin usulü ve furuundan pek çok şeyi tahrif ederek onu acayip bir hale sokarak...

2) İkincisi ise kendini siyasi alanda gösteren bir problemdir. Bu da İslam Devleti'nin direklerinin dışarıdan ve içeriden eşit bir şekilde sarsılmaya çalışılmasıdır.

İçeriden saldırılar, batıl iddialar ve şüphelerle ya da haksız sebeplerle halkın galeyana getirilmesi -özellikle de zayıf nefisli- ler ve tamah sahibi kimseler- ve onların halifelerin ve imamların karşısına çıkmaları ya da onlara suikast düzenlemeleri için tahrik edilmeleri şeklinde vuku bulmuştur.

Dışarıdan saldırılar ise, İslam düşmanlarıyla yardımlaşma ve onlarla İslam Devleti'ni yıkabilmek için antlaşmalar yapmak şeklinde gerçekleşmiştir.

Bu iki yöntem Râfızîlik dininin Abdullah İbn-i Sebe diye bilinen yahudinin ellerinde kurulduğu ve yetiştigi günlerden beri üzerine kurulmuş olduğu iki temel politikadır. Abdullah İbn-i Sebe Müslüman olduğunu açıklayıp, küfrünü ve İslam'a karşı komplolarını gizlemek için Şiilik'ten daha faziletli ve daha iyi bir yöntem bulamadı. Çünkü Şiilik, Ehl-i Beyt'i sevmek demektir.

Bu yahudinin takipçileri, İbn-i Sebe'nin çizdiği yolun heva sahibi kimselerin kutuplaşmasında ve zayıf nefisli ve tamahkar kimselerin Müminlerin Emiri Osman (*radiyallâhu anhu*)'ya karşı toplanmaları konusunda başarılı olduğunu ve din düşmanlarıyla başkentin dışında yardımlaşma, fitneler çıkarma ve halifeyi öldürüp, halkına işkence etme konusunda ve sahabe arasına İslam'ın onu yıkmak için geldiği kabile asabiyyeti üzerinden ayrılık sokmada başarılı olduğunu görünce, Ehl-i Beyt ve onlarla olan insanlar üzerinden fitne çıkardılar. İnsanları Kur'an ve Sünnet'in sahabeden bize nakledilişinin güvenilirliği konusunda yoldan saptırdılar. Bunu Ehl-i Beyt hakkındaki bağırışları hatta abartıları ve onların masum (günahsız) olduğu iddiaları arasında yaptılar. Hatta durum öyle hal aldı ki, Sebeyye akımında olduğu gibi işi Ali (*radiyallâhu anhu*)'yu ilahlaştırmaya kadar vardırıdılar.

Diyorum ki: İbn-i Sebe'nin takipçileri, onun tüm bu işlerde başarılı olduğunu görünce, onlar da aynı yolda devam ettiler. Zaman geçmesine rağmen ta günümüze kadar o ilk yöntemi kullanmaya devam ettiler.

Selef Âlimleri; Râfizîler ve Onların Dinlerinin Hakikatini Uzun Uzun Anlatmışlardır

Bu imamlardan birisi de Şeyhu'l İslam İbn-i Teymiyye'dir. **Minhâcu-s Sünne** isimli kitabında şöyle der İbn-i Teymiyye: "Râfizilerin İslam'ı yıkmak, onun bağlarını koparmak ve temel ilkelerini bozmaktan başka çabaları yoktur."

Yine İbn-i Teymiyye şöyle der: "Ebu Bekir ve Ömer (*radıyallâhu anhumâ*)'ya iki kişiden başkası kötü söz söylemez. Biri münafık, zındık, İslam düşmanı mülhid olan kimse. Bu kişi Ebu Bekir ve Ömer'i kınamayı araç olarak kullanıp, buradan Rasûlullah'ı ve İslam'ı kötülemeye geçecektir. Bu, Râfizilik'in ilk öğretmenin, onu ilk icad eden kişinin ve Bâtınliliğin önde gelen imamlarının halidir. Diğeri ise cehaletinde ve hevasında aşırıya gitmiş cahil kişidir. Bu da genelde Şiilerin avam tabakasında olur. Çünkü onlar kendi içlerinde Müslümandırlar."

İbn-i Teymiyye **Fetâvâ**'sında şöyle der: "İmam Ahmed İbn-i Hanbel, Abdus bin Malik risalesinde şöyle der: "Bize göre Sünnet'in aslı Rasûlullah'ın (*sallallâhu aleyhi ve sellem*) ahabının tuttuğu yola sarılmak ve onları taklid etmektir. Bid'atleri de terk etmektir. Her bid'at sapıklıktır. Sünnet bize göre Rasûlullah'tan (*sallallâhu aleyhi ve sellem*) bize ulaşan söz ve uygulamalardır. Sünnet Kur'an'ı tefsir eder. Sünnet Kur'an'ın kabıdır. Yani onun manalarını açıklayan alametlerdir. Bu yüzden alimler Râfizilik'in zındıklığın esası olduğunu ve Râfizilik'i ilk çıkaran kimsenin de münafık

bir zındık olduğunu söylemişlerdir. O kişi de Abdullah İbn-i Sebe'dir. O, öncü sahabileri kötölemiştir. Risaletin nakli konusunda ya da onu anlama ve onu uygulama konusunda şüpheler uyandırmıştır. Bu yüzden de Râfiziler sahabeyi, bazen risaleti bildikleri için, bazen de ona tabi oldukları için kötülüyorlar. İşte bu adam Ehl-i Beyt ve şimdi hayatta olmayan masum insanlar üzerinden bir hile düşündü."

El-Müntekâ min Minhâcîl İ'tidâl isimli eserde İbn-i Tey-miyye şöyle demektedir: "Râfizilerin cahilliklerinden birisi de Müslümanlardan sadece birisinin günahsız olması gerektiğini iddia edip, Müslümanlardan hiçbirisi hatadan masum olmayınca da, bütün Müslümanların masum olabileceğini iddia etmeleridir. Birden fazla insan; Râfizilik'i ilk çıkaran ve Ali (*radiyallâhu anhu*) hakkında ve onun masumluluğu hakkında nas olduğunu iddia eden kişinin dini ifsad etmek isteyen ve Pavlus'un Hristiyanlara yaptığını Müslümanlara yapmak isteyen bir zındık olduğunu dile getirmiştir. Bu mezhebin batıl olduğuna en büyük delil, Ali (*radiyallâhu anhu*)'nun bu mezhepten ve bu mezhebin sahiplerinden beri olması ve hatta bu mezhebe girenleri cezalandırmasıdır. Herkes çıkardığı bid'ate göre cezalandırılıyordu. Şeyhayn Ebu Bekir ve Ömer (*radiyallâhu anhumâ*)'ya küfredenleri iftiracıların cezası olan kırbaça cezalandırıyordu. Kendi şahsı konusunda aşırıya gidenleri ise ateşle yakıyordu."

Selef alimlerinden bir grup (Allah onlardan razı olsun) bize Şeriat'ın Râfiziler hakkındaki net hükmünü açıklamıştır. Bu hüküm, onların kafir oldukları ve onlardan bid'atini açıkça ortaya koyanlarla savaşılmasıdır.

Özellikle de -her ne kadar alimlerden onlar konusunda çekimser bir grup varsa da- onların tekfir edilmeleri ve onlarla savaşılması hakkında Kur'an'dan ve Sünnet'ten deliller vardır. Hatta Râfizilerin kendileri, Ehl-i Beyt'in kendilerinden beri olduklarını ve bunu Rasûlullah (*sallallâhu aleyhi ve sellem*)'e nisbet ettiklerini ve kendilerinin İslam'dan çıktıklarını ifade eden rivayetleri bize aktarmışlardır.

Kur'an'dan Deliller

"Muhammed Allah'ın Rasûlü'dür. Onunla beraber olan (mü'min)ler, kâfirlere/İslam karşıtlığı yapanlara karşı çok şiddetli, kendi aralarında ise çok şefkatlidirler. Onların (namazda) rükû yaptıklarını (ve) secde ettiklerini görürsün. Onlar, Allah'tan (daima) lütuf ve rıza isterler. Yüzlerinde secdelerin eserinden (meydana gelen) nişanları vardır. Tevrat'taki vasıfları budur. İncil'deki vasıfları da (şöyledir: Onlar) filizini çıkaran, derken onu (filizini) kuvvetlendiren, kalınlaşan, zamanla gövdesi üzerinde doğrulup dikilen bir ekin gibidir ki ekincilerin hoşuna gider, (Allah Rasûlü'nün ashâbı ile birlikte böyle gelişip kuvvetlenmesinin misalle anlatılması) kâfirleri öfkelenlendirmek içindir." (Fetih, 29)

İbn-i Kesir bu ayet hakkında şöyle demiştir: "İmam Malik bir rivayete göre bu ayetten sahabeye buğzeden Râfizilerin tekfir edilmesi hükmünü çıkarmıştır. Demiştir ki: "Çünkü onlar sahabeye buğzetmektedirler. Kim sahabeye buğzederse bu ayete göre o kafirdir." Alimlerden bir grup da bu konuda onunla aynı görüşü paylaşmıştır."

Kurtubî bu ayetin tefsirinde demiştir ki: "Ebu Urve Zübeyri'den rivayet edildiğine göre o şöyle demiştir: Biz Malik bin Enes'in yanındaydık. Ona, Rasûlullah'ın ashabını ayıplayan bir adamdan bahsettiler. İmam Malik de "...bir ekin gibidir ki ekincilerin hoşuna gider, (Allah Rasûlü'nün ashâbı ile birlikte böyle gelişip kuvvetlenmesinin misalle anlatılması) kâfirleri öfkelenlendirmek içindir." kısmına kadar bu ayeti okudu. Sonra da dedi ki: Kimin kalbinde Rasûlullah'ın (sallallâhu aleyhi ve sellem) ashabından

(*radiyallâhu anhum*) birisine karşı bir buğz olursa, ona bu ayet isabet eder. (Bunu Hatib Ebu Bekir anlattı.)”

Kurtubi devamla diyor ki: “Malik ne kadar da güzel söylemiştir. Tefsirinde de isabet etmiştir. Çünkü kim sahabeden birisini ayıplarsa ya da rivayet ettiği şey konusunda onlardan birine ta’ni ederse Âlemlerin Rabbi Allah’ı ve Müslümanların şeriatını reddetmiş olur.”

Allah-u Teâlâ’nın şu ayetinden de Râfıziler aleyhine delil çıkarmışlardır: “Onu işittiğiniz zaman: “Bunu söylememiz bize yakışmaz, hâşâ! Bu büyük bir iftiradır.” deseydiniz ya! Eğer iman edenler iseniz o (iftira)nın benzerine dönmenizi Allah size, ebedî olarak yasak ediyor.” (Nûr, 16 ve 17)

İbn-i Abdil Kavi, Ahmed bin Hanbel’den rivayetle diyor ki: “İmam Ahmed, sahabeden teberri edenleri ve Aişe (*radiyallâhu an-hâ*)’ya sövenleri ve Allah’ın kendisini temize çıkardığı şey konusunda onun namusuna iftira atanları tekfir ediyordu. O şu ayeti okuyordu: “Eğer iman edenler iseniz o (iftira)nın benzerine dönmenizi Allah size, ebedî olarak yasak ediyor.” (Nûr, 17)

Kurtubi (*rahimehullah*) şöyle diyor: “Hişam bin Ammar şöyle demiştir: İmam Malik’i şöyle derken işittim: Ebu Bekir ve Ömer (*radiyallâhu anhumâ*)’ya söven te’dib edilir (dövülür.) Aişe’ye (*radiyallâhu an-hâ*) söven ise öldürülür. Çünkü Allah (*azze ve celle*) Kur’ân’da: “Eğer iman edenler iseniz o (iftira)nın benzerine dönmenizi Allah size, ebedî olarak yasak ediyor.” (Nûr, 17) buyurmaktadır. Öyleyse Aişe’ye (*radiyallâhu an-hâ*) söven Kur’ân’a muhalefet etmiştir. Kur’ân’a muhalefet eden de öldürülür.”

İbnu-l Arabi demiştir ki: “Şafiî Alimleri diyorlar ki: “Aişe’ye söven te’dib (dövülür) edilir. Aynı diğer müminlere sövüldüğünde olduğu gibi. Allah (*azze ve celle*)’nin “Eğer müminseniz. . .” sözü Aişe Annemiz hakkında değildir. Çünkü bu küfürdür. O, ancak Rasûlullah’ın (*sallallâhu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurduğu gibidir: “Komşusu, kendisinin kötülüğünden güvende olmayan iman etmemiştir.” Eğer Aişe Annemize söven kişinin sövmesi onun hakiki manada

imanının gitmesine sebep olsaydı, Rasûlullah'ın (sallallâhu aleyhi ve sellem) şu hadisinde de iman gerçek manada ortadan kalkardı: “Zina eden kimse, mümin olduğu halde zina etmez.” Biz de diyoruz ki: Durum sizin iddia ettiğiniz gibi değil. İftira olayındaki kişiler, Temiz Aişe Annemize zina iftirasında bulundular. Allah'ın Aişe Annemizi temizlediği şeyle ona söven herkes Allah'ı yalanlamıştır. Allah'ı yalanlayan da kafirdir. Bu İmam Malik'in mezhebine göre böyledir. Bu basiret sahibi kimselerin takip ettiği yoldur. Eğer bir kimse Aişe Annemize Allah'ın onu temize çıkardığı konu dışında bir şey hakkında söverse, onun cezası te'dibdir.”

Bir diğer delil de Allah (azze ve celle)'nin şu ayetidir: “.. Eğer bu (Kur'ân'a muhatap ola)nlar da nankörlük yapar/inkâr ederlerse, (bilsinler ki biz) inkâr etmeyecek bir kavmi onların yerlerine getiririz.” (En'am, 89)

Başka bir delil de şu ayet-i kerimedir: “.. insanlara karşı (adaletin örneği ve hakikatin) şahitler(i) olasınız diye. .” (Bakara, 143)

İmam Ebu'l Mehâsin el-Vasiti bu ayetlerden sahabeyi tekfir eden veya onların Kitap'la sabit olan adaletlerini eleştirenlerin kafir oldukları hükmünü çıkararak diyor ki: “Onlar, adaletleri ve arınmışlıkları Kur'ân'da sabit olan Rasûlullah'ın ashabını tekfir ettikleri için tekfir edilirler. Onları tezkiye eden ayetler şunlardır: “.. insanlara karşı (adaletin örneği ve hakikatin) şahitler(i) olasınız diye. .” (Bakara, 143) ve Allah (azze ve celle)'nin onların tekfir edilemeyeceklerine dair şahitliğini ifade eden “.. Eğer bu (Kur'ân'a muhatap ola)nlar da nankörlük yapar/inkâr ederlerse, (bilsinler ki biz) inkâr etmeyecek bir kavmi onların yerlerine getiririz.” (En'am, 89) ayetidir.

Sünnet'ten Deliller

Mecmau-z Zevâid adlı eserde hasen bir isnadla rivayet edildiğine göre İbn-i Abbas şöyle demiştir: “Ben ve Ali (*radıyallâhu anhu*) Rasûlullah'ın (*sallallâhu aleyhi ve sellem*) yanındaydık. Rasûlullah (*sallallâhu aleyhi ve sellem*) Ali'ye dedi ki: “*Ey Ali! İleride Ehl-i Beyt'i sadece kendilerinin sevdiğini iddia edecek bir topluluk ortaya çıkacak, onlar toplumdan dışlanacaklar. Râfiziler (reddedenler, terk edenler) diye isimlendirilecekler. Onlarla savaşı. Çünkü onlar müşriklerdir.*”

Ahmed bin Hanbel'in **Müsned**'inde ve Bezzar'ın naklettiklerine göre; İbrahim ibn-i Hasan ibn-i Ali ibn-i Ebî Talib babasından, o da dedesinden rivayetle şöyle demektedir: “Ali bin Ebî Talib (*radıyallâhu anhu*) dedi ki: Rasûlullah (*sallallâhu aleyhi ve sellem*) buyurdu ki: “*Âhir zamanda kendilerine Râfiziler (reddedenler) denilen bir grup çıkacaktır ki bunlar İslam'ı reddedeceklerdir.*”

İlginçtir ki bu grup -yani Râfiziler- bu rivayeti kendi muteber kaynakları olan “**Usûl**” kitabında da Hüseyin bin Ali bin Ebî Talib (*radıyallâhu anhumâ*) kanalıyla nakletmişlerdir.

“**Lillâhi Sümme li't-Târih**” adlı kitabın sahibi bize “**El-Kâfi**” adlı eserden, Ebu Abdullah'tan rivayet ederek naklediyor: “Râfiziler Ebu Abdullah'a geldiler. Ona dediler ki: “Biz öyle bir iş çıkardık ki, ondan belimiz büküldü, kalplerimiz onun için öldü, onun yüzünden yöneticiler bizim kanlarımızı helal saydılar.” Bu ifadeler onların fakihlerinin rivayet ettiği bir hadiste geçiyor. Ebu Abdullah onlara “Râfiziler mi?” dedi. Onlar da “Evet!” dediler. Bunun üzerine Ebu Abdullah onlara “Hayır. Vallahi sizi bu isimle onlar isimlendirmedir. Sizi bununla Allah isimlendirdi.”

Seyyid Hüseyin Musevi bu rivayete şerh düşerek demiştir ki: “Ebu Abdullah Allah'ın onları Râfiziler diye isimlendirdiğini, Ehl-i Sünnet olarak isimlendirmediyi söylemiştir.”

Selef Alimlerinin Râfizîlerin Küfrüne Hükmeden Sözlerinden Bazıları

İmam Ahmed bin Hanbel'den gelen rivayete göre, Halâl, Ebu Bekir el-Mirvedî'den rivayetle anlatıyor: "Ebu Abdullah'a Ebu Bekir, Ömer ve Aişe'ye (*radıyallâhu anhum*) söven kimsenin durumunu sordum. Bana dedi ki: Ben böyle bir kimsenin Müslüman olduğunu düşünmüyorum."

Halâl dedi ki: "Abdûlmelik bin Abdulhamid bana dedi ki: "Ebu Abdullah'ı şöyle derken duydum: "Kim söverse onun Râfiziler gibi küfre girmesinden korkarım." Sonra dedi ki: "Kim Rasûlullah'ın (*sallallâhu aleyhi ve sellem*) ashabına söverse, biz onun din-den çıkmadığından emin olamayız."

Ahmed bin Hanbel "**Kitabu's Sünn**e"de Râfiziler hakkında şöyle der: "Onlar Rasûlullah'ın (*sallallâhu aleyhi ve sellem*) ashabından beri olan, onlara söven, onları ayıplayan ve dört kişi hariç öncü şahsiyetlerin hepsine söven kimselerdir. O dört kişi de Ali, Ammar, Mikdad ve Selman'dır. Râfizîlerin İslam'la hiçbir alakaları yoktur."

İmam Buhârî "**Halku Ef'âli'l Ibâd**"da şöyle der: "Bir Cehmi'nin ve Râfizinin arkasında namaz kılmamla, bir Yahudi'nin ve Hristiyan'ın arkasında namaz kılmam arasında bir fark görmüyorum. Onlara selam verilmez, hasta ziyaretlerine gidilmez, onlara kız verilmez, onlar şahit olarak kabul edilmez ve onların kestikleri de yenilmez."

Ahmed bin Yunus -ki o Ahmed bin Hanbel'in bir adamla konuşurken kendisine, "Ahmed bin Yunus'a git. Çünkü o Şeyhul İslam'dır" dediği kişidir- demiştir ki: "Eğer bir Yahudi bir koyun

kesse ve bir Râfîzi de bir koyun kesse, ben Yahudi'nin kestğini yerdim ama Râfîzinin kestğini yemezdim. Çünkü o İslam'dan irtidad etmiştir.”

İmam İbn-i Hazm, Râfîzilerin sözlerinden Kur'an'ın tahریف edildiği hükmünü çıkaran Hristiyanlara karşı yazdığı reddiyesinde şöyle demektedir: “Hristiyanların Râfîzilerin iddialarına dayanarak Kur'an'ın değiştirildiği yönündeki sözlerine gelince, Râfîziler zaten Müslüman değildirler.”

Şeyhu'l İslam İbn-i Teymiyye, “**es-Sârimu'l Meslûl**” isimli kitabında şöyle demektedir: Kim Kur'an'dan bazı ayetlerin ek-sildiğini ya da gizlendiğini iddia ederse veya onun şer'i amelleri iptal edecek bâtını yorumları olduğunu iddia ederse, onun küfre girdiği konusunda ihtilaf yoktur. Kim de Rasûlullah (*sullallâhu aleyhi ve sellem*)'den sonra sahabeden 10 kûsur kişiyi geçmeyen çok az bir grup dışında çoğunun dinden irtidad ettiğini ve onların çoğunun fasık olduğunu iddia ederse, aynı şekilde onun da küfre girdiğinde şüphe yoktur. Çünkü o Kur'an'ın onlardan razı olduğu ve onların övüldüğü şeklindeki ayetlerini yalanlamıştır. Hatta bu kimselerin küfründen şüphe edenin de küfre girdiği kesindir. Çünkü bu sözün içeriği, Kitab'ı ve Sünnet'i nakledenlerin kafir veya fasık olduklarıdır. “(*Ey Muhammed ümmeti! Dininiz sayesinde) siz, insanların iyiliği için çıkarılmış en hayırlı bir ümmetsiniz.*” (*Âl-i İmran, 110*) ayetinin manası da, ümmetin en hayırlısı ilk nesil olduğuna göre ve onlar da kafir ve fasık iseler, bu ümmetin ümmetlerin en şerlisi olduğu anlamına gelir. Bu ümmetin öncüleri de, bu ümmetin en kötüleridir demektir. Böyle inanan kimsenin küfre girdiği konusu, İslam'dan bilinmesi zorunlu olan bilgilerdendir.”

Yine İbn-i Teymiyye, Râfîziler hakkında dedi ki: “Râfîziler kendi hevasına uyan insanlar arasında en şerlileridir. Ve onlar Hâricilere nazaran, kendileriyle savaşılmayı daha çok hak ediyorlar.”

İmam Sem'âni “**el-Ensab**” adlı kitabında şöyle söylemiştir: “Ümmet İmamîyye mezhebinin tekfir edilmesi konusunda icmâ etmiştir. Çünkü onlar sahabenin sapıttığına inanıyorlar, onların icmâ'ını inkar ediyorlar ve onları layık olmadıkları şeylere nisbet ediyorlar.”

Günümüzün acayip çelişkilerinden ve tenakuzlarından birisi de Râfîzilere karşı düşmanlık ilan edip, onlardan gelecek tehlikelere karşı insanları uyaran Suudi Hükümet'in ve benzeri hükümetlerin günümüzde onlarla yakınlaşıyor olmaları, onlarla oturup kalkmaları ve resmî oturumlarında onlarla diyalog halinde olmalarıdır.

İşte onların daimî araştırma ve fetva komisyonları! Şöyle bir soru soran birisi tarafından, komisyona yöneltilen bir soruya cevaben komisyon, Râfîzîlerin tekfir edilmeleri yönünde fetva vermiştir: “Ben kuzey bölgesinin sınırlarında yaşayan bir kabilede bulunuyorum. Biz ve Irak'ın bazı kabileleri birbirine karışmış durumda. O kabilelerin mezhepleri putçu Şiilik. Hasan, Hüseyin ve Ali diye isimlendirdikleri bazı türbelere tapıyorlar. Kıyama kalkarken “Ya Ali! Ya Hüseyin!” diyorlar. Bizim kabilelerimizden bazıları onlarla kız alıp vermişler. Her türlü muamelede onlarla iç içe geçmişler. Onlara nasihat ettim ama beni dinlemediler. Benim onlara nasihat edecek ilmim yok. Ancak ben bu yaptıklarını doğru bulmuyorum. Onlarla içli dışlı olmuyorum da. Ben onların kestiklerinin yenmediğini duymuştum. Bunlar ise onların kestiklerini yiyorlar ve hiçbir sınır da taşıyorlar. Sizden böyle bir durumda yapılması gerekeni açıklamanızı rica ediyoruz.”

Komisyonun cevabı şöyleydi: “Eğer onların Ali (*radiyallâhu anhu*), Hüseyin (*radiyallâhu anhu*) ve diğer zatlara dua etmeleriyle ilgili durum zikrettiğiniz gibiyse, onlar kişiyi İslâm dininden çıkaracak en büyük şirki işleyen müşriklerdir. Onlarla Müslüman kızlarımızı nikâhlamamız ve onların kadınlarıyla evlenmemiz helal değildir. Onların kestiklerini yememiz de bize helal değildir. Allah (*azze ve celle*) şöyle buyurmuştur: “(*Ey mü'minler!*) Müşrik (ve

kâfir) kadınlarla (gerçek bir inanışla) inanıncaya kadar evlenmeyin. İmanlı bir cariye (bile), hoşunuza giden müşrik (ve kâfir) bir kadından, elbet daha hayırlıdır. İman edinceye kadar müşrik (ve kâfir) erkeklere de (mü'min kadınları) nikâhlamayın. Hoşunuza gitse bile, (Allah'a) ortak koşan (kâfir veya putperest) bir adamdan, imanlı bir köle bile elbet daha hayırlıdır. (Çünkü) onlar sizi cehenneme çağırırlar. Allah ise sizi kendi izniyle (yardımıyla) cennete ve mağfirete çağırır ve düşünüp gereken dersi alsınlar diye, insanlara âyetlerini (böyle) açıklar." (Bakara, 221) Başarı ancak Allah'tandır. Allah Peygamberimiz'e, ailesine ve ashabına salat ve selam etsin." (Dâimi İlmî Araştırmalar ve Fetva Komisyonu)

Râfizîlerin Kendi Kitaplarında Yer Alan Rasûlullah'ın (sallallâhu aleyhi ve sellem) ve Ehl-i Beyt'in Onlardan Berî Olduğu ve Onların Bu Ümmetin Dışına Çıkmalarıyla İlgili Delil

“el-İhticâc” adlı eserde İmam Zeynel Abidin'in Kûfe halkına şöyle dediği geçmektedir: “Siz benim babama mektup yazdığınızı ve ona söz verdiğinizi, sonra onu katlettiğinizi ve onu yüzüstü bırakıp gittiğinizi biliyor musunuz? Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) size, “Siz benim fitratımı öldürdünüz, yasaklarımı çiğnediniz. Siz benim ümmetimden değilsiniz.” demişken hangi yüzle Rasûlullah'a (sallallâhu aleyhi ve sellem) ve Ehl-i Beyt'ine bakıyorsunuz?”

Biz Râfizîlerin kendilerince itibar ve itimat edilen kitaplarından bazı sözleri ve rivayetleri delil getirirken, bu sözleri ve rivayetleri mecburen kabul etmiyoruz. Biz bu rivayet ve sözleri “... hakikaten onlar inkârcı olduklarına (dair) kendi aleyhlerine şahitlik ettiler” (En'am, 130) ayeti bağlamında kulak veriyoruz.

Biz bu rivayetlerden pek çoğunu daha önce delil getirmiştik.

Râfizîlerin tarih boyunca işledikleri cürümler ve yaptıkları ihanetlerin hepsi, itikâdi kaynaklıdır.

Fakat biz bunların hepsini ilgili yerlerde ve çeşitli araştırmalarda işledik.

Bir tarafta ibadetlerle ilgili sadece dini amaçlı suçlar, İslam dinini yıkmak ya da tahrif etmek için ortaya koydukları şiarlar...

Bir tarafta, içeriden ayaklanmalar ve ihanetler şeklinde, dışarıdan ise İslam Devleti'ni yıkmak için düşman ile komplolar kurmak şeklinde işlenen siyasi suçlar...

Bir tarafta da, Müslüman ailenin çözülmesi ve İslam ümmetinin dini altyapısının çözülmesi için “**mut'a nikâhı**” adı altında işlemiş oldukları ahlaki ve siyasi suçlar...

Bunların hepsini yerinde işledik. Sonuçta bunların hepsi dini suçlar olma özelliğini taşımaktadır.

İzahı geçen konuları netleştirdikten sonra diyoruz ki:

Tarih bize; Raşid Halifeler Dönemi'nden itibaren, Emevîler, Abbâsiler ve Osmanlı dönemlerinde hatta günümüzde bile Râfizilerin ihanetlerini ve cürümlerini göstermiştir. Öyle ki bunların hepsini araştırmaya ve anlatmaya kalksak, günlerce süren yolculuklar ve pek çok konferanslar vermemiz gerekir. Biz burada, onların tarih boyunca süren ihanetlerinin ve cürümlerinin en bariz olanlarını anlatmakla yetindik. Bunu yaparken geçmişten bahsettik ve bugünle geçmiş arasında bağ kurduk ki böylece zihinlerde bu konu somut bir şekle bürünsün. Bugün ile bağı kopmuş kadim bir tarihi bilgi olarak kalmasın...

Raşid Halifeler Dönemi'nde Râfızîlerin İhânetleri

Râfızîlerin ilk cürümleri ve ihanetleri Allah (*azze ve celle*)'nin kendisini İslam ile şereflendirdiği adil halife Ömer bin Hattab (*radıyallâhu anhu*) döneminde meydana çıkmıştır. Bu dönemde Râfızîlik özellikle siyasi yolu benimsemiştir. Çünkü o dönemde Râfızîlik fikri tam olarak netleşmemiştir. Bu ihanetin öncülüğünü İranlı Mecûsî Ebu Lü'lü üstlenmiştir. O, Allah (*azze ve celle*) Müslümanlara Ömerü'l Faruk (*radıyallâhu anhu*) döneminde İran'ın fethini nasip ettiğinde esirler arasındaydı. Ebu Lü'lü'nün kalbi kinle dolup, ihanete karar verince, geriye sadece kendisi gibi bu dine nefret ve düşmanlık besleyen Hürmüzan ve Cuneyfe ile bir komplo planlamak kalıyordu.

Hürmüzan Kadisiyye Savaşı'nda Farslı Kumandan Rüstem'in ordusunun sağ kanadındaydı. Rüstem öldükten sonra kaçtı ve Huzistan'ı ele geçirdi. Müslümanlarla savaştı ve çaresizliğini görünce barış talep etti. Onun bu talebine icabet edildi. Fakat o anlaşmayı bozdu ve Mucze bin Sevr ile Bera bin Malik'i öldürdü. Müslümanlar da onunla çarpıştılar, onu esir alıp Ömer bin Hattab'a (*radıyallâhu anhâ*) götürdüler. Orada Müslüman olduğunu ilan etti ve iyi niyetli olduğunu ifade etti. Medine'de yaşamaya başladı.

Hire bölgesinden olan Hristiyan Cuneyfe ise Sa'd bin Malik'in süttannesinin kocasıydı. Sa'd bin Malik onu Medine'ye, Müslümanlarla onun arasında anlaşma yapılsın diye ve Medinelilere okuma-yazma öğretsin diye getirdi.

Mü'minlerin Emiri'nin ve tüm Müslümanların onlara güzel güzel davranmasına rağmen, İslam dinine ve İslam Devleti'ne karşı olan Mecusi kini bu güzel muamelelerin çoğundan daha büyüktü. Bu yüzden İslam'a karşı büyük bir komplo ve şeriatın hükmüne de büyük bir ihanet planladılar. Böylece İslam'da ilk kötü seneyi başlattılar. Râfizilik'in aldatma ve ihanet planlarının ilk temel tuğlasını koydular. Dikkat edin! Bu Müslüman yöneticiye karşı çıkma senesidir. Bu halifeye karşı ayaklanma senesidir. Öyle ki o halifenin ölümüyle ya da ona karşı çıkılmasıyla ülkeler sarsıldı ve insanlar fitneye düştü.

Biz burada bu hıyaneti ve cürümü aşama aşama işleyeceğiz. Biz bu ihaneti, Râfızilerin ilk cürümü olarak sayıyoruz. Her ne kadar Râfızilik dini o günlerde bir din ya da bir fikir gibi ortaya çıkmamış olsa da... Râfızilik'in o zaman bir din ya da fikir olarak ortaya çıkmamasının iki sebebi vardı:

1. Mecûsî Ebu Lü'lü'nün, İslam Dini'ne ve Müslümanlara karşı duyulan kinin neticesi olarak, Müslüman yöneticiye karşı siyasi ayaklanma suçunu ilk işleyen kişi olması ve kendinden sonra gelen Râfîzîlerin kendisiyle yol bulacakları bir fener durumuna gelmesi.
2. Bu olaydan sonra Râfîzîler Ebu Lü'lü'yü sembollerinden bir sembol olarak kabul ettiler. Ve onun yöntemini temel prensiplerinden birisi saydılar. Bu onların, kitaplarında ondan razı olduklarını ifade etmelerinden anlaşılmaktadır. Hatta işi, onu yüceltip ona İran'da mezar ve türbe yapmaya kadar götürdüler. O türbenin etrafında tavaf ediyorlar ve ona kurbanlar sunuyorlar.

Bu konu hakkında “**Lillâhi Sümme li't-Târih**” adlı kitabın yazarı şöyle demektedir:

“İran’daki Kaşan şehrinde Bağisin diye isimlendirilen bir bölgede, meçhul bir askere ait bir türbe var. Orada Ebu Lü’lü adına sembolik bir kabir var. İranlı Mecusiler, 2. Halife Ömer bin Hattab (*radıyallâhu anhu*)’nun katilini ziyaret ediyorlar. Ona manası

“Din’in Kahramanı Baba’nın İstirahat Yeri” olan bir isim vermişler. Bu Ebu Lü’lü’ye Ömer bin Hattab’ı (*radıyallâhu anhâ*) öldürdüğü için taktıkları bir lakaptır. O yerin duvarlarına Farsça şöyle yazılmış: “Merk ber Ebu Bekir, Merk ber Ömer, Merk ber Osman.” Manası: “Ebu Bekir’e ölüm! Ömer’e ölüm! Osman’a ölüm!” demektir. Bu türbe İranlılar tarafından ziyaret edilirdi. Oraya mal ve sadaka atarlardı. Ben bu türbeyi bizzat kendim gördüm. İran İrşad Bakanlığı orayı yenileme ve genişletme çalışmalarına başlamıştı. Üstüne üstlük, bir de bu türbenin resmini yazışmalarda kullanılan kartların üzerine bastırmışlardı.”

İmam İbn-i Teymiyye “**Minhâcu-s Sünneti-n Nebeviyye**” isimli eserinde şöyle demektedir:

“İşte bu yüzden Şiiler, Müseylemetü’l Kezzab’ın takipçileri Beni Hanife gibi İslam düşmanı mürtedlere yardım ediyorlar. Bu kitabın sahibinin daha önce zikrettiği gibi, “Onlar mazlumdular” diyorlar. Ve kafir Mecusi Ebu Lü’lü’yü destekliyorlar. Onlardan kimisi şöyle diyor: “Allah’ım Ebu Lü’lü’den razı ol ve beni onunla beraber haşret!” Kimisi de yapacağı savaşlarda şöyle bağırıyor: “Ebu Lü’lü’nün intikamı için!” Aynı şu anda Ömer (*radıyallâhu anhu*)’nun resmini kavunların veya benzeri şeylerin üzerine resmettikleri gibi. Ebu Lü’lü Müslümanların ittifakıyla kafirdir. O ateşe tapan halktan bir Mecusi idi. Muğire bin Şu’be’nin kölesi idi. Mesleği değirmen taşı yapmaktı. Muğire ondan günlük dört dirhem ödeme alıyordu. Müslümanların zimmet ehline karşı nasıl davrandıklarını görmüştü. Onların esirlerinin Medine’ye getirildiklerini gördüğünde, bundan dolayı içinde bir şey kalıyordu.”

Ömer bin Hattab’ın (*radıyallâhu anhu*) şehid edilmesinin ardından Râfizilerin ikinci siyasi suçları ortaya çıktı. O da hakkında şüpheler yayıp, bazı grupları onun üzerine saldıktan sonra Halife Osman (*radıyallâhu anhu*)’nun şehid edilmesidir. Fakat bu defa işlenen suç bir plana ve somutlaşmış, organize bir fikre dayalıydı. Daha önceki suçlardan daha organizeydi. Ve plan Râfizilik Mezhebi’nin asıl kurucusu Yahudi İbn-i Sebe’nin eliyle yürütülmüştü.

İbn-i Sebe'nin bu rolü, Râfizilik'in bir kolunun kendisinin adıyla isimlendirilmesine bile sebep olmuştur. O da Sebeiiye koludur.

Bu İbn-i Sebe denilen kişi, her ne kadar bugün Rafiziler zahiran kendisinden beri olduklarını ilan etseler de, onların temel kitaplarına gizliden gizliye kök salmıştır. Öyle ki; onların muhakkik alimleri temel kitaplarında bu şahsiyetin var olduğunu hatta çeşitli kitap ve kaynaklarda da mevcut olduğunu te'kid etmişlerdir. Bu kitapların bazıısı rical kitapları (biyografiler), bazıısı fıkıh hakkında ve bazıısı da mezhebler hakkındadır.

İbn-u Ebi'l Hadid'in, "**Şerh-u Nehci'l Belağa**" isimli eserinde zikrettiği, Abdullah İbn-i Sebe'nin Ali (*radıyallâhu anhu*) hutbe verirken ona karşı çıkması buna örnektir.

Aynı şekilde onların seyyidleri olan Nimetullah el-Cezâiri'nin "**el-Envâru-n Nu'mâniyye**" isimli eserinde zikrettiği şu söz de buna örnektir: Abdullah İbn-i Sebe, Ali (*radıyallâhu anhu*)'ya dedi ki: "Sen gerçek ilahsın!"

Bu Yahudi asıllı Râfizi İbn-i Sebe fitneleri yaymada ve insanları Osman (*radıyallâhu anhu*)'nun hilafeti konusunda şüpheye düşürmeyi başarmış ve Osman (*radıyallâhu anhu*)'nun katledilmesi gerektiğinin işaretini vermiş olsa da, o bununla yetinmedi. Çünkü o gerçekte, bir emirin azledilip yerine başka birisinin tayin edilmesini istemiyordu. O, sadece Müslümanlar arasında fitneler çıkartıp, onların dinleri konusunda kafalarını karıştırmak istiyordu. Bu yüzden komplolarına devam etti ve bu komploların düğümlerini Ali bin Ebi Talib'in (*radıyallâhu anhu*) dönemine kadar atmaya devam etti.

Cemel Savaşı tam dinmek üzereyken ve iki taraf barış yapıp, Mü'minlerin Emiri Ali (*radıyallâhu anhu*)'ya tabi olacaklarken birden İbn-i Sebe ve taraftarları ihanet edip, Müslümanlarla savaşılması konusunda ısrar ettiler. Cemel'de yer alan Müslümanlara saldırmaya başladılar. Çarpışma olmaksızın yatışmak üzere olan savaşı alevlendirmek için Müslümanları öldürmeye başladılar. Sadece bu kadar da değil. O zamana kadar Ali (*radıyallâhu anhu*)'nun

yanında olduklarını ilan edip, ondan Irak'a sefere çıkmasını ve hilafetin başkentini Kufe'ye taşımasını talep edenler onu defalarca yüzüstü bıraktılar. Ali (*radıyallâhu anhu*) Müslümanların işlerini eline almak, onların arasında söz birliğini sağlamak ve ayrılık ve anlaşmazlık çıkmaması için Şam halkına karşı sefere çıkmaya karar verdiğinde, onlar onun ordusundan gizlice kaçıp evlerine döndüler. Böylece ordu sabaha bomboş kalmıştı.

Ali (*radıyallâhu anhu*) dedi ki: "Siz insanlığın yüz karasısınız. Yiğitliğe çağırdığınızda da hilekar tilkilersiniz. Ben size güvenmiyorum." Bir defasında da şöyle demiştir: "Siz kendisiyle omuz omuza savaşılacak bir ordu değilsiniz. Kendisine sığınılacak bir gücünüz, kuvvetiniz de yok. Allah'a yemin olsun ki savaşın en kötü tarafı sizsiniz. Size tuzak kurarlar ama siz kuramazsınız. Parmaklarınız dökülür de siz yine yerinizden kıpırdamazsınız."

Aynı şekilde onlar Ali (*radıyallâhu anhu*)'ya bir kez daha, Müminlerin Dayısı Muaviye (*radıyallâhu anhu*) -Râfizilere inatla söylüyorum- Irak'ın etrafından dolanıp da Aynu-t Temr denilen bölgeye ordusunu getirdiğinde de ihanet edip, onu yarı yolda bıraktılar. Ali (*radıyallâhu anhu*) onları Irak'ın savunulması için teşvik ettiğinde ona icabet etmediler. Öyle ki Ali (*radıyallâhu anhu*) onlara şöyle seslendi: "Ey Kufe halkı! Ne zaman Şam Ehli'nin gagalarından bir gaganın size doğru geldiğini duysanız, hemen hepiniz kertenkelerin deliklerine, sırtlanların yuvalarına girdiği gibi evlerinize saklanıyorsunuz ve kapılarınızı kapatıyorsunuz. Aldanmış olan sizin aldattığınızdır. Sizi yanına alan en kötü oku almıştır. Seslenildiğinde özgür insanlar yok! Kurtuluş anında da güvenilecek kardeşler yok! Biz Allah'a aidiz ve yalnız ona döneceğiz!"

Bu Yahudî Rafizî, İslâm beldelerinde siyasî durumların planladığı gibi gittiğini gördüğünde, bununla yetinmedi. Bu sefer de dinin temel tarafıyla uğraşmaya başladı ki, Müslümanlarla siyasi alanda çekişirken, onların hak için karşılık verecekleri bir gerekçeleri kalmasın. Böylece dinin akidevi meseleleriyle uğraşmaya başladı. Çünkü İslâm beldelerinin siyasetinin temellerinden sarsıldığı gibi, İslâm akidesinin de sarsılmasını istiyordu.

Şimdi sayacaklarımız, İbn-i Sebe'nin başlattığı ve bir din olan Râfızilik'in temellerinden bir temel olan başlıca cürümlerinden bazılarıdır: Sahabe-i Kiram'a sövmek ve onları kötülemek. Ali (radiyallâhu anhu)'nın ilah olduğu iddiasını ilk defa ortaya atmak. Ali (radiyallâhu anhu) onu bu sözünden dolayı yaktırmaya kalkışınca, bu sözünden döndü. Fakat ondan sonra gelen Sebeiyye taraftarları onun bu iddiasını tekrar gündeme getirdiler. Ali (radiyallâhu anhu)'nın onları tövbeye davet etmesini reddettikten sonra, onun ilah olduğu görüşüne sıkı sıkıya bağlandılar.

Bu Yahüdi Râfizi bozuk Yahudilik, Hristiyanlık ve Mecusilik inançlarının propagandasını yapmaya başladı. Öyle ki bu inançlar Râfizilerin kalplerine yerleşmeye başladı. Daha sonra da bu inançlar Râfızilik'in bütün kollarında temel akideler haline gelmiştir.

İbn-i Sebe'nin ihaneti, kendi ölümünden sonra Ali (radiyallâhu anhu)'nın iki oğlu, Rasûlullah'ın torunları, Cennet gençlerinin efendileri Hasan ve Hüseyin'e (radiyallâhu anhumâ)'ya da bulaştı. Hasan (radiyallâhu anhu)'ya, onu Muaviye (radiyallâhu anhu) ile savaşması için Şam'a doğru sefere çıkması için teşvik ettiklerinde ihanet ettiler. Hasan (radiyallâhu anhu)'nın -ki o onların tuzaklarını iyi bilen, onlarla sırf onları deşifre etmek için iyi geçinen ve Muaviye ile barış yapmayı düşünen birisiydi- başında Kays bin Ubade olan bir ordu hazırlamaktan başka bir alternatifi yoktu. Bir münadi Kays'ın öldüğünü haber verince, ortalığı velveleye verip, gerçek yüzlerini gösterdiler ve sebatsızlıklarını ortaya koydular. Birden Hasan (radiyallâhu anhu)'nın aleyhine döndüler ve onun eşyalarını yağmaladılar. Hatta onu mızraklayıp yaraladıktan sonra altında olan halıyı dahi çekiştirdiler.

İbn-i Sebe'nin ihaneti bundan daha da uzağa ulaştı. Muhtâr bin Ubeyd es-Sekafi -Irak Şiilerinden birisidir- Muaviye'yle, ona Hasan'ı (radiyallâhu anhumâ) teslim etmesi karşılığında ateşkes yapmayı düşündü. Bu fikrini Medain'de vali olan amcası Sa'd bin Mesud'a açtı. Ona dedi ki: "Zenginlik ve şeref ister misin?" O da dedi ki: "Nasıl olacak bu?" "Hasan'ı zincire vurup, onunla

Muaviye'nin güvenini kazan." Bunun üzerine amcası ona dedi ki: "Allah'ın laneti senin üzerine olsun! Rasûlullah'ın (sallallâhu aleyhi ve sellem) kızının oğluna saldıracağım ve onu zincire vuracağım öyle mi? Sen ne aşağılık bir adammışsın!"

İşte Hasan (radiyallâhu anhu), Muaviye (radiyallâhu anhu) ile barış yapmayı ve onunla aynı konuma inmeyi, Ehl-i Beyt'in özünü ve heybetini korumayı tercih ettiğini ifade ederek onların yaptığı ihaneti anlatıyor. Hasan (radiyallâhu anhu) şöyle demektedir: "Ben Muaviye'yi bana bunlardan daha hayırlı görüyorum. Bunlar benim taraftarım olduklarını iddia ediyorlar. Beni öldürmeyi istediler. Mahımı aldılar. Vallahi benim Muaviye'den, beni ailemle beraber güvende tutacak bir şey almam, onların beni öldürüp de ailemin ve Ehl-i Beyt'in zayi olmasından daha hayırlıdır. Vallahi ben Muaviye ile savaşıyordum, benim boynumu alıp Muaviye'ye barış yapmak için verirlerdi. Benim aziz iken Muaviye ile barış yapmam, esir olup da onun beni öldürmesinden daha hayırlıdır."

Emevîler Dönemi'nde (Hicrî 41-132)

Râfızîlerin İhânetleri

Râfızîlerin siyasi alandaki ihanetleri, inanç konularındaki ihanetlerinden daha çok öne çıkmıştır. Çünkü onlar, Müslümanların başında onların dinlerini koruma ve dünya işlerini düzenleme konusunda başarılı bir halife olduğu sürece, asla akidevi alanda zikredilmeye değer bir iz bırakamayacaklarını biliyorlardı. Çünkü halife her türlü fitne ve şüphenin bastırılması ve engellenmesi konusunda uğraşmaktaydı. Bu yüzden onlar, bu aşamada ilk olarak ve daha ciddi bir şekilde Müslümanların siyasi pozisyonlarını ve kendisi sayesinde dinin sarsılacağı şeyi sarsmaya yoğunlaşmaları ve bu konuya önem vermeleri gerekiyordu. Bu yüzden Hüseyin (*radıyallâhu anhu*)'nun din konusundaki hassasiyetini tahrik etmeye başladılar. Ona, Yezid bin Muaviye hakkında abartılı ve uydurulmuş haberler getirdiler. Onun halka zulmettiğini ve şeriatı askıya aldığını söylediler. O da amcaoğlu Müslim bin Akil'i durumu araştırması için gönderdi. Oraya ulaşp da Kûfe halkı onun geldiğini öğrenir öğrenmez hemen yanına koştular. O da onlardan bey'at aldı. Sonra da Kûfe halkının bey'atını Hüseyin'e (*radıyallâhu anhu*) iletti.

Kûfe valisi Ubeydullah bin Ziyad bey'at olayını duyduğunda, gelip Müslim bin Akil'i ve onu misafir eden Hâni bin Urve el-Murâdî'yi, hep birden gayrete gelip de coşkuyla bey'at eden Kufe halkı taraftarlarının göreceği bir yerde katletti. Buna rağmen Kûfe halkı ne Müslim'i, ne de ev sahibini korumak için kollarını bile kıpırdatmadılar. Çünkü Ubeydullah bin Ziyad onların

vicdanlarını mallarla satın almıştı. Bu nasıl söz, hatta nasıl bey'at ki, daha sözünü vermeden bozdular.

Bu insanların yaptığı ihanetleri yazan tarihin, şu günlerde olduğu gibi kendini tekrar etmesi ne kadar da garip değil mi?! Atalarının olduğu gibi bugünkü Râfızilerin vicdanları da bu kadar ucuzdur. Hatta vicdanlarını 3 kuruşa satıyorlar.

Tüm bunlara rağmen Hüseyin (*radiyallâhu anhu*), onların iddia ettikleri, Yezid bin Muaviye'nin valileri tarafından Allah'ın had cezalarının askıya alınması, haramların helal sayılması ve halka zulmedilmesi, bu yüzden de ona bey'at göndermiş olmaları konularında onlara destek olmak için hemen işe koyuldu. Kendisine tabi olanların az olup, onu bu işten sakındıranların çok olmasına rağmen Hüseyin (*radiyallâhu anhu*) sefere çıktı. Babasına ve kardeşine olanlar daha dün kadar yakınken, Allah (*azze ve celle*) kaderini tamamlamayış murat etti.

Yezid, Hüseyin (*radiyallâhu anhu*)'nun geldiğini öğrenince ona karşı bir ordu gönderdi ki, bu ordu ona ve onun Müslümanlarla iletişime geçmesine engel olsun. Hüseyin (*radiyallâhu anhu*) kuşatıldığını ve kendi taraftarlarının kendisini yüzüstü bıraktığını ve ona destek vermekten geri durduklarını gördüğünde, kendisinin onların tuzağına düştüğünü anladı. Bu yüzden Yezid'in ordu komutanına şu üç şeyden birisini teklif etti:

- a. Geldiği yere geri dönmesi,
- b. Onu Yezid ile kendisinin karşılaşması için bırakmaları,
- c. Bunlar olmazsa da onu serhat boylarında gözcü mücahid olarak savaşması için çağırmaları.

Ubeydullah bin Ziyad; onunla öldürülünceye kadar savaşmaktan başka bir seçeneği kabul etmedi.

Râfızilerin yüzüstlüklerinin en acayıplerinden birisi de, onların alimlerinin kitaplarında Hüseyin (*radiyallâhu anhu*)'nun şehid edilmeden önce onları yeren ve onlara beddua eden sözlerini rivayet etmeleridir.

Tabersi'nin "**İ'lâmu'l Verâ**" isimli eserinde Hüseyin (*radiyallâhu anhu*)'nun şehid olmadan önce taraftarlarına olan bedduası şöyle geçer: "Allah'ım, eğer onlara nimet verirsen onları fırkalara böl! Valiler onlardan asla razı olmasın! Çünkü onlar bize destek olmak için bizi çağırdılar, sonra bizim aleyhimize döndüler de bizi katlettiler."

Burada durup biraz düşünelim ve Ehl-i Beyt'e yapılan ihanetlerden ibretler çıkartalım. Onların sevdiklerini iddia ettikleri, hatta aşırı sevdiklerini iddia ettikleri kimselere karşı tavırları buysa, başkalarına karşı nasıllardır acaba? Eğer sevdiklerine bu kadar çok ihanet ediyorlarsa, Müslümanlardan diğerlerine karşı ihanet etmeleri pek tabiidir. Aynı günümüzde gördüğümüz gibi... Onların kafirlere koşup, onlarla dost ve sırdaş olmaları gibi...

Emeviler Dönemi'nde vuku bulan ihanetlerin en önemlilerinden birisi de "**Vefeyâtu'l A'yân**" isimli eserde geçen şu olaydır: Râfıziler Emevi Devleti'ne karşı sefere çıkıp, İbrahim bin Muhammed için bey'at toplamaya başlayan Ebu Müslim Horasanı'nın elindeki Horasan'ın düşmesiyle beraber Emevi Devleti'ni de yıkma konusunda Abbâsilere katıldılar. Nasr bin Siyyat-Horasan'daki Emevi hükümdarlarının sonuncusu Mervan bin Muhammed'in naibi- bu durumu öğrenince Mervan'a bey'at olayından bahsettiği bir mektup yazdı. Mervan da bunun üzerine Dimeşk'teki naibine İbrahim bin Siyat'ı zincire vurulmuş halde yanına getirmesini istediği bir mektup yazdı. Vali de denileni yaptı ve onu hapse attı. Mervan'ın onu muhakkak öldüreceği ortaya çıkınca o da kardeşi Seffah'a -Abbâsilerin ilk halifesi- vasiyetini etti. İbrahim ölünceye kadar iki ay boyunca hapiste kaldı. Bazıları da onun öldürüldüğünü söylemiştir.

Abbâsiler Dönemi ve Râfizîlerin Hüküm Sürdüğü Dönem (Hicrî 132-656)

Râfizilerin siyasi, dinî ya da ahlâkî, çeşit çeşit ihanetlerinin ortaya çıkışı hakkında açık açık konuşalım. Giriştikleri isyanlara gelince... Onlar sayılamayacak kadar çoktur. Hilafetten ayrılma ve harici devletler oluşturma hareketleri ise, durdurulamayacak cinstendi.

Onların bu dönemdeki suçlarının başlangıcı siyasi kaynaklı idi. Emevî Devleti'ni yıkmak ve Emevî yönetimine karşı saldırı yapmak istiyorlardı. Sonra, beldelerin yönetimleri üzerinde otorite kurabilmek için Abbâsilerle dost olduklarını ve onları desteklediklerini söyleyip de Abbâsilerin hilafete daha layık olduğu iddiasıyla ve Ebu Müslim Horasanî'nin çağırdığı davayla bir süre gizlendikten sonra, işe ilk düşen belde olan Horasan ile başladılar. Abbâsî döneminin başlangıcı olmasına rağmen, kindar Farslılar burada Müslümanlara olan kinlerini akıttılar. Onları acımasız bir şekilde katledip, onlara işkence ettiler.

Ebu Müslim'in kendisi Halife Mansur'a karşı itaatten çıkmaya ve ona ihanet etmeye çalıştı. Fakat Mansur dehası ve zekası sayesinde Ebu Müslim'in kurduğu komployu fark etti ve onu en kötü biçimde öldürmek için ona mühlet verdi. Bundan sonra da Ebu Müslim'in yandaşlarından bazen siyasi fitneler vesilesiyle, bazen de şüpheler yaymak suretiyle çeşitli başarısız girişimler olmuştur. Bu girişimlerden birisi de Ebu Müslim'in cesedini isteyen Sinbab'ın orduyla yola çıkmasıdır. Mansur onun üzerine bir ordu gönderdi ve onu hezimete uğrattı.

Yine Ebu Müslim'in taraftarları tarafından İsfahan'a yakın bir yerde Ravendiye olayı vuku buldu. Ebu Müslim'in yandaşları fasid inançlar yayıyorlardı. İnsanları Mansur'un ilah olduğu inancına çağırıyorlardı. Bununla onu aldatmak ve onu öldürmek istiyorlardı. Fakat o onlarla savaştı ve onlara karşı zafer kazandı.

Bundan sonra kendisine "Mukni" diye lakap takan bir adam ortaya çıktı. Bu adam Allah (*azze ve celle*)'nin Adem (*aleyhisselâm*)'a hulul ettiğini, daha sonra Nuh (*aleyhisselâm*)'a hulul ettiğini, daha sonra Ebu Müslim'e ve en sonunda da kendisine hulul ettiğini iddia etti. Bununla etrafında bir kitle oluşturmaya ve Keş Kalesi'ne sığınarak Maverâün Nehir ülkelerine hakim olmaya çalıştı. Fakat Halife Mehdi -ki o zındık ve mülhidlere karşı olan sertliğiyle tanınır- onu takip etti. Ardından onu kuşatacak bir ordu gönderdi. O da helak olacağını anlayınca kendisine ve ailesine zehir içirdi ve böylece ailesiyle beraber helak oldu.

Buna rağmen Halife Mehdi, Râfizilerin takiiye ve gizlilik prensibiyle sürekli olarak gizli kalmalarına bakılırsa onların fitnelerini yok edememiştir. Çünkü onlar toplumsal nifakı kullanarak sürekli gizlenmek için çalışıyorlar ve bunun için planlar yapıyorlardı. Abbâsi Halifeliği'ndeki yöneticilerle yakınlaşıyorlar ve onlara yaltaklanıyorlardı. Ki böylece yönetici makamlarını elde edebilsinler. Abbâsi Halifelerinin çoğu bu ateşperest Râfizileri valilik görevlerine atamıştır. Bermekiler, Ebu Müslim Horasanî ve Halife Me'mun'un veziri ve ordu komutanı olup, iki riyaset sahibi (yani savaş ve siyaset) diye lakabı olan Mecusi Fazl bin Sahel bunlardan bazılarıdır.

Hatta bunlar oğullarını Fars kızlarıyla evlendirmişlerdir. Mesela Memun'un annesi Meracil Farslı'dır. Bu onun etkilenmesine sebep olmuş ve bu etki de varmış olduğu hüküm ile ortaya çıkmıştır. Şöyle ki Bağdad yerine Merv'i başkent yapmıştır. Ve İslam'a yabancı fikirler ve felsefeler ortaya atmıştır; Kur'an mahluk olduğu iddiası gibi. Bu iddia ateşperest Fars kültürünün kalıntılarından gelmiş bir iddiadır. Bu uzlaşma Mecusi Râfizilerin kendi fikir ve inançlarını Müslümanlar arasında rahatça

yayabilmelerine imkan sağlamıştır. Uydurma hadisler ortaya atıp, bunları dinle bağdaştırmaya başlamışlardır. Ve İslam Tarihi'ni de sahabe arasındaki fitneler ve husumetler tarihi olarak göstermeye başlamışlardır. Özellikle Ebu Bekir ve Ömer'i (*radıyyallahu anhum*), genel olarak da sahabeyi kötülemeye başlamışlardır. Hatta onların kadim Fars ülkesinin şairiyle övünen şairleri bile teberri ediyorlar. Esmâ isimli şairin hicvederek söylediği şu beyitler gibi:

Bir mecliste şirkten söz edilirse

Bermeki oğullarının yüzü aydınlanır

Eğer onların yanında bir ayet okunursa

Onlar da Mezdekî'den bir söz söylerler

Hatta bu uzlaşmalardan İslam Dini ve devleti için daha kötü olan sonuçlar doğdu. Bu da onların hilafete karşı komplolar kurup, ona saldırmaları ve pek çok bölgelere yönelmeleridir.

Abbâsi Devleti'ne karşı ayaklanan ilk kişi, onu ayakta tutan kişi Tahir bin Hüseyin Huzaî'dir. Daha önce Ebu Müslim'in yaptığı gibi Horasan'da bağımsızlık ilan etti. Bundan sonra da ardı ardına hilafetten ayrılımlar gerçekleşti. Sonra da bu devletçiklerden büyük ihanetler ve cürümler gelmeye başladı. Karmatiler Ahsâ, Bahreyn, Yemen, Umman ve Şam bölgelerinde; Buveyhiler Irak ve Fars'ta; Ubeydiler de Mısır ve Şam'da yer almaktaydı.

Allah'ın lütfudur ki; Râfızilerin ne bir devleti ne de onlara yardım edecek bir destekçileri oldu. Bilakis Allah (*azze ve celle*) onların üzerine onlarla cihad edecek ve onlara azab edecek kişileri musallat etti. Bu dönemde Allah (*azze ve celle*) onlara Sünnî olan Selçuklu Türklerini musallat etti. Onlar da Abbâsilerin peşinden gidiyorlardı. Fakat Türkler, Râfızilere karşı daha serttiler. Râfıziler de Haçlılarla ve onların Müslüman ülkelerdeki yandaşlarıyla, onlara karşı direnmekten aciz olan Ehl-i Sünnet'i yok etmek için yardımlaşmaya başladılar.

Karmatilerin Abbâsîler Dönemi'nde İşlediği Cürümler

Siyasi alandaki suçları; Abbâsîlere karşı ayaklanmaları ve onlara karşı düşmanlık etmeleri, Beni Kays kabilesinin evlerini yakmaları ve Hicri 293 yılında Kûfe'yi istila etmeleri ve son olarak da tarihçilerin tarih düşecekleri kadar korkunç mezbahalar ortaya çıkarmaları.

Akidevî alandaki suçları ise; insanlar arasında bozuk inançlar yaymalarıdır. Bunu önce Ehl-i Beyt taraftarlığı iddiasında bulunarak yaptılar. Daha sonra ric'at inancını ve Ali (*radiyallâhu anhu*)'nun gaybı bildiği iddiasını öne sürdüler. Daha sonra Ehl-i Beyt'i inkar ettiler. Sonra Ali (*radiyallâhu anhu*)'nun ve çocuklarının kusurlarından ve İslam dininin batıl olduğundan bahsetmeye başladılar. Bu yüzden Karmatiler felsefeye yakınlaştı. Onların nazariyelerine ve kitaplarına dayanıyorlardı. Kendi davetçilerine şunu tavsiye ediyorlardı: "Eğer filozoflarla karşılaşırsan bil ki onlar bizim dayanağımızdır. Çünkü onlar şeriati ve peygamberleri inkar edip, dünyanın kadim olduğuna inandıkları için biz onlarla müttefikiz."

Hicri 294 yılında İsmaili Karmatiler Allah'ın evini ziyaret eden hacılara saldırmaya başladılar. Hem de hacılara teminat verdikten sonra... Kafilelerin hepsini katlettiler. Kaçanların da peşine düştüler. Hatta Karmatilerin kadınları da ölümler arasında durup onlara su sunuyorlardı da kim son nefesini vermek üzereyse onu öldürüyorlardı. Hacıları öldürmekle de kalmıyorlardı. Hacıların geçtiği yollardaki kuyuları leşlerle, taş ve toprakla kirletiyorlardı. Aynı şekilde hicri 321 yılında da hacıların kafilelerine saldırıp, erkeklerini öldürüp; kadın ve çocuklarını da esir almışlardır.

Bu olaylar bize günümüzde İran'ın hicri 1409 yılında Kuveyt Şiilerinden oluşan bir grubu, Mekke'deki hacıları korkutup kaçırması için göndermesini hatırlatıyor. Bu grup Mekke-i Mükerrreme'deki köprülerden birine büyük patlayıcılar yerleştirdi.

O senenin Zilhicce ayının 7'sinde akşam vakti bu bombaları patlattılar. Maddi hasarlar dışında bu patlama, bir adamın ölmesine ve 16 kişinin de yaralanmasına sebep oldu.

Karmatilerin dini alandaki çirkinliklerinden birisi de, onların Allah'ın Haram Ev'i'ne, Kabe-i Müşerreffe'ye bile el uzatmış olmalarıdır. Kabe'den Hacerü'l Esved'i çaldılar ve hicri 335 yılına kadar onlarda kaldı!

İbn-i Kesir bu konuda **“el-Bidâye ve'n Nihâye”** adlı eserinde şöyle demektedir: “Karmatilerin Hacerü'l Esved'i kendi ülkelere götürmeleri konusuna gelince... Hac döneminde Irak kafilesi bu amaçla yola çıktılar. Başkanları Mansur ed-Deylemi idi. Mekke'ye sağ salım vardılar. İnsanlar, kendilerine saldıran, mallarını gasp eden ve kanlarını helal sayan bir Karmati'den başka bir şeyin farkında değillerdi. O adam Mekke Ovası'nda ve tepelelerinde pek çok hacıyı öldürdü. Bu esnada onların başkanı Ebu Tahir -Allah ona lanet etsin!- Kabe'nin kapısına oturdu. Adamlar etrafını sarmış ve kılıçlar en şerefli gün olan Tevriye Günü'nde, Mescid-i Haram'da insanların üzerine sallanıyordu. O da şöyle diyordu: “Ben! Vallahi ben! Ben mahlukatı yaratıyorum ve ben onları yok ediyorum!” İnsanlar ondan kaçıyor ve Kabe'nin örtüsüne tutunuyorlardı. Ama yine de bu onlara bir fayda sağlamıyordu. Onları bu haldeyken öldürüyorlardı. Tavaf ediyorlar ve tavaf ederken insanları öldürüyorlardı. Karmati işini bitirip, hacılara çirkin işlerinden yapacağını yaptığında, ölümlerin Zemzem Kuyusu'na gömülmelerini emretti. Ve onların pek çoğunu Mescid-i Haram'a ve çevresine gömdü. Bu ne kötü ölümdür! Bu ne kötü yatıştır! Bu mezar ve bu mekan... Bu kutsal yere rağmen ölümleri ne yıkadılar, ne kefenlediler, ne de onların namazları kılındı. Çünkü onlar olaya şahit olanları da bunları yapmaktan engelliyorlardı. Bu adam Zemzem Kubbesi'ni de yıktı ve Kabe'nin yerinden sökülmesini ve örtüsünün de çıkarılmasını, parçalarının sökülmesini arkadaşlarına emretti. Bir adama da Kabe'nin olugunu sökmesini emretti. Adamın başına bir taş düştü de adam geberip cehenneme gitti. Bunun üzerine necis herif Kabe'nin olugundan uzak durdu. Daha sonra Hacerü'l Esved'in

yerinden sökölmesini emretti. Bir adam gelip elindeki kırbacla ona vurdu ve şöyle bağırdı: “Nerede sürü sürü kuşlar? Nerede balçıktan taşlar?” Sonra Hacerü'l Esved'i yerinden söktü. Yola çıktıklarında Hacerü'l Esved'i de yanlarında memleketlerine götürdüler ve onu geri teslim edene kadar 22 sene yanlarında kaldı. İnnâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn! (Allah'a aidiz ve yine ona döneceğiz!)

Buveyhiler Dönemi

Bunlar da Abbâsi Devleti'ne karşı ayaklanmışlardır. Hicri 334 yılında Irak'ı istila edip, Halife Mustekfi Billah'ı hal' etmişlerdir. Onun yerine de Fadl bin Muktedir'i getirmişlerdir. Onu halife yapıp, Muti' Lillah (Allah'a itaat eden) diye lakaplandırmışlardır.

Onların dini alandaki cürümleri, din olarak Şii'lik'i dayatmaları ve bunu Mecusi inanç ve fikirlerini yaymak için bir perde olarak kullanmalarındır. Onlar Müslümanların arasında Sünni-Şii farklılığına dayanan bir tefrika fitnesi yaymışlardır. Bu dönemde sahabeye sövme hareketi çoğalmıştır.

Bunlar Muharrem ayının onunda (Aşure Günü) çarşıları kapatma bid'atini, türbe inşa etmeyi, hüzün ayinleri yapmayı ve kadınları kendilerini dövüp, sokaklarda şiirler söyleyerek dolaşarak, Hüseyin (*radıyallâhu anhu*)'ya ağlasınlar diye dışarı çıkarmayı ilk kez ortaya çıkaranlardır. Allah'ın zatı konusunda da cüretkar davranmışlardır. Şöyle ki son yöneticilerini, Allah (*azze ve celle*) ile O'nun ismi konusunda çekişircesine, El-Melik Er-Rahim diye isimlendirmişlerdir.

Ubeydiler Dönemi

Bunlar kendilerini yalan yere Fatıma (*radıyallâhu anhá*) Annemize nisbet etmektedirler. Abbâsi Devleti'ne karşı ayaklanmışlardır. Bu ayaklanma için öncelikle bir seriyye hazırlamışlardır. Bu esnada da davetlerini yaymışlardır. Bu davetlerini batı beldelerinde

de gizlenerek ve Ehl-i Beyt taraftarı kisvesine bürünerek yapmışlardır. Batı beldelerine hakim olduklarında ise Mısır'a geçip, orayı istila etmişler ve oranın halifesini hal' etmişlerdir.

Onların akidevi alandaki suçlarının en barizi, onların yöneticilerinin Mısır'a girmeden önce, Mısır halkına elçisini gönderip bid'atleri yaymayacağına, sünneti yayacağına ve koruyacağına dair söz vermesinin ardından Mısır'a girince halka ihanet edip sözünü bozmasıdır. Şiilik'i insanlara dayatıp, onların Şii olduklarını göstermelerini şart koşmuşlardır. Cami minberlerini kendi mezheplerinin propagandasını yapmak ve bid'atlerini yaymak için kullanmışlardır. Bir zaman sonra ezanda şu sözler söylenmeye başlandı: "Hayye ala hayr-il amel! (Haydi, en hayırlı amele!)"

Onlar arasından Hakim bi Emrillah isminde bir kişi ortaya çıktı ve ilahlık iddiasında bulundu. Ülkesinin her yerine kendi davetçilerini gönderdi. Bu davetçiler halka Mecusilik'in tenasüh ve hulul gibi inançlarını anlatıyorlardı. Ruh-u'l Kudus'un Adem (aleyhisselâm)'dan Ali (radiyallâhu anhu)'ya, ondan da Hakim bi Emrillah'a intikal ettiğini iddia ediyorlardı. Hakim'in en önemli davetçileri Enuştekin olarak bilinen Muhammed bin İsmail ed-Dürzi ve Hamza bin Ali ez-Zuzeni'dir. Hamza Zuzen bölgesinden bir İranlı'dır. Bu davet görevi için Kahire'ye gelmiştir.

Yine onların dini cürümlerinden birisi de, ilahlık iddiasında bulunan Hakim bi Emrillah döneminde iki kere Rasûlullah'ın kabrini açma ve onun bedenini başka bir yere taşıma girişimlerinde bulunmuş olmalarıdır.

1. Deneme: Bazı zındıkların Hakim'e Rasûlullah'ın kabrini Medine'den Mısır' taşıma fikrini önerdiği gün hemen işe koyuldu ve Mısır'da bu iş için bir mekan inşa ettirdi. Bunun için de çok para harcadı. Sonra da Ebu'l Fütuh'u Rasûlullah'ın kabrini açması için Medine'ye gönderdi. İnsanlar bunun üzerine galeyana geldiler. Hakim de bundan çok kaygılandı ve yapmak istediği şeyi gerçekleştirmekten vazgeçti. Hamd ve bütün nimetler Allah'a aittir!

2. Deneme: Yine Hakim Rasûlullah'ın kabrini açması için birisini gönderdi. Bu adam Rasûlullah'ın mescidinin yakınında oturuyordu. Gizlice yerin altından, Rasûlullah'ın kabrine giden bir tünel kazıyordu; ancak insanlar onun yaptığı şeyin farkına vardı ve onu öldürdüler.

Allah (*azze ve celle*) Selçuklu Türklerini gönderdiğinde, onlar sünneti yarma ve Râfîzilik dinini yok etme isteğindeydiler. Ubeydiler bu kahramanların kararlılıklarının ve kuvvetlerinin farkına varıp, kendilerinin onlarla karşılaşamayacaklarını anladıklarında hemen kadim planlarına ve eski hilelerine başvurdular. Din düşmanı Haçlılara elçi gönderdiler. Onları Müslüman topraklarına girmeleri konusunda ayartıp, onlara toprak verme sözünde bulundular. Hristiyanların Müslüman topraklarına girmelerini Ehl-i Sünnet mezhebinin yayılmasına ve Selçuklular'ın hüküm sürmesine tercih ediyorlardı. Onlara toprak verme vaadinde bulunan, onlarla yazışan ve onlara elçi gönderenlerden birisi de ordu komutanları Efdal idi.

Bu konuda İbnü'l Esir diyor ki: "Mısır'ın alevi nüfusu Selçuklu Devleti'nin kuvvetini ve Gazze'ye kadar Şam topraklarına hakim olduklarını gördüklerinde ve Türklerle aralarında onları koruyacak ve İksis'in Mısır'a girişini engelleyecek başka hiçbir vilayet kalmayınca korkmaya başladılar ve Frenklere Şam'ı ele geçirsınler diye sefere çıkmaları için çağrıda bulundular."

Doktor Mustafa Annani, ilk haçlı saldırısı döneminde yaşamış olan Kifaro Kaski'den şu sözleri naklediyor: "Herkes bilsin, şimdi ve gelecekte ve de Papa 2.Urban döneminde hatırlansın ki; Kont Firand Linis'in arkadaşı Dön Con... ve soylu ve efendiler Mesih İsa'nın türbesini ziyaret etmeyi istiyorlardı. Bu kişiler Ceneve şehrine gittiler ve oradan da İskenderiye'ye gitmek için "Bumila" ismiyle bilinen ordu gemisine bindiler. Heyet İskenderiye Limanı'na vardığında, Fâtîmî Ordusu'nun eşliğinde Beytu'l Makdis şehrinin limanına yani "Yafa"ya yöneldiler. İsa Mesih'i ziyaret için şehrin ana kapısından girmek istediklerinde, şehrin muhafızları onların, adet olduğu üzere şehre girebilmeleri için

kendilerine şart koşulmuş olan Bizans dirhemini vermeden şehre girmelerine izin vermedi.”

Doktor Mustafa Annani bu olayı şu sözleriyle yorumluyor: “Bu Haçlı yöneticilerinin yapmış oldukları yolculuk öylesine ya da daha önce Fâtîmî yöneticileriyle herhangi bir bağlantı olmaksızın düzenlenmiş değildir. Bu Haçlı yöneticileri kendilerini limanda karşılayacak güvenlik görevlileri olmadan, daha önceden bir bağlantı kurmadan ve bir hazırlık yapılmadan İskenderiye Limanı’na gitmeyi akıllarından geçirmezler. Bu da Fâtîmîlerin Bumila isimli Haçlı gemisine Beytu’l Makdis Limanı’na kadar eşlik edecek bir muhafız ordusu göndermelerini destekliyor. Bundan amaç, bu yöneticileri iki günden fazla sürecek olan Beytu’l Makdis Limanı’na gidiş ve oradan dönüş yolculuğunda Selçuklular’dan korumaktır.

Haçlı Ordusu Avrupa’dan ilk saldırıları için İslam topraklarına geldiklerinde ve Bizans topraklarındaki İstanbul Boğazı’ndan geçtikleri esnada “İmparator Kofin” onlardan “velayet ve itaat yemini” aldı. Onlara emrettiği şeyler arasında Mısır’daki Fâtîmîlerle ittifak kurmak için uğraşmaları yer alıyordu. Çünkü onlar Sünnî Selçuklu Türklerine karşı en çok düşmanlık besleyen insanlardı ve onlarla asla barış yapmayı kabul etmiyorlardı. Bizans bu ittifakı onların Hristiyan halka karşı müsamahalarını ve Hristiyan devletlerle olan mutabakatlarını öğrendikten sonra gündeme getirmiştir.”

Bu da Ubeydiler ile Haçlılar arasındaki gizli anlaşmaların derecesini bize gösteriyor. Ve bu olay bugün Taliban Devleti’ni yıkmak için, Afganistan’daki Kuzey Râfîzîlerini koordine etmek suretiyle, İran ile Amerika arasında geçen yardımlaşmaların aynısıdır. Yine aynı şekilde İran Râfîzîleri Amerika’ya Irak’ı işgal etmesinde de, Irak Râfîzîlerinin koordinesi ve onların desteği konusunda yardım etmiştir.

Keşke Râfîzîler, Müslüman ülkelere karşı olan Haçlı saldırıları konusunda sadece menfî tavır takınmakla yetinseydiler.

Fakat Antakya Kuşatması'nın uzadığını gördüklerinde, milletin kaçmasından ve Haçlı Ordusu'nun kalbine ümitsizliğin işleyip de onların ülkelerine dönmelerinden ve Selçukluların da muzafer olmasından korktular. Efdal, Haçlı komutanlarını kuşatmayı başarma konusunda teşvik etmeleri için hususî elçiler gönderdi. Bu elçiler Haçlılara ihtiyaçları olan her türlü askeri ve gıda yardımını yapacakları konusunda teminat verdiler. Haçlı komutanları bu elçileri aşırı bir güler yüzlülükle karşılamış ve onlarla Efdal'in gönderdiği mektupları teslim aldıkları pek çok toplantılar düzenlemişlerdir.

Doktor Yusuf Gavenime'nin aktardığına göre bu konuda William Sury şöyle demektedir: "Haçlıların Antakya'yı kuşatması Efdal'i sevindirmiştir. Selçuklu Türklerinin yönetimlerinden herhangi bir şey kaybetmeleri onun için zaferin kendisiydi. Efdal'in elçileri yanlarında bir haçlı elçi grubuyla geri döndüklerinde, yanlarında Efdal ile üzerinde mutabakat sağlanan bazı konuları görüşmek için getirdikleri hediyeler taşıyorlardı. Bir de elçilerle beraber Mısır halifesi için hediye olarak, Selçukluların ölülerine ait kesilmiş başlarla yüklü dört at göndermişlerdi."

Efdal bununla da yetinmedi. Ehl-i Sünnet olan Selçukluların Haçlılarla olan cihadını fırsat bilip, ordularını Sur'a gönderip orayı fethetti. Sonraki sene de ordularını Beytu'l Makdis'e gönderdi ve orayı sahipleri olan Ertakilerden aldı. Sonra akıl almaz bir hızla Haçlılar Beytü'l Makdis'e yöneldiler. Sanki bu iki taraf arasında anlaşılmış bir komplo idi. Efdal, İslam topraklarının serin kanlılıkla Haçlılara teslim edilişinin tamamlanması için Beytü'l Makdis'i kuşatacaktı. Bunu en iyi açıklayan olay; Efdal'in, Haçlıların Beytü'l Makdis'e yöneldiklerini öğrendiğinde Kahire'ye dönmek üzere yola çıkmasıdır.

Beytü'l Makdis'i kuşatan Haçlı kuvvetleri, kendi ülkelerinde alışık olmadıkları sıcaklık yüzünden yorgunluğun ve bitkinliğin son sınırındaydılar. Öyle ki hayvanlarının pek çoğu bu sıcaklık yüzünden helak oldu. Böylece Beytü'l Makdis'e yönelen Haçlı ordusunun sayısı helak ola ola çok az sayıda kaldı. Eğer

Râfizilerin ihaneti ve Haçlılarla gizli anlaşmaları olmasaydı, bu orduya karşı direnilebilirdi. Çünkü ordunun sayısı 1500 atlı ve 20.000 yayadan oluşuyordu.

Tarihçi İbn-i Tağri Berdi bu konuda hayret ederek şunları söylemektedir: “Acayip olan şudur ki; Frenkler Müslümanlara karşı sefere çıktıklarında, açlığın ve zayıflığın son sınırındaydılar. Öyle ki artık leş bile yiyorlardı. İslam ordusunun askerleri ise kuvvetlerinin ve sayı bakımından çokluğun en üst sınırındaydılar. Bu halde Haçlılar Müslümanları kırıp geçirdi!”

Kuşatmanın üzerinden kırk gün geçti ve Haçlılar hicri 492 yılının Şaban ayında Beytü'l Makdis'e girmeyi başardılar.

Bundan sonra Müslümanları katletmeye ve Beytü'l Makdis'te olan kitapları yakmaya başladılar. Müslüman ölümlerinin sayısı 70.000'e ulaşıyordu ki, bunların arasında alimler, imamlar ve köylüler vardı.

Tam bir hafta bu şekilde insanları katlettiler. Öyle ki Haçlı Kumandan Reymond mabed alanına gitmek istediğinde, dizlerine kadar ulaşan ceset ve kanlardan dolayı yolunu el yordamıyla bulmaya çalışıyordu.

Ubeydilerin halifelerinin cürümlerinden birisi de, onların cihadın farz olduğundan bahseden ve hemen cihad sancağını yükselten vezirleri görevden almalarıdır. Bu onların hüküm sürdüğü fetret döneminde olmuştur.

Bahsi geçen vezir Efdal, Haçlılarla anlaşma yaptığında, onların yakın adamlarından olmuştur. Ancak Haçlılar'a karşı Dimeşekli Türklerle anlaşma yapmaya başladığında ise, Halife Amir döneminde ona suikast düzenlediler.

İşte bir başka vezir Rıdvan bin Velhaşi. O insanlar arasında cihada en bağlı olan insandı. Öyle ki kendisi “Cihad Divanı” adı verdiği bir divan oluşturmıştır.

Ermenileri kovmaya ve onları Ubeydiler sayesinde elde etmiş oldukları makamlardan uzaklaştırmaya başladı. Hatta o dönemin halifesi Hafız'ı, Şamdaki Haçlılara karşı boyun eğen tutumundan dolayı eleştirmiştir.

Halife Hafız gizliden gizliye Ermenileri devletin kademelelerine yerleştirmeye ve onlara yardım etmeye karar verdi. Fâtîmi ordusunun gruplarını da İbn-i Velhaşi'ye karşı kışkırtmaya başladı. İbn-i Velhaşi'nin yönetmeyi planladığı cihad hareketinin seyrini engelleyen bu durum, onu cihadın aslanlarından bir aslanın bulunduğu kuzey tarafına doğru kaçmaya zorladı. O aslan da İmaduddin Zengî idi. Onun kendisine cihadında yardım etmesini umuyordu.

İşte bir başka vezir de Sünnî Şafîî İbn-i Selar. Bütün gayretini Haçlılar ile mücadele etmeye harcadı ve Frenkleri bir taraftan meşgul edip, diğer taraftan da vurmak için, Nureddin ile yardımlaşmaya ve onunla bağlantı kurmaya çalıştı. Fakat dönemin halifesi Zafir ona bir komplo kurdu. Hicrî 548 yılında onu bir suikastle öldürttü.

Bir başka vezir de Adil Talai bin Rüzeyk'tir. Vezirliği eline almaz cihad sancağını kaldırmıştır. Haçlılara saldırmak için seriyyeler hazırladı. Fakat o Beytü'l Makdis'i özgürleştirme hayalini gerçekleştiremeden hicrî 558 yılında öldürüldü. Şaver Sadi tarafından düzenlenen bir komplo ile... Şaver Sadi Halife Adid döneminde Said denilen bölgenin valisi idi.

Ordu komutanlarından birisi olan Ebu-l Eşbal el-Dargamî, Şaver'e karşı ayaklanıp da ondan vezirliği aldığı anda ve onun en büyük oğlu Tayy bin Şaver'i öldürdüğünde, Şaver, adil hükümdar Nureddin Mahmud Zengî'ye elçi gönderip ondan kendisini korumasını ve ona yardım etmesini istemek zorunda kaldı. Bunun karşılığında da ona Mısır'ın haracının üçte birini vermeyi ve Mısır'da onun naibi olmayı teklif etti. Bunu şu sözünüyle dile getirmiştir: "Senin oradaki naibin olurum ve hayatta kalacak kadar malla yetinirim. Kalan mal da senindir."

Nureddin, Şaver'le beraber bir askeri hamle yapma konusunda tereddütte kalsa da, istihare yapıp, istiharenin sonucunda ona en büyük komutanı Eseduddin Şerkuh'u ve onunla beraber kardeşinin oğlu Selahaddin'i gönderdi. Onlara Şaver'in eski makamına getirilmesini emretti. Eseduddin saldırısında Dargam'ı yok etmeyi ve hicri 559 yılında, Recep ayında Şaver'e vezirliğini iade etmeyi başardı. Fakat ihanet ve aldatma Şaver'in hayatında kendini gösterdi. Çünkü o insanlara kötü muamelede bulundu ve Nureddin'e vermiş olduğu tatlı vaatlerinden sapmaktaydı. Şerkuh'u aldatmak istedi. Ondan Şam'a geri dönmesini istedi; fakat Nureddin'le anlaştığı şeyi onunla göndermedi. Eseduddin Şam'a dönmeyi reddettiğinde, naiblerini Belbis şehrine gönderdi. Orayı teslim alıp, korunak haline getirdi. Bunun üzerine Şaver de -Râfızilerin adeti olduğu üzere- ancak ihanet etti. Beytü'l Makdis'in Haçlı yöneticisine elçi gönderdi. Şerkuh'a karşı ondan yardım istedi ve eğer ona Şerkuh'a karşı yardım ederlerse Mısır yönetimini onlara verme konusunda onları umutlandırdı. Gerçekten de Haçlılar hemen Mısır'a yöneldiler. Orada hep beraber Belbis şehrine yönelip de Eseduddin'i orada kuşatmak için Şaver'le ve onun askerleriyle buluştular. Fakat Allah'ın rahmetindendir ki; onlar orayı kuşatmışken, Frenklerin Harim'de hezime uğradıkları ve Nureddin'in orayı ele geçirdiği, daha sonra da Banisa'ya yöneldiği haberi onlara ulaştı. Bunun üzerine korkuya kapıldılar. Belbis'te kuşatma altında olan Eseduddin'e elçiler göndermek zorunda kaldılar. Ona barış yapmayı teklif ettiler ve ondan aldığı yerleri barış yapmak için geri vermesini istediler. Eseduddin onların istediği şeyi yapmak zorunda kaldı. Çünkü yanlarındaki azık azalmıştı ve diğer gruplara karşı direnme gücünün kalmadığını biliyordu. Bu yüzden onlarla anlaştı ve ciddi bir baskı altında olduğu halde, hicri 559 yılında "Belbis" şehrin-den çıktı. Bu durum ve Şaver'den gelen bu ihanet ve onun Haçlılarla olan anlaşması Nureddin'i İslâm alemindeki ayrılığın ve ümmete ihanetin kaynağını yok etmek için ikinci bir defa Mısır savaşına girmeye, bununla birlikte Sünni mezhebi yayıp, Rafizi mezhebini yok etmeye yöneltti. Mevzu bahis o ihanet de Fâtımiler ihanetidir.

Hicri 562 yılında Rebiul Evvel ayının ortasında Dimeşk'ten, Eseduddin ve kardeşinin oğlu Selahaddin komutasında bir hamle geldi. Onlar zafer kazandıkları takdirde bir şey için sözleşmişlerdi. Bu zaferin öncülleri ve harikuladeliklerinden birisi Allah (azze ve celle)'nin onların düşmanları olan mürted Râfızilerin ve Haçlıların kalplerine korku salmış olmasıdır. Şaver'in Haçlılarla anlaşp, onlardan yardım istemesine ve onların ordularıyla beraber kendi ordusunun sayısına rağmen onları yönlendiren şey korkuları ve ümitleriydi.

Eseduddin'in birlikleri ile Şaver'le anlaşmalı olan Haçlıların birlikleri arasında geçen çarpışmaların ilki "Babeyn" diye bilinen bir yerdeki Said Bölgesi'nde gerçekleşti. Haçlıların ve Fâtımîlerin, Şerkuh'un orduları karşısındaki hezimetle sonuçlanan ölümcül bir çarpışma gerçekleşti. Tarihe kaydedilen olayların en ilginç olanlarından birisi de bin atının -Şerkuh'un ordusunun asker sayısı- Mısır askerlerini ve Frenkleri yenmiş olmasıdır.

İki grup arasında savaş bir süre devam etti. Allah (azze ve celle)'nin bir taraftan Şaver ile Fâtımî Halifesi Adid arasına ayrılık sokması ve bir taraftan da, Haçlılarla Şaver arasına soğukluk sokması Allah (azze ve celle)'nin lütfudur. Tüm bunlarla beraber, Haçlılarla cihad etme konusundaki kararlı duruş ve saf İslam dinini Rasûlullah'ın ve ashabının yaptığı şekilde, ilk cemaatin yöntemi üzere yayma çabaları, en sonunda Nureddin'e zafer getiren ve Mısır'ı kuşatmalarını sağlayan bir saldırıyı nasip etti.

Râfızilerin kini bu raddede kalmadı. Bilakis Râfıziler Fâtımî Ubeydi Devleti'nin yıkılmasından sonra Mısır'a vali olan Eseduddin'den ve onun yeğeni olan, hicri 567 yılının Muharrem ayının ikinci Cuma'sında Fâtımî Devleti'nin halifesi adına okutulan hutbeyi kaldırıp, onun yerine Abbâsi halifesi Mustedi bi Emrillah adına hutbe okutan Selahaddin'den kurtulmak için komplo ve tuzaklar kurmaya başladılar. Bu yüzden de Selahaddin'i öldürmek için pek çok suikast gerçekleştirmişlerdir.

Hicri 574 yılının Zilkade ayında, geçici halife -ki o Halife Adid'in sarayında hadım edilmiş bir şahıstı ve saraydaki tüm işler onunla Mısırlı bir grubun elindeydi- Frenklerin güvendikleri bir şahıs vasıtasıyla onlarla yazışmaya başladı. Onlara Mısır topraklarına yönelmelerini tavsiye ediyordu. Böylece onlar Mısır'a gelip de, Selahaadin onların karşısına çıkmaya karar verdiğinde, onlar da kendi yandaşlarıyla beraber içeriden Selahhaddin'in yardımcılarına saldıracaklardı. Sonra Selahhaddin'in peşinden yola çıkıp ona yetişip onu ve beraberindeki askerleri öldüreceklerdi. Fakat Allah (*azze ve celle*) onların bu planlarını başarısızlığa uğrattı ve bu planın geçtiği mektubu taşıyan kişiyi ifşa etti. Selahhaddin hemen bir grubu hilafet eminine gönderdi. Bu esnada o da kendisine ait bir köyde istirahatteydi. Selahhaddin'in adamları onu yakalayıp öldürdüler ve kafasını Selahhaddin'e getirdiler. Selahhaddin hilafet sarayının işlerini ellerinde tutan tüm hizmetçileri görevinden alıp, saraydan attı.

Râfıziler tarafından Selahhaddin'e yöneltilen ikinci bir suikast girişimi de, hilafet emininin öldürülmesi olayından dolayı Mısır'da bulunan Sudan Ordusu harekete geçtiğinde gerçekleşti. Çünkü Sudan Ordusu hilafet emininin taraftarıydılar. 50.000 adam topladılar ve Selahhaddin'le savaşmak için yola çıktılar. Aralarında pek çok çarpışma gerçekleşti. Bu çarpışmalarda iki grupta da pek çok insan öldü. Bunun üzerine Selahhaddin onların Mansura diye bilinen bölgelerine adam gönderdi ve o bölgeyi orada malları, çocukları ve karıları olduğu halde yaktırdı. Bunu öğrendiklerinde hezimete uğramış bir şekilde gerisin geri kaçtılar. Selahhaddin'in kardeşi Turan Şah Cize Bölgesi'nde onların kılıçtan geçirdi ve onların sonuncuları da ölene kadar onları katletti.

Ne yazık ki Râfıziler bununla da yetinmediler. Bilakis Mısır'daki Alevi Şialarından bir grup aralarında anlaştılar. Bu grubun içinde meşhur şair İmaratu'l Yemeni, katib Abdus-Samed, kadı Uveyrisi, davetçi Abdulcebbar bin İsmail bin Abdi'l Kavi, kâdi'l kudat görevinde olan Hibetullah bin Kamil ve Selahhaddin'in komutanlarından bir grup da yer alıyordu.

Bunlar, Frenkleri “Sakliyye” bölgesinden ve Şam’ın sahil bölgesinden Mısır topraklarına çağırıp, karşılığında onlara mal ve toprak verme görüşünde birleştiler. Frenkler yola çıkıp da Selahaddin de onların karşısına çıkınca, içerideki bu müttefikleri de Kahire’de ayaklanıp Fâtîmî Devleti’ni yeniden kuracaklardı. Fakat Allah (*azze ve celle*)’nin lütfudur ki, onların planlarını gerçekleştirmeden açığa çıkardı. Şöyle ki; onların komplolarına dahil ettikleri ve sırlarını paylaştığı kişilerden birisi de bu alçaklığı ve bu ihaneti vicdanı kabul etmeyen Emir Zeynuddin Ali İbnü’l Vaiz idi. Bu yüzden de bu grubun anlaşmalarını Selahaddin’e haber verdi. Selahaddin de onu bu yüzden mükafatlandırdı. Sonra onları tek tek çağırdı. Onların planlarını anlattı. Onlar da suçlarını kabul etti. Sonra onları gözaltına aldı ve fakihlerden onların durumunun fetvasını sordu. Fakihler onların öldürülmesi yönünde fetva verdiler. O da onların elebaşılarını ve önde gelen adamlarını öldürdü; fakat tebaasını ve çocuklarını affetti. Ubeydiler ordusundan geriye kalanların da ülkenin en uzak yerine sürülmesini emretti. İşte bu şekilde Mısır, Selahaddin beldeleri tekrar Sünnî mezhebe çevirip onları Abbâsî Devleti’ne bağladıktan sonra saflarını tekrar düzenlemeye başladığında, tarihinde aydınlık bir sayfaya başladı.

Râfıziler Selahaddin ile uğraşmasalardı ve onu öldürmek için pek çok suikast düzenlemeselerdi, İslam Ümmeti’nin büyük zaferi hicri 583 yılına kadar gecikmezdi. Şöyle ki; Selahaddin Râfızilerle savaşmakla meşgul oldu. Onları tek bir devlet olarak yok etme imkanını bulduğunda ise Haçlılarla savaşmak ve ondan sonra da Hittin Savaşı’yla Beytu-l Makdis’i onların ellerinden almak için artık müsait olabilmişti. Tüm bunlardan dolayı, Selahaddin’in şahsiyeti olabildiği kadar Allah’ın dinine yardım eden ve Ehl-i Sünnet’e göre bu ümmetin izzetini tekrar kazandıran bir sembol haline gelmiştir. Bunu Râfızilerin elebaşlarının ondan nefret edecekleri ve bu şahsiyete öfke duyacakları derecede başarmıştır.

Tarihin Kaydettiği En Büyük Hâinlerden: Râfızî Vezir İbnü'l Alkamî

Abbâsî Hilafeti'nin ikinci devrinde Râfızîlerin tekrar ortaya çıktıklarını görüyoruz. Fakat bu sefer, kendilerine bir destek ve devlet bulana kadar, koyun postuna bürünmüş kurt gibi takiyye elbisesi ile ortaya çıktılar. Buna ancak sürüsünü zayi etmiş olan çoban ve dünya işleriyle meşgul olup da dininin işlerinden gafil olan kişi aldanır.

Devletin görevlilerine yaltaklanmaya ve onlara ikiyezlülükle yaklaşmaya başladılar. Onlara itaat edeceklerini söylüyorlar ve onlarla dost olduklarını iddia ediyorlardı. İnsanların hoşuna gitmeyecek şeyleri de geceleri gizlice konuşuyorlardı. Öyle ki bu taktikle Abbâsî halifelerinin çoğunu aldatmışlardır. Bu halifeler onları devletin önemli ve hassas görevlerine atamışlardır.

Meşhur Rafızî İbn-i Alkamî bunlardan birisidir. Halife Mustâ'sım ihmalkar davranıp, gaflette bulunarak onu devlet görevine getirdi. Bu halifeye, Râfızîlerin yakın tarihte ecdadına yapmış olduğu şeylerin ibreti yetmedi mi? Fakat tüm bunlar Allah'ın takdir etmiş olduğu bir işin gerçekleşmesi ve tarihin bize bu Râfızîlerin cürümleri, hıyanetleri ve Ehl-i Sünnet aleyhine her zaman pusuda oluşlarını ve onların başına bela gelmesini gözlemelerini göstermesi içindi...

Bu adamı göreve alan Abbâsî Halifesi'nin cezası, İbn-i Alkamî'nin hocası Nasıruddin Tusi ile beraber ona komplo kurup; toprakları ele geçirme, insanları öldürme ve halifeyi hal etme planları kurmasından başka ne olacaktı. Bunu İbn-i Alkamî, Moğol Hükümdarı Hülagu Bağdad'a girdikten sonra onunla yazışıp, ona kurduğu plan sayesinde yardım etme ve toprak verme tekliflerinde bulunarak yaptı.

Abbâsî Halifesi ordudaki askerlerin çok olduğunu ve onların masrafının hazineye ordu için ayrıldıktan daha fazla olmaya başladığını kafaya takmıştı. Öyle ki; artık ordu devlete ekonomik açıdan yük oluyordu. Halife devletin diğer kurumlarına, orduya

olandan daha çok ihtiyaç duyulduğunu düşünüyordu. Bu yüzden de ordudaki askerlerin sayısının azaltılmasını emretti. Bu fikri ve prensibi uygulamaya karar verir vermez orduyu taburlar halinde dağıttı. Yüz bin kişilik bir ordudan geriye yaklaşık olarak on bin asker kaldı.

Bu konuda İbn-i Kesir der ki: “Bu olaydan önce de Vezir İbn-i Alkamî orduyu dağıtıp, isimlerini hazine defterinden silmeye çalışıyordu. Askerler Mustansır döneminin son günlerinde yaklaşık olarak yüz bin kişiydiler. Bunların içinde büyük kisralar gibi komutanlar vardı. İbn-i Alkamî onların sayısını on bine düşürme kadar durmadı. Sonra Moğollara mektup yazıp onları İslam beldelerini işgal etmeye teşvik etti. Onlar için bu işi kolaylaştırdı. Onlara mevcut vaziyeti anlattı. Askerlerin zayıflığını onlara bildirdi. Tüm bunlar sünneti komple ortadan kaldırmak, onun yerine Râfızilik bid'atini koyma amacı içindi. Böylece Fâtîmî bir yöneticiyi başa geçireceklerdi ve alimlerin ve müftülerin sonu gelecekti. Allah ise dilediğini yapandır.”

İbn-i Alkamî, Hülâgu'ya elçi gönderdiğinde ona devletin ve halifenin ne derece zafiyet içinde olduğunu haber verdi.

Hülâgu Bağdat'ı istila etmek için yola çıktı. Bağdat'ın sınırlarına geldiğinde İbn-i Alkamî has adamlarıyla ve ailesiyle onu karşıladılar ve ona katıldılar. İbn-i Alkamî, Hülâgu'ya halifeye karşı onu ve komutanlarını, vezirlerini, yakın adamlarını şehirden çıkarıp da onları kolayca öldürmeyi sağlayacak ve Bağdat'ı kolayca ele geçirmeye yarayacak bir planın uygulanmasını önerdi. Bunun üzerine İbn-i Alkamî Halife Mustasım için ihanet ve tuzak ağlarını örmeye onun yanına geldi. Ona Hülâgu'yla bir barış toplantısı yapmasını ve bu toplantıya giderken yanında da komutanlardan, vezirlerden ve hakimlerden yakın adamlarını almasını tavsiye etti. Halife, Râfîzî vezirine direkt güvendi. Nasıl güvenmesindi...? Onu yakın adamları arasına almış ve kendisine vezir yapmışken...

Peki bu meşhur Sünnî-Râfîzî uzlaşmasının sonucu ne olmuştu?

Sonuç; Râfîzîlerin buldukları ve tadını çıkardıkları şeydi: İhanet ve aldatma! Şöyle ki halife Hülâgu'ya geldiğinde, Hülâgu onu öldürmeye karar vermemişti. Hatta bunu yapmaktan çekiniyordu. Fakat İbn-i Alkamî ve Tûsî onu bu konuda cesaretlendirdiler. Ona halifeyi ve onunla beraber olanları öldürmesini tavsiye ettiler. Böylece diledikleri şey gerçekleşti.

Moğollar Bağdad'a girdiler ve orayı insanlardan oluşan büyük bir mezbahaya, kitaplardan ve kütüphanelerden büyük bir yangın yerine çevirdiler. Bu durumdan ancak zımmilerden Hristiyanlar ve Yahudilerle, İbn-i Alkamî'nin evine sığınanlar kurtuldu.

Bu konuda İmam Zehebi diyor ki: "Hicri 656 yılında, Allah'ın Bağdat hakkındaki emri tecelli etti ve orası tamamen ıssız ve harabe bir yere dönüştü. Bir anda biçilmiş ekine döndü koca şehir. Allah'a aidiz ve yine O'na döneceğiz. Moğollar oraya münafıkların ayakta kımını ve Rabb'e iman etmeyen herkesi saldırlar. Vezir İbn-i Alkamî de oradaki insanların valisi oldu. O çok katı bir Râfîzî idi. Düşman Bağdat'ı kuşattığında ve kuvvetli olanlar boyun eğip, yürekler yerinden fırlayınca Vezir İbn-i Alkamî, Halife Mustasım Billah'a düşmana karşı yaltaklık yapmasını tavsiye etti: "Bırak, ben onlara barış teklifi yapmaya gideyim." Vezir düşmanın yanına gidip onlardan kendisi için ve isteyen herkes için eman diledi. Sonra Halife'ye gelip dedi ki: "Hükümdar, kızını senin oğlunla evlendirmek ve seni yine hilafette bırakmak istiyor. Aynı Selçukluların hükümdarlarının olduğu gibi... Böylece seni bırakıp gidecek. Ona olumlu cevap ver. Çünkü bu teklifle kanlar duracak. Ben onun karşısına çıkmanı öneririm."

Halife yardımcılarının bir grupla Hülâgu'nun yanına gitti. Hülâgu, onu bir çadırda misafir etti. Sonra vezir çadıra gelip, önde gelen kişileri dışarı çağırdı. Dışarı çıktıklarında ise boyunları vuruldu. Bu şekilde grup grup dışarı çağırılıp öldürüldüler.

Sonra şehirde bir feryat koptu. Kılıçlar sallandı. Ölümle, esir almalar, yakmalar ve yağmalar sürüp gitti. Bağdat'ın kıyameti koptu. (Allah'tan başka güç ve kuvvet yoktur!) Otuz küsur gün sürdü. Her sabah Moğollar bir mahalleye girip kesip biçiyorlardı. Öyle ki orada kan seli oluşuyordu. Vadiler ölümlerle dolmuştu. Bu ölümlerin sayısının bir milyon sekiz yüz bin civarında olduğu söyleniyor. En doğrusu ise bu rakamın sekiz yüz bin civarında olmasıdır. Bu tam olarak tespit edilecek bir şey değildir. Çünkü Moğollar; yollarda, camilerde, evlerde, çatılarda ve ulu orta yerlerde sayılamayacak kadar çok kişiyi öldürdüler. Hatta bu olay İslam Tarihi'nde benzeri asla görülmemiş bir katliamdır. Kadınlardan ve çocuklardan, geniş bir alanı dolduracak kadar çoğunu esir aldılar. Esir alınanlardan bazıları halifenin küçük oğlu ve onun kardeşleriydi. Halife ve iki oğlu Ahmed ve Abdurrahman öldürüldüler. Yakınlarından halife ile beraber öldürülenlerden bazıları ise amcaları Ali, Hüseyin, Yusuf ve Ehl-i Beyt'inden bir gruptu.

Es-Sahib Muhyiddin er-Reis el-Allame İbnü'l Cevzi ve oğulları Abdullah, Abdurrahman ve Abdulkerim ortaya çıkartılıp, boyunları vuruldu. Sabrettiği için öldürülenlerden bazıları ise çoğunluğu alimler, emirler ve önde gelen kişiler olan bir gruptu. Bağdat sahiplerinden ayrılmıştı. Olanlar unutulmuştu. Bağdat'ın üzerinden yangın geçmişti. Hilafet sarayı, büyük cami yanmıştı. Öyle ki yangın ateşi devlet kütüphanesine kadar sıçramıştı. Ateş şehrin her yerini sarmıştı. Bunlardan bu mel'unlar dışında kimse kurtulamadı."

Bu kindar Râfıziler siyasi cürümlerinde İslam Devleti'ni yıkmak için halifeye ve onun yakınlarına zarar vermekle kalmadılar. Bilakis onların zararı Müslüman halkı da kapsamıştır. Yolları kesip, halktan olan kimseleri dahi öldürmüşlerdir. Kafilelere baskınlar düzenlemişlerdir. İnsanları katletmek ve onların arasında korku yaymak için çeşitli yeni yöntemler uygulamışlardır. Bu ifsatçıların cüreti, insanları caddelerden ve sokaklardan tutup en garip yollarla kaçırmaya kadar vardı. Kişi kendisini kaçırmanın peşinden sessizce giderdi. Kendisini kaçırmaktan

alıkoayan şey ise korkuydu. Eğer bir direnç gösterirse ya da yardım istemek için dilini kıpırdatsa vay onun haline! Eğer bunu yaparsa, haydutun hançeri onun kalbine saplanıverirdi. İnsan evinden çıkıp da, her zaman döndüğü vakitten geç kalırsa ailesi onun Bâtıniler tarafından öldürüldüğünden emin olurlardı. İnsanlar onun acısına sabretmek için oturup kalırlardı ve hepsini kara bir hüznün ve dert kaplardı, ta ki o kişi evine dönene kadar. İnsanlar asla tek başlarına yolculuk yapmazlardı ve her daim son derece teyakkuz halindeydiler.

Tarihçi İbn-i Esir bize Bâtınilerin kaçırdıkları bir adama yaptıklarını anlatıyor. Diyor ki: "Bâtıniler bir gün bir müezzini kaçırmışlardı. Bu müezzini Râfîzî komşusu kaçırmıştı. Adamın ailesi ağıt yakmaya başlamıştı. Bâtıniler adamı kendi evinin çatısına çıkartıp ailesinin nasıl ağlayıp dövündüğünü gösteriyorlardı. O da korkudan sesini çıkaramıyordu."

Bâtınilerin İslam toplumunu yok etmek ve onların aralarını da korku yaymak için kullandıkları yöntemlerden bir diğeri de insanları değişik yöntemlerle kaçırp, onları hapsedtikleri ya da öldürdükleri bilinmeyen evlere götürmeleridir. Bir insan onlara rastladığında onu kaçırp, bu evlerden birisine götürüyorlar ve orada ona işkence ediyorlardı. Sonra da onu öldürüp bu evlerdeki, bu iş için hazırlanmış bir kuyuya atıyorlardı.

Bâtınilerin bu iş için kullandıkları yöntem, onlardan şerir bir adamı bu evlere giden bir patikanın başına koymaktı. Bu adam eğer yanına bir insan uğrarsa, ondan bu yolda kendisine yol göstermesini istiyordu. O kişi de hayır işlemek için merhamet ve iyilik duygularına kapılıp ona yolda eşlik ediyordu. Bu adamla beraber o evlerden birisine vardıklarında hepsi adamın üzerine atlayıp onu öldürüyorlar ve onu kuyuya atıyorlardı.

Fakat çok geçmen Bâtınilerin bu tuzakları açığa çıktı ve insanlar onların üzerine saldırıp, onları öldürdüler. Bir gün adamın biri tesadüfen arkadaşının evine gitti de orada tanıdık olmayan elbiseler ve ayakkabılar gördü. Bunun üzerine oradan

çıkıp insanlara gördüklerini anlattı. İnsanlar da bu eve baskın yaptılar. Elbiseleri ortaya çıkardılar ve bunların maktullere ait olduğunu anladılar. İnsanlar ayaklandılar ve yakınlarından öldürülenleri aramaya başladılar ve âlim Ebi'l Kasım Mesud bin Muhammed El-Hancendi önderliğinde Bâtınilerden intikam almaya soyundular. Ebi'l Kasım insanları silahlarıyla topladı ve onlara hendekler kazmalarını emretti. Bu hendeklerde ateşler yaktırdı. İnsanlardan Bâtınileri grup grup ve tek tek getirmele-
rini istedi. Daha sonra onları ateşlere attılar. Böylece onlardan büyük bir topluluğu öldürdüler.

Malumdur ki, bunların kara tarihlerindeki öldürmeler, adam kaçırma, insanlara korku salma ve onların ailelerinden kaybolanlardan umutlarını kesmelerine sebep olma gibi olaylar, bugün de Irak'ta Râfıziler tarafından meydana getirilen olaylarla aynıdır. Sadece bugün asker ve polis kılığına girmişlerdir. Böylece gün ortasında insanları kendi evlerine götürüp, onlara işken-
ce edip daha sonra da öldürebiliyorlar. Kadınlara da hayasızlık yapabiliyorlar. Evleri teftiş etme bahanesiyle evleri yağmalayabiliyorlar. Hiç kimse de onları engelleyemiyor.

Onların cürümleri özellikle kabiliyet sahibi kimseleri ve ilmi kadroları hedef almıştır. Ehl-i Sünnet'ten olan üniversite profesörlerini, hakimleri ve alimleri kandırma suçunu işleyenler kimler? Ve onları avlayanlar kimler? Çoğaltılmış beyanatlar şeklinde kendi otoriteleri tarafından kolordularına verilmiş olan birtakım emirleri kimler veriyor? Bu beyanatlardan bir kısmı internet yoluyla sızdırılmış ve onları uzak-yakın herkes okumuş olup, inkâr edilmeleri mümkün değildir.

Osmanlı Dönemi Döneminde Râfızîlerin İhânetleri

Osmanlılar İslami Cihad hareketini tecdid etmiştir. Böylece Müslümanların, Haçlı saldırıları esnasında kaybettikleri toprakları geri almak için, Avrupa'ya varıncaya kadar dünyanın dört bir yanına akın etmişlerdir.

Fikri ve menheci Râfızilik olan, Yahudi asıllı ve Müslümanlar ile küfre ve kafirlere karşı olan cihain arasına takoz olmak için İslam Ümmeti'nin sırtından bıçaklayan ihanet ve aldatmalar tekrar başladı Osmanlı döneminde. Osmanlıların Avrupa'nın kalbine çöktüğü esnada, onların meşguliyetini fırsat bilip, Osmanlı Hilafeti'nden ayrı, İslam düşmanlarıyla anlaşmalı harici bir hareket başlatmak niyetiyle etrafa yayıldılar. Râfıziler; Britanyalılarla, Portekizlilerle, Fransız ve Ruslarla Osmanlı'yı zayıflatıp tüketmek için yardımlaştılar. Böylece yeni cephele açarak, bölücü hareketler başlatarak Osmanlı'nın yıkılışının en büyük sebeplerinden biri oldular. Safeviler Şirvan, Irak ve İran'da; Bahailer İran'da -ve değişik bölgelerde de çalışmaları vardı- ; Kadiyaniler Hindistan'da; Nusayriler ve Dürziler de Şam bölgesinde faaliyet gösteriyorlardı.

Safeviler

Safevilerin siyasi alandaki cürümlerinden birisi, Osmanlı Hilafeti'ne karşı ayaklanmaları ve miladi 1500 yılında bağımsız bir devlet kurup bu devletin esas dinini Râfızilik olarak ilan etmiş olmalarıdır. Bu kadarla da yetinmeyip, o bölgedeki çoğunluğu

oluşturan Ehl-i Sünnet müntesipleriyle harp ettiler. Bölgedeki Ehl-i Sünnet müntesiplerinin oranı yaklaşık olarak yüzde altmış beş idi.

Miladi 1588 yılında, Şah Abbas Safevî döneminde İngilizlerle anlaşma yaptılar ve onları bölgeye yerleştirdiler. Onlara Osmanlı'ya karşı düzenlenecek komplolarla ilgili kendileriyle bir araya gelecekleri toplantı evleri sağladılar. Bu işin boyutu o derecedir ki; danıştıkları İngilizlerin başında Sir Antony ve Robert Shirley geliyordu.

Râfızilerin dini ve akidevi alandaki cürümlerinden birisi de, İranlı hacıları Mekke-i Mükerreme yerine kendi ülkelerindeki Meşhed denilen şehirde hac yapmaya teşvik etmeleridir. Şöyle ki; Şah Abbas Safevî önce sadece kendisi yürüyerek Meşhed'e hac yapmaya gitti. Bunu insanları Mekke'de hac yapmaktan uzaklaştırmak ve onların bu yolda öncüsü olmak için yaptı. İşte o anda Meşhed, artık İranlı Râfıziler için kutsal bir şehir haline geldi.

Safeviler, Şah Abbas döneminde ülkelerinin kapılarını batılı misyonerlere açtılar ve hatta onların orada kiliseler yapmalarına müsaade ettiler. Onlarla iktisadi ve askeri alanlarda yardımlaşmaya başladılar.

Bu konuda Selim Vakîm, “İran fî'l Hadâra” isimli kitabında şöyle demektedir: “Portekizlilerin bölgede ortaya çıkmalarının ardından İran İngilizler, Fransızlar ve Hollandalılar ile ticari ilişkiler kurmaya başladı. Bu ticari ilişkiler miladi 1587 yılında Şah 1. Abbas'ın tahta geçtiği esnada diplomatik, kültürel ve dini temaslara hazırlık sağlamıştır. Bu beldelerde ve batı ile olan ilişkilerinde bazı değişiklikler kaydedilmiştir. Şah Abbas'ın gerçekleştirdiği siyasi değişimin neticelerinden birisi, sarayının tüccarlar, diplomatlar, sanayiciler ve paralı askerler bir yana misyonerler ve papazlarla dolup taşmasıdır. İşte böylece batılılar İran'da kiliseler inşa ettiler.”

Bahailer

Bahailer Osmanlı'ya karşı çıktılar ve İngiliz sömürüsü ile yardımlaştılar. Cihadın artık yapılamayacağını iddia ettiler. Hatta cihadın, Müslümanların teslim olmaları ve boyun eğmeleri anlamına gelen İngiliz sömürüsünün ilerleyişi karşısında artık yok olduğunu ileri sürdüler. Bahailer Siyonist Locaları ile -gizli Ma-son örgütleri gibi- ve kendileri aracılığı ile İslam dinine ve devletine komplolar düzenleyebilecekleri yapılar ile bağlantı halindediler. Ki böylece İslam'ın ayakta duracak bir temeli olmasın istiyorlardı. Böylece İslam ve cihad komutanlarına suikast planları düzenliyorlardı.

Kadıyaniler

Kadıyaniler de aynı şekilde İngilizlerle yardımlaşma içine girdiler. Hatta İngilizlerin bunların kuruluşunda bizzat katkısı vardır. Bunların lideri Gulam Ahmed kendisinin Beklenen Mehdi olduğunu iddia ederek ortaya çıkmıştır. Daha sonra nübüvvet iddiasında bulunup da cihadın artık uygulanmayacağını emredene dek bu şekilde devam etmiştir. Bunu, kendi takipçileri İngilizlere karşı cihad etmekten vazgeçsinler diye yapmıştır. Durum onu gösteriyor ki Bahailik, ancak cihadı iptal etmek için ortaya kurulmuştur. Bu yüzden de bugün Bahailer'i, Filistin'de Müslümanlar işgalci Yahudilere karşı cihad etmesinler diye daha çok çalışır görüyoruz.

Nusayriler

Bunlar da aynı şekilde Haçlı Saldırıları esnasında, Haçlılarla yardımlaşmışlardır. Bu yüzden Şam topraklarının ve Beytü'l Makdis'in kaybedilmesine sebep olmuşlardır. Aynı daha önce Moğollarla Müslümanlara karşı yardımlaştıkları gibi... Ve Şam bölgesinin istila edilmesine sebep oldukları gibi...

Dürzîler

Dürzilerin pek çok evladı, Suriye ve Lübnan'da bağımsız bir devlet kurmayı umarak Siyonist Savunma Ordusu'na katıldı. Müslümanlar 1967 yılında Colan ve Ürdün'de İsrail Ordusu'nda aktif olan Dürzîler tarafından pek çok acılar tattılar. Onlar ne ihtiyar kimselere, ne de küçük çocuklara acıdılar.

Râfızî İran Devleti'nin Kurulması

Osmanlı Devleti'nin enkazı üzerine ve İslam Alemi'nin; Siyonistlerin, Haçlıların ve elebaşları olan Râfızilerin planlamış olduğu şekilde pek çok ayrı devletlere bölündüğünde, İran'da Râfızilerin ve onların dini otoritelerinin merkezi olan bir devlet ortaya çıktı. Ve bu devlet, Râfızilerin dönem dönem, her önemli bir gündemleri olduğunda ya da dünya üzerindeki devletlerinde meydana gelen olaylara muvafık olan yeni bir fetva çıkaracakları zaman düzenledikleri sürekli toplantılarının ana merkezi oldu. Tamamen Yahudiler gibi hareket ediyorlardı. Bu ana devleti, öncelikle mezheplerini ve fikri yöntemlerini ortaya çıkarmak ve sonra da bu mezhebi dünyaya nüfuz ettirmek ve hakimiyet kurmak için bir merkez olarak kullanıyorlar.

Humeyni bu duruma “**el-Hükümetü'l İslâmiyye**” isimli kitabında işaret etmiştir. Bunu Ayetullah Şeriatmedari diye anılan kişi Kuveyt'teki “**es-Siyâse**” isimli derginin 26 Haziran 1987 tarihli baskısındaki bir röportajında açıklamıştır. Şöyle demiştir: “Şia'nın İran'daki ve Kum'daki iktidarı, onun dünyada daha büyük bir meclise sahip olmasını gerektirmektedir.”

İşte bu, onların ayetleri ve imamları olan Humeyni'nin, laikliğini reddettiği Şah Hükümeti'nin yıkıldığını ilan ettiği vakit bilfiil gerçekleştirdiği şeydir. O zaman Humeyni bir İslâmi para fonunun oluşturulması gerektiğini ve bu fon üzerinden İslam ilkelerinin yayılması gerektiğini savunmuştur. Ancak o bununla, Râfızilik'in İslam'ını kastediyor; hakiki İslam'ı değil. Hatta Ehl-i Sünnet'ten pek çok kimse de, onların tarihlerinden gafil

olarak Humeyni ile temasa geçmiştir. Sanki onlar tarih ve akide kitaplarında, Râfızilerin haberlerini ve hükümlerini okurken; onların geçmişte kalmış, bugünle alakası olmayan ve bugünde uzantısı bulunmayan milletler olduklarını düşünüyorlar. Öyle ki; sen onlara Râfızilerin hükmünü sorsan, sana teorik olarak onların kafir olduklarını ve onlarla savaşmanın vacip olduğunu uzun uzun anlatırlar; fakat iş icraata gelince seni ittifak edilmesi mümkün olan alanlarda onlarla uzlaşmaya davet ederler. Bunu Humeyni'yi ancak Amerika'nın ürettiği bir şey olduğunu bildikleri halde yaparlar. Fransa'daki sürgününde pişirilip, Amerika için hazırlanmış bir yemek olduğunu bile bile... İşte bu şekilde Amerika, hatta Siyonistler dahi dönem dönem kendileri adına çalışan piyonlarını değiştirirler. Bunu ya o piyonun işe yararlık dönemi geçtiği için ya da onu başka bir dönemin oyununa kadar saklamak için yaparlar. Sonuç olarak, bu adam değiştirme mekanizması işe yarar faydalar sağlar ve piyonların efendilerine bağlanmasını sağlayan maslahatın işlerliğini sağlar. Böylece yeni gelen piyon daha verimli ve daha hamasetle işini yapacaktır.

“Ve Câe Devrû'l Mecûs” isimli kitapta şöyle bir ifade geçmektedir: “Humeyni ve avanesi, dünyayı Amerika'ya karşı bir çılgınlıkla doldurdular. Şöyle dediler: ‘Amerika, doğudaki ve batıdaki dünya halklarının çoğunun uğradığı zulmün arkasında yer almaktadır!’ Humeyni Amerika'nın tırnaklarını keseceğini vadetti. İnsanlar da bu gürültünün ardında bir icraat olduğunu zannettiler. Ancak Humeyni'nin cumhuriyeti kurulduğu anda insanlar farklı açılardan şaşkına döndüler. Bu, devrimciler kurulan cumhuriyetin mahiyeti hakkında şu açıklamaları yapmalarından sonra oldu:

1. Amerika bu yeni nizamı tanıyanların en başındaydı.
2. Humeyni'nin devrimi Amerikan elçiliğini kapatmadı.
3. İran'ın petrolü yine Amerika'nın petrol depolarına akmaya oradan da İsrail'e gitmeye devam etti.

4. Amerikan generalleri çalışma sahalarına geri döndüler ve yedi bin uzmanla bazı gazeteler kurdular.
5. Amerika ile ilişkileri düzenleyecek olan ve Humeyni ile Amerika arasında üç görüşme ayarlayacak bir anlaşma yapıldı. Bu görüşmelerin perde arkası hala gün yüzüne çıkmadı.
6. Şah, Avrupa'daki Amerikan Yönetim Kurulu Başkan naibi olan General Huzer varlığından haberdar olduğunu anılarında şöyle diyerek anlatmaktadır: "Generallerim bu generalin ziyareti hakkında bir şey bilmiyorlardı. Onun ülkeyi ziyaret haberi yayıldığı zaman Sovyet yayın araçları dediler ki: "General Huzer askeri bir devrim için Tahran'a gitti." Ben Huzer'in bir süredir başarılı bir mühendis olan Mehdi Bazergan ile temasta olduğunu biliyordum. Mehdi Bazergan, Humeyni'nin devrimini savunuyordu. Humeyni onu, beni devirdikten sonra bakanlar kurulunun başına getirdi. Bazergan ve Huzer bir şey planlanacaksa herkesten gizli yapılması gerektiğini çok iyi biliyorlardı."

Humeyni, Fransa'da sürgün yerindeki karargahından sahte dini çağrısıyla yaptığı devrimi gerçekleştikten, Râfızilik'in tüm kolları ve Ehl-i Sünnet'ten pek çok kişi onunla ve onun İslâmî devrimiyle temasa geçtikten ve Humeyni Şah'ı devirip de nüfuzunu ve otoritesini tüm beldelere yerleştirdikten sonra bir de baktık ki, Humeyni ataları olan Ubeydiler ve Fâtımilerin izinden ayrılmıyor, Ehl-i Sünnet'e tuzaklar kuruyor ve devletinde onları aşağılıyor, özel toplantılarında Ehl-i Sünnet'in kanlarını, mallarını ve kadınlarının namuslarını helal görüyor ve devriminin zor kullanarak gerçekleştirilmesine davet ediyor.

Eski Irak rejiminin İran'a savaş ilan ettiğini ileri süren söylentiler hakikati görmezlikten gelmekten başka bir şey değildir. Savaşı isteyen, Irak'ı İran topraklarına katmak isteyen Humeyni'nin kendisidir. Aynı ilk Müslümanlar orayı fethettiğinde İran toprakları içinde olduğu gibi...

İran, Humeyni yönetime geçtikten kısa bir zaman sonra Irak'a ajanlarını gönderdi ve İran rejimi Irak'ın savunma bölgelerine defalarca saldırılar düzenledi.

İşte bu Râfızilerin her daim göz önünde bulundurdıkları, kendisinden beslendikleri, cürümleri ve hıyanetleri konusunda atalarını örnek aldıkları ve dönemlerinin olaylarına karşı donandıkları mazileri ve tarihleri!.. Aynı takiyye, aynı gizli planlar ve aynı itikadlar...

Tüm bunların üstüne bir de bugün Râfızilerin uygulayacakları emirlerin ve tabi olacakları fetvaların çıkarıldığı birlik halinde siyasi bir devletlerinin olmasını ekle. Gören gözler için Râfıziler ve ihanetleri ortadadır. Afganistan'da ve Irak'ta olanlar İran'ın yardımları ile gerçekleşti. Şam beldelerinde yaşananlar da özellikle Lübnan Râfızilerinin ve onların "Hizbullah" diye isimlendirdiği partinin yardımlarıyla gerçekleşmiştir. Bunlar da kuvvetlerini ve öğretilerini şerrin merkezi ve Mehdiy-i Muntazar Decal'in takipçilerinin mekanı olan İran'dan almışlardır.

Lübnan Râfızîleri

Bu merkezi devletin (İran) yol açtığı sonuç, silahlı bir Şii hareketi olan ve Musa es-Sadr'ın kurduğu "Hareketü'l Emel" vasıtasıyla özellikle Lübnan ve Şam bölgelerinde İran devrimini yaymak olmuştur. Musa es-Sadr, Humeyni'nin öğrencisi ve damadı idi. İran'dan çıkıp, Lübnan'a gitmiştir. Bunu oranın vatandaşlığını alıp da Lübnan topraklarındaki faaliyetlerini rahatça yapabilmek için yapmıştır.

Bu hareketin çıkış yeri İran olduğu içindir ki, bu hareketi destekleme işini üstlenen de mecburi olarak İran olmuştur. Bu desteği, Lübnan'daki Filistin mülteci kamplarındaki Ehl-i Sünnet halkı Filistin'deki topraklarından uzaklaştırdıktan sonra şimdi de burada yok etmek için vermektedir. Bu komşu devletlerin Lübnan'a Filistinlilere kucak açması konusunda baskı yapmasından sonra gerçekleşmiştir. Râfıziler bu hareketi benimseyerek, mülteci kamplarındaki insanlara karşı Siyonistlerle anlaşma yaptılar. Böylece Siyonist Yahudilere karşı herhangi bir ayaklanma ya da isyanın önüne geçilmiş ve düşmanın sırtı kollarını olacaktı ve mülteci kamplarında bulunan Filistinli Müslümanlara da herhangi bir destek gelemeyecekti. İşte böyle mülteci kamplarını mezbahalara çevirdiler. Bu katliamlarından bazıları 1982 yılında, Ayn Rummane, Sabran ve Şatila kamplarına düzenlenen saldırılar sonucunda gerçekleşmiştir. O günlerde dünya gazeteleri Râfızî bir hareket olan Hareketü'l Emel'in çirkinliğinden bahsetmişti.

“Vatan” isimli gazete 27 Mayıs 1985'te çıkan 3688 no'lu sayısında, İtalyan gazetesi “Libu”dan naklen yıllardır yürüyemeyen sakat bir Filistinli'nin Şatila kampında “Emel” askerlerinin önünde yardım isteyerek ellerini havaya kaldırdığını ve askerlerin de ona cevabının tabancalarla onu köpekler gibi öldürmek olduğunu yazdı. Gazete olay hakkında “Bu tam anlamıyla vahşettir!” yorumunu yaptı.

“The Sunday Times” gazetesi muhabiri şöyle demiştir: “Katliam haberlerini aynen olduğu gibi aktarmak imkansız. Çünkü “Hareketü'l Emel” fotoğrafçıların kamp alanına girmelerini yasaklıyor. Hatta bazı fotoğrafçılar ölüm tehditleriyle karşılaşılıyor. Muhabirlerin çoğu ölüm ya da kaçırılma korkusundan dolayı ülkelerine çağırılmışlardır. Lübnan'da kalanlar ise zorluklarla karşılaşmışlardır.”

Yine **“The Sunday Times”** gazetesinde geçtiğine göre; pek çok Filistinli Beyrut hastanelerinde öldürülmüşlerdir. Bir grup Filistinli cesedlerinin de başları gövdelerinden koparılmış.

6 Mayıs 1985 yılında haber ajansları Yahudi Askeri İstihbarat Başkanı Ehud Barak'ın şu sözünü nakletti: “Emel'in Güney Lübnan bölgesindeki tek hakim cephe olacağına şüphe yok. Aynı zamanda “Hareketü'l Emel” görevlilerinin ve Lübnan Milli Kuvvetleri'nin güney bölgesinde bulunmasını ve İsraili hedeflere karşı çalışmasını engelleyecektir.”

Dünyanın gözünde bu pis hareketin kusurları ortaya çıktıktan ve gören gözler için bu hareketin Filistinli Ehl-i Sünnet müntesipleri hakkında işledikleri cürümler ve katliamların derrecesi açığa çıktıktan sonra insanlar bu harekete tükürüp atıldılar. O zaman İran'ın oynadığı top yandı. Bu yüzden İran artık yeni bir yol ve görünürdeki amacı Hareketü'l Emel'den farklı olan yeni bir hareket bulmalıydı.

Bu sefer İran Şii-Sünni uzlaşması, vahdete çağrı, İsrail'e savaş ilanı ve İsrail'den Filistin'in özgürlüğünü talep etme yaklaşımları üzerine oyununu kurmalıydı. İran'da gizli toplantılar

tamamlandı ve bu arada İran'ın kararlaştırdığı yeni bir hareketin hazırlıkları da tamamlanmış oldu. Bu harekete iyi konuşmasını bilen yeni parlak üyeler başkanlık edecekti.

İşte Hizbullah'ın İran ile alakası dalın gövde ile olan alakası ne ise odur.

Hizbullah kuruluş beyannamesinde “Biz Kimiz ve Kimliğimiz Nedir?” başlığı altında kendisini şöyle tanımlıyor: “Bizler Allah'ın İran'da doğmasına yardım ettiği Hizbullah'ın evlatlarıyız. Bu teşkilat dünyada merkezi İslam Devleti'nin çekirdeğini tesis etmiştir. Bizler hikmetli ve adil olan tek bir yönetimin emirlerine sıkı sıkıya bağlıyız. Bu yönetim Veliyyü'l Fakih'i temsilen şeriatı kendinde toplamış ve İmam Müsedded'in şu andaki vücut bulmuş hali olan, Müslümanların devrimini başlatan ve yeniden devrimi diriltten Büyük Ayetullah Musevi Humeyni'nin izinden gitmekteyiz.”

Hizbullah'ın liderlerinden olan İbrahim Emin bu yönelimi şöyle yorumlamıştır: “Biz İran'ın bir parçası olduğumuzu söylemiyoruz. Biz diyoruz ki: İran Lübnan'ın içindedir. Lübnan da İran'ın içindedir.”

Biz de diyoruz ki, Humeyni yönetiminde gerçekleşen İran Devrimi Ehl-i Sünnet'e karşı düşmanca tutumlar sergilediğinde ve pek çok ülkede kaos, karışıklık ve anarşiye sebep olduğunda (Bahreyn, Kuveyt, Yemen, Afganistan, Irak'ta ve Mekke-i Mukerreme'de haram ayda haram beldede yaptıkları gibi) işte o zaman bu siyaset İran Râfızilerinin benimsediği bir din olarak kabul edilmeye başlandı. Yönetimi esnasında İran'a bağlılığını ve muvafakatını belirten Hizbullah da bu dinin bir kolu olmuştur. Yani İran'a düşman olan herkes Hizbullah'ın da düşmanıdır.

Hizbullah her ne kadar bin türlü takıyye ile gizlemeye çalışsa da Ehl-i Sünnet'e düşmandır. Bu düşmanlığı hevasına uyan gafillerden ve cahil saf kimselerden başka herkes anlayabilir.

Humeyni 1. Mustaz'aflar Konferansı vesilesi ile bu konferansa katılan Şii davetçiler ile bazı alimleri bir araya topladı. Toplantıya katılanlar arasında Hüseyin Fadlullah, Subhi Tufeyli ve Hareketü'l Emel'in Tahran'daki temsilcisi İbrahim Emin vardı. Humeyni onlarla bu yeni hizbin (partinin) kurulması için gerekli olan ilk adımları görüştü. Sonra bu heyet Lübnan'a döndü ve Tahran'daki toplantıya katılmayan grubun seçkinleriyle ve alimleriyle yoğun görüşmeler yaptılar. Sonra Humeyni ile tekrar görüştüler ve onunla beraber Hizbullah için sunulan planları yaptılar.

Ahmed Musevi “Şirâ” isimli dergideki bir makalesinde şöyle demektedir: “12 kişiden oluşan bir yönetim kurulunun seçilmesiyle birlikte partinin ilk örgütsel adımları tamamlanmış oldu. Bu üyeler Abbas Musevi, Subhi Tufeyli, Hüseyin Musevi, Hasan Nasrallah, Hüseyin Halil, İbrahim Emin, Ragıb Harb, Muhammed Yezbek, Naim Kasım, Ali Kevrani, Muhammed Rad ve Muhammed Feniş'tir.”

Bunlar Hizbullah'ın kurulması için gerekli çekirdek kadroyu tek başlarına oluşturmuyorlardı. Hareketü'l Emel'den ve Hizbu'd Davet'ten onlarca İslami şahsiyet onlarla beraberdi. Yine İslam Devrimi'yle beraber, İslami-siyasi şahsiyetleri ortaya çıkan bazı gruplar da onlarla beraberdi. Onların lideri de Humeyni idi. Ve isimleri hala saklı kalan bir takım emniyet kadroları da onlara iştirak etmişti.

İran Hizbullah'ın kurulmasını, onun finanse edilmesini ve askeri ve lojistik ihtiyaçlarının sağlanmasını bizzat gerçekleştirmiştir. Ona pek çok mali yardımda bulunmuştur. İran bu partiye büyük umutlar yüklüyordu. İran'ın ona olan yardımları bu aşamada zirvesine ulaşmıştır.

Avrupalı diplomatlardan birisinin 1986 yazının başında İran Hükümeti'ne sunduğu ve İran'ın Hizbullah'ı gözetmesinde Suriye'nin rolünü ifşa ettiği bir raporda şu ifadeler geçmektedir: “Boeing 747 model İran kargo uçakları Dımeşk Havaalanı pistinin

bir tarafına gizli yükler nakletmek için haftada üç defa iniş ve kalkışlar düzenlemektedir. Uçaklardan boşaltılan yükler, Ba'lebek bölgesindeki kamplarda ya da Dımeşk'in yakınındaki Zebedani kampında Hizbullah'ın taraftarlarının eğitimi yöneten Devrim Muhafızları'na gönderilmiş hafif silahlardan ibaretti. Uçaklara yüklenen mallar ise havan topları ve SAT model uçak-savarlardı. İşte Lazikiyye Limanı bu tür faaliyetlere ev sahipliği yapıyor."

Bazı tahminlere göre İran'ın Hizbullah'ın yararına yaptığı harcamaların miktarı 1990 yılında üç buçuk milyon doları bulmuştur. Bu rakam 1991'de 50 milyona, 1992'de 120 milyon ve 1993'te 160 milyon dolara ulaşmıştır. Bazı kaynaklar Hizbullah'ın bütçesinin Rafsancani döneminde 280 milyon dolara ulaştığını ifade etmektedir.

Bu büyük bütçe Hizbullah'ın içindeki çekişmelerle uğraşmadan sadece kendisine verilen emirleri uygulamasını sağlıyordu. Aynı zamanda onun savaşçı ve halkçı ilkelerini yaymasına da yardım ediyordu. Çünkü bu şekilde insanların ihtiyaçlarıyla beraber dostluklarını da satın aldı. Onların sadakatlerini ve bağlılıklarını garanti etti. Hizbullah halktandı ve halk da Hizbullah'tan. Bu harcamaların büyüklüğü onların yaşamlarında eserini gösteriyordu. Öyle ki; Lübnan'da bağımsız bir devlet oluşturmuyorlardı. Onlara ait sağlık kurumları, toplumsal kuruluşlar ve eğitim kurumları ortaya çıkıyordu.

1982 yılında bu hareket ve partinin kuruluşu ile Siyonistlerin Lübnan'ı kuşatmaları aynı zamana denk gelmiştir. Bu İsrail ile Hizbullah arasındaki alakaya işaret eden önemli bir delildir. Bu Siyonist orduyu Lübnan'daki mücahidlerin darbelerinden korumak içindir. Fakat bu sefer işi bitmiş olan Hareketü'l Emel'den tamamen farklı bir yolla gerçekleştirilmiştir. Bu sefer Hizbullah, kendisinin Siyonist saldırıları engelleyebilecek ve onları Güney Lübnan'dan çıkarabilecek güce sahip olduğunu iddia etti. Böylece tüm Filistin'in özgürlüğünü talep ettikleri ve Siyonistleri yok olmakla tehdit ettikleri yalancı sloganlar yükseltmeye

başladılar. Gerçekte ise onlar bir güvenlik barikatı görevi görüyorlardı. Ehl-i Sünnet'in sınırlardan geçmesine ve İsraililer ile karşılaşmasına izin vermiyorlardı.

Hizbullah, partiyi medyaya karşı parlatmak ve insanları partiye çekmek için bazı yalanlar uydurmuş ve bunların propagandasını yapmıştır. İşte bu yalanlardan bazıları:

1) Güney Lübnan'ın özgürleştirilmesi ve Siyonist işgalcilerin kovulması yalanı. Siyonist ordunun öncü subayları halka ve çeşitli basın araçlarına yaptıkları açıklamada güneyden çekilmelerinin Hizbullah'ın kuvveti sebebiyle değil, kendilerine çekilme ve oradan çıkma emri gelmesi sebebiyle olduğunu söylemişlerdir. İşte tam bu anda Hizbullah oraya girdi. Yani Hizbullah Güney Lübnan'a Siyonistler orada iken asla girmediler. Onlar çıktıktan sonra oraya parayla tuttukları basın mensuplarından bir grupla girdiler ki; böylece Hizbullah'ın savaşçı fatih insanlar olduğu propagandası yapılabilin.

2) Hizbullah ve Siyonist oluşumların iki tarafından da öldürülen askerler yalanı. İki taraftan da askerlerin öldüğü şüphesiz doğrudur. Ancak bu askerler komutanlarının planlarını bilmeyen askerlerdir. Bunların sayısı, gerçekten savaşan askerlerin sayısına nazaran çok az ve sınırlıdır. Bu askerler Hizbullah'ın kendi gizli menfaatleri için ve Hizbullah ile Siyonistleri savaşın iki uç tarafıymış gibi göstermek için bile bile verdikleri kurbandan başka bir şey değildir.

İşte kalbi olan ya da görüp duyanlar için apaçık maske! Hasan Nasrallah hutbelerinde Filistin meselesi zulmünü mırıldandıktan ve tüm Filistin'in özgürleştirilmesi çağrısında bulunduktan hemen sonra geri adım atan, bu iddiadan vazgeçen konuşmalar yapmaya başladı. Bir de bakıyoruz ki Hizbullah defalarca kendisinin dışişlerine karışmayacağını ve görevinin kendi topraklarının özgürlüğü olduğunu, Filistin'in özgürlüğü olmadığını söylüyor. Konuşmalarında tüm Filistin'in özgürleştirilmesinden bahsetmişken, iş sadece Beytül Makdis ile sınırlı kaldı. Bu

durumdan sadece bir propaganda sloganı elde ettiler ki, onunla saf halka söyledikleri yalanları devam etsin diye. Sadece **Dünya Kudüs Günü** diye isimlendirdikleri olayla yetindiler. Bugünde de bir askeri geçit töreni düzenlediler.

Niçin Hizbullah Taif Antlaşması'ndan istisna tutuluyor ve ona bu antlaşmanın maddeleri uygulanmıyor? Tüm milislerden silahlarının alınmasını içeren madde niçin uygulanmıyor ve hatta işin arka planında silahları onlarda bırakılıp bir de onlara silah getiriliyor?

Bir meselde der ki: "Hırsızlar tartıştığında çalınan şey ortaya çıkar." Ve denilir ki: "İtiraf delillerin efendisidir." Kendi ehline karşı hak için şahitlikte bulunanın şahitliğinden daha iyi bir şahitlik olamaz. Öyleyse Hizbullah'ın Birinci Genel Sekreteri Suhbi Tufeyli'nin partinin birçok yönelimi hakkında onlarla çatıştıktan sonra el-Cezire TV'ye verdiği röportajında söylediği önemli sözlere kulak verin: "Sınırdaki Hizbullah'tan başka insanlar olsaydı (Filistinlileri ve Ehl-i Sünnet'i kastediyor) İsrail'le savaşmaktan kesinlikle geri durmazlardı. Şimdi ise onlar oraya gitmek istediğinde Hizbullah onları tutukluyor ve Lübnan Emniyeti'ne teslim ediyor. Sonra da bana diyorsunuz ki: İsrail'e karşı savunma yapılmıyor!"

Bu sözler Lübnan'daki Hareketü'l Feth'in sekreteri Sultan Ebu'l Ayneyn'in "**el-Kudsü'l Arabi**" isimli gazetenin 05.04.2004 tarihinde "Hizbullah Filistin'in güneydeki direniş operasyonlarını boşa çıkartıyor!" ismiyle yayınladığı makalesiyle aynı zamanda söylendi. Sultan Ebu'l Ayneyn bu makalesinde şöyle demektedir: "Hizbullah dedi ki: 'Sıkıntı anında yanınızda olacağız!' Fakat biz üç senedir sıkıntılar yaşıyoruz. Artık kimseden sahte sloganlarını kabul etmeyeceğiz. Çünkü geçtiğimiz hafta Hizbullah Filistinlilerin sınırlara yaptığı dört girişimi boşa çıkardı. Ve Hizbullah üyeleri Filistinli direnişçileri tutuklayıp, mahkemeye teslim etmiştir."

Ebu'l Ayneyn İsrail'in Güney Lübnan'dan geri çekilişinin güvenlik önlemleriyle ve güvenlik anlaşmalarıyla gerçekleştiğini tekid etti. Lübnan'ın güneyinden Filistin'in kuzeyine tek bir mermi bile atılmadan gerçekleşti bu geri çekilme. Bu anlaşma İsraililerin geri çekilmesinden beridir uygulanmaktadır. Bu yüzden hiçbir direnişçi kuzey sınırından geçememiştir. Filistinli grupların tümünden pek çok denemeler gerçekleşmiştir. Fakat hepsi de Hizbullah tarafından bozulmuş ve mahkemeye götürülmüştür.

Ebu'l Ayneyn sözlerine ilaveten şunları söylemiştir: “Şüphesiz Hizbullah “direniş”in kendisine ait bir yönetim gibi olmasını istiyordu. Özellikle de karnı tok toprak sahipleri için... Kimse Hizbullah'ın Filistin'in kuzeyini füzelerle bombardımana tutacağını beklemiyordu. Olanlara ben şahidim. Hizbullah'ın Güney Lübnan'daki direnişi kontrol etmesi bazı güvenlik düzenlemeleri ve güvenlik anlaşmalarından kaynaklanıyordu. Yani üçüncü taraflar vasıtasıyla İsrail ile yapılan anlaşmalardan...”

Ebu'l Ayneyn sözlerini şu şekilde bitirdi: “Filistin halkının ne Hizbullah'a ne de Hizbuş Şeytan'a güvenmemesi gerekir. Bilakis sadece kendisine güvenmeli Filistin halkı. Çünkü Hizbullah'ın kendi öncelikleri ve siyasi tutumları var. O bizden Filistin'in sonuna kadar, son Filistinli'ye kadar savaşmamızı istiyor. Biz ise Hizbullah'tan açık ve net bir tavır bekliyoruz.”

Sonuç olarak biz diyoruz ki:

Hizbullah'ın iddia ettikleri gibi Siyonist oluşumlara karşı azılı bir düşman olduğu düşünülebilir mi? Sonra Hizbullah Beyrut'ta geniş bir meydana kalabalık bir askeri geçit töreni düzenliyor ve bu töreni uydu kanalları canlı yayında gösteriyor. Bu törende Hasan Nasrallah, etrafında yakın adamları ve misafirleri olduğu halde yerini almış oturuyor. Önünden askeri tugaylar, bölükler ve tümenler geçiyor. “İsrail'e ölüm!” diye tehditler ve sloganlar atılıyor. İsrail de tüm bu seneler boyunca izleyici rolünde oluyor ve bu eski düşmanın karşısında herhangi bir şey yapmaktan aciz

olarak kayıtsız bir şekilde duruyor!? O ki; tekerlekli sandalyede-ki felçli bir adama bile tahammül edemeyip onu fecrin karanlığında uzaktan bomba ile öldüren bir devlettir.

Peki, Râfizi devletin Lübnan'a bu kadar önem vermesi niye?

Bu soruyu onların Hücetü'l İslâm'ı olan İran'ın Lübnan'daki elçisi Ruhani, İranlı gazete "İttılâât"ın 1984 yılının ocak ayının başında yayınlanan sayısındaki bir makalesinde cevaplıyor. Diyor ki: "Lübnan şu anda, 1977 yılının İran'ına benziyor. Eğer gözetlemede kalır, dikkatle ve sabırla çalışırsak Lübnan bizim kucaklarımıza gelecek İnşaallah! Lübnan'ın konumu sebebiyle -ki o bölgenin kalbi durumunda ve dünya merkezlerinden birisidir- Lübnan İslam Cumhuriyeti'nin kucağına geldiğinde, kalanlar da onu takip edecektir."

Ruhani sözlerine şöyle devam etmektedir: "Biz Beyrut'taki elçiliğimiz vasıtasıyla Ehl-i Sünnet ve Şia'nın görüşlerinin İslam Cumhuriyeti ve İmam Humeyni etrafında birleşmelerini sağladık. Şimdi Ehl-i Sünnet hatiplerinin çoğu hutbelerinde Humeyni'yi övmektedirler."

Rafizîlerin Irak ve Afganistan'da Ehl-i Sünnet Müslümanlara Karşı İşledikleri Cürümler

Korkmadan konuşalım! İşte Amerika! Afganistan ve Irak'a karşı açtığı savaşında Râfizi İran'ın kendisine yardım ettiğini ve destek verdiğini itiraf ediyor.

ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice haber ajanslarından birine verdiği makalesinde şöyle demektedir: "Birleşmiş Milletler ABD ile İran arasında Cenova Harekatı adı verilen operasyon vesilesiyle düzenli temaslar sağlamıştır. Bu temaslar temelde Afganistan ile ilgili operasyonel problemleri konuşmak için düzenlenmiştir. Daha sonra ise Irak'ı da kapsayacak şekilde alanı genişletilmiştir."

Rice kısa bir süre önce Amerikan Başkan Temsilcisi Zalmay Halilzay'ın İranlı yetkililerle, oldukça kalabalık katılımın olduğu müzakerelerde bulunduğunu ifade etti. Rice'ın da dediği gibi bu müzakereler Afganistan'la ilgili bazı operasyonel meselelerin halledilmesine duyulan ihtiyaçtan dolayıydı. Aynı sebepten daha sonra müzakerelerin çapı Irak'ı da kapsayacak şekilde genişletilmiştir.

İşte Râfiziler Amerika'ya yaptıkları yardım ve desteği itiraf ediyorlar, hatta bununla övünüyorlar. 15.02.2004 tarihinde Salı günü akşamı Abu Dabi emirliğinde Birleşik Arap Emirlikleri Merkezi'nin senelik olarak eğitim, araştırma ve strateji konuları hakkında düzenlediği "Körfez ve Geleceğin Problemleri"

toplantısının sonunda İran Kanun ve Meclis İşleri Başkan Naibi Muhammed Ali Ebtahi kendi ülkesinin Amerika'ya, Afganistan ve Irak'a karşı açtığı iki savaşta da pek çok yardımda bulunduğunu gururla itiraf etmiştir. Ve hatta o, İran'ın bu yardımları olmasa Kabil ve Bağdat'ın bu kadar kolay bir şekilde düşmeyeceğini vurguluyordu.

09.02.2002 tarihinde “eş-Şarku'l Evsat” gazetesi “Düzenin Yararını Teşhis Konseyi” Başkanı Rafsancani'nin Tahran Üniversitesi'ndeki konuşmasından şu sözleri nakletmiştir: “İran Kuvvetleri Taliban ile savaşmış ve Taliban'ın bölgeden kovulmasına yardım etmiştir. Eğer İran Kuvvetleri Taliban'la yapılan savaşa yardım etmeseydi Amerikalılar Afgan bataklığında boğulurlardı. Amerika'nın şunu bilmesi lazım: İran Halk Ordusu olmasaydı Amerika Taliban'ı devirmeyi başaramazdı!”

Bu aynı zamanda Humeyni'nin Ruslar'ın Afganistan'tan kovulmuş bir halde çıktıkları zaman Şii Birliği Partisi'ne yaptığı nasihattir. O şöyle demiştir: “Ey Birlik Partisi! Ey Afganistan Şiileri! Sizin cihadınız Ruslar'ın çıkmasından sonra başlıyor.” O bununla Ehl-i Sünnet'e karşı cihad etmeyi ve onların ülkesinde fitneler ve iç kaos çıkarmayı kastediyor.

Bu söz gerçekten vuku bulmuştur. Öyle ki, Taliban Devleti, Taliban'ın yönetimine karşı ayaklanmaya çalışan hain Râfızilerden en az 6000 kişiyi öldürmüştür. Tüm bu komplolar ve Amerika'ya ve onun yandaşlarına yardım eli uzatmalar hepsi sadece Râfizi İran'a Sünni bir komşu gelecek korkusundandır. Çünkü onların esas savaşı ne Yahudiler'ledir, ne de Hristiyanlar'la. Onların asıl savaşı Ehl-i Sünnet'ledir.

Bu durum eskiden Doktor Ali Vilayeti'nin ifade ettiği husustur: “Biz orada Afganistan'da Vahhabi bir devletin olmasına asla izin vermeyeceğiz!” Yani şu anki Râfizi devletin menfaatlerine uygun Sünni bir devlet...

Bu tutum, Fâtîmî Ubeydi Devleti'nin vezirlerinin ve halifelerinin Sünnî Selçuklu Türkleriyle savaşıp da onlara karşı Haçlılara yardım ettikleri gün takındığı tavrın aynısı değil mi?

Bir grup askeri uzman Arap ülkelerindeki Amerikan üslerinden kalkan uçakların Afganistan'a sadece İran Hava Yolu'ndan geçebileceğini ifade ettiler. Bu öyle bir zamanda oldu ki, İranlı yetkililer İran Hava Yolu'nun İran'a zorunlu iniş yapmak zorunda olan uçaklardan başkalarına yasak olduğu bildirimi konusunda baskı yapıyorlardı. Aynı zamanda Amerikan İstihbaratı'ndaki askeri kaynaklara göre, Afganistan'ın batısında, İran sınırının yakınındaki Herat şehrindeki Amerikan unsurlar; İran ajanlarının bölgeye sızdıklarını ve kabile liderlerini tehdit ettiklerini ifade etmişlerdir.

Bu Amerika İnsan Hakları Örgütü'nün 2001 Ekim ayında vurguladığı şeydir. İnsan Hakları Örgütü, İran Hükümeti'nin askeri saldırılardan sonra sınırına ilave ordular koyduğunu ifade ediyor. Aynı zamanda İran'ın yüzlerce mülteciyi Afganistan'a göçe zorlamaya başladığını da ifade ediyor. Bu tamamen Irak'taki İran ajanlarının ve İran İstihbaratı'ndan bazı unsurların yaptıkları bir şeydir. Bunu Irak'a karşı savaşan Amerikan kuvvetlerini bilerek ve onlardan razı olarak yapıyorlar. Biz Irak'la olan sınırlarda mücahidlerin Irak'taki Amerikan işgalcilere karşı kardeşlerine yardım etmek için geçmeleri mümkün olan tüm sınır bölgelerinde baskı ve sıkıştırma gördüğümüz vakit, İran-Irak sınırının bazı Rafizi amaçlar için pek çok kişinin sızmasına olanak sağlamak amacıyla ardına kadar açıldıklarını görüyoruz. Bu amaçların başında Irak halkının nüfus yapısını Râfizilerin menfaatlerine uygun şekilde değiştirmek geliyor. Özellikle de Ehl-i Sünnet halkı için kurulmuş olan mezbahalardan sonra bunu uygulama yoluna gitmişlerdir. Bu işi de Irak'ın tümüne hakim olamazlarsa da en azından Irak'ın güney bölgesine otoritelerini dayatmak amacıyla yapmışlardır. Tüm bunları bölgedeki mücahidleri araştırıp, onları İran'ın maslahatlarına tabi olacak şekilde, onlarla Irak'taki diğer Şii grup ve hareketlerin arasında

koordinasyon kurma amacına yönelik istihbarat çalışmalarına ilave olarak yapıyorlardı.

Bilindiği üzere Râfıziler adetleri olduğu üzere Amerika'ya düşmanlık ilan ediyorlar, Amerika'ya ölüm sloganları atıyorlar ve Amerika'yı "Büyük Şeytan" diye isimlendiriyorlardı. Hatta İran Savunma Bakanı Ali Şemhani Amerika'nın Taliban'a saldırma hazırlıkları esnasında İran Hava Yolu'ndan geçmeye kalkan her Amerikan uçağını düşürmekle tehdit eden keskin demeçler vermiştir. Birkaç gün sonra İran-Amerika müzakerelerinde yapılmış ittifaklar olduğu ortaya çıktı. Şimdi İran bu ittifakın gereğini herhangi bir Amerikalı'nın İran'da kaybettiği her ne varsa onu Amerika'ya sağ salim iade ederek yerine getiriyordu.

İran'ın şimdiki başkanı Ahmed-i Necad'ın, Râfizi atalarının yolundan gideceklerini açıklayan sözlerini zikretmeden geçemeyeceğim. O şöyle demektedir: "Hükümetim Mehdi'nin gelişi için gerekli yolu hazırlamak için gelmiştir!"

Rafizilerin Ahlakî Cürümleri ve İhânetleri

Korkmadan söyleyin!

İşte onların rezillîğe, müstehcenliğe ve günaha dalmış toplumları. Toplumlarında fuhşiyat açık ve gizli bir şekilde yayılıyor. Bu kadar pislîğe batmış başka bir toplum bulamazsınız. Râfıziler boğazına kadar fuhşiyata ve günaha batmışlardır. Tüm bunlar onların Râfizi şeriatlerinden, dinlerinden ve yetkililerinin verdiği fetvalardan kaynaklanmaktadır. Nasıl olmasın?

1) Mut'a Nikahı

Bu evlilik türü şeriatın bir dönem izin verdiği bir uygulamadır. Bunun sebebi kölelerin taksim edilmesinden önce Müslüman olmayan kadınlara karşı oluşan zaruret durumuydu. Söyle ki; sahabe uzak beldelere savaşmaya gidiyorlardı. Bu yüzden sefere gidip, dönmek ve tekrar mukim hale geçmek epey zaman alıyordu. Bu yüzden onları sıkıntılı bir durumun vuku bulması ihtimalinden korumak için onlardan zorluk kaldırıldı. Durum değiştiğinde ve Müslümanların farklı ülkelere yayılmış olmasından dolayı zaruret ortadan kalktığı anda ise, mut'a nikahının faydasından daha büyük zararları olduğundan ve Allah'ın helal kıldığı evliliğin maksatlarıyla çatıştığı için hükmü kaldırılmıştır. Evliliğin maksatlarından bazıları evliliğin devamı, aile yuvasının kurulması, çocuk doğurma ve onu terbiye etmektir. İşte Râfıziler bu zinanın ve daha büyük bir kötülüğün anahtarı olan mut'a nikahına tutulu kalmış durumdadılar. Onlar sadece mut'a nikahının helal ve caiz olduğunu söylemekle kalmıyorlar, üstüne

üstlük mut'a nikahı yapmayan ve bu nikahın haram olduğu görüşünde olanları kafir kabul ediyorlar. Bunu Ehl-i Beyt'ten olan bazı imamlara nisbet ettikleri uydurma rivayetlere dayanarak söylüyorlar. Aynı "**Men La Yahduruhu-l Fakih**" isimli kitapta geçen şu rivayet gibi: "Sadûk olan Sâdık olandan şöyle dediğini rivayet etmiştir: Şüphesiz Mut'a benim ve atalarımın dinidir. Kim onu uygularsa dinimizi uygulamış olur. Kim de onu inkar ederse, bizim dinimizi inkar etmiş ve ondan başka bir dine iman etmiştir."

Bu konuda öyle geniş davranıyorlar ki bebeklik çağındaki kız çocuğuyla bile mut'a nikahı yapıyorlar. Bu konuda Humeyni "**Tahrirü'l Vesile**" isimli kitabında şöyle diyor: "Bebeklik çağındaki kız çocuğuyla sarılmak, öpmek ve bacaklarını okşamak amacıyla mut'a nikahı yapmakta sakınca yoktur."

"**Lillahi Sümme Li-t Tarih**" isimli kitabın yazarı bize gözleminin önünde cereyan etmiş bir olaydan bahsediyor. Olay Humeyni Irak'ta iken ve İranlı Seyyid Sahib diye anılan bir adamın evinde misafirken geçiyor. Yazar diyor ki: "Seyyid Sahib bizim gelişimize çok sevindi. Biz ona öğlen vaktinde gitmiştik. Bize şahane bir öğle yemeği hazırladı. Bazı akrabalarını çağırdı. Onlar da geldiler. Ev bizim gelişimizin şerefine dolup taşı. Seyyid Sahib bizden geceleyin onun evinde kalmamızı istedi. İmam da kabul etti. Sonra yatsı olduğunda bize akşam yemeği getirdiler. Gelenler İmam'ın elini öpüyorlar ve ona sorular soruyorlar, o da onların sorularını cevaplıyordu. Yatma vakti gelip de ev halkı dışında herkes dağıldığında, İmam dört ya da beş yaşında olan bir kız çocuğuna gözünü dikti. Kız küçük ama çok güzeldi. İmam kızın babası Seyyid Sahib'den kızı mut'a nikahı yapmak için getirmesini istedi. Babası hemen büyük bir sevinçle bunu kabul etti. İmam Humeyni kız çocuğu onun koynundayken geceyi geçirdi. Biz de çocuğun ağlamasını ve çığlık atışını duyuyorduk. Asıl ilginç olan ise İmam'ın o geceyi tamamlamış olması. Sabah olup da kahvaltı için oturduğumuzda, İmam bana baktı ve yüzümden bu işi yadırgadığımı anladı. Öyle ya, evde reşit buluğa ermiş genç kızlar varken bu küçük çocukla nasıl mut'a nikahı yapılabilir?

Genç kızlardan birisiyle mut'a yapabiliirdi ama yapmadı. Bana dedi ki: "Seyyid Hüseyin! Küçük kızla mut'a yapma işine ne diyorsun?" Dedim ki: "Sözlerin efendisi senin sözün, doğru olan senin yaptığındır. Sen müctehid imamsın. Benim gibi birisinin senin görüşünden veya senin söylediğinden başka bir şey düşünmesi mümkün değildir. Ve benim de bu durumda itiraz edemeyeceğim malumdur." O da dedi ki: "Seyyid Hüseyin! O kızla oynamak, öpmek ve oynamak için mut'a yapmak caizdir. Cinsel ilişkiye gelince, o takvadan değildir."

Bu mut'a nikahının dairesi öyle genişledi ki; artık evli kadınlarla bile mut'a yapılır oldu. Bu ise tüm semavi dinlerin şeriatında haram olan bir fiil olup hatta kafirlerden akıllı olanlarının vicdanları bile bunu onaylamaz. Râfıziler ise bazı Şii fakihlerin mut'a nikahının haramlığını savunduklarını bildikleri halde başkasının karısı olan namuslu bir kadınla kocasının izni ve rızası olmadan mut'a nikahı yapmayı caiz görüyorlar.

"**Vesâilu's Şia**", "**et-Tehzib**" ve "**İstibsar**" kitaplarında şu ifade geçer: "Mü'minlerin Emiri (Allah'ın salâtı onun üzerine olsun) dedi ki: Rasûlullah ve ailesi, Hayber Günü'nde eşek etini ve mut'a nikahını yasakladı."

"**et-Tehzib**" kitabında şöyle der: "Ebu Abdullah'a soruldu ki: Rasûlullah ve ailesi döneminde şahitsiz nikah yapılır mıydı? O da cevaben: Hayır, dedi."

Seyyid Hüseyin Musevi dipnot düşerek diyor ki: "Bu iki nas- sın mut'a nikahının hükmünü kaldırdığına ve onu iptal ettiğine şüphe yok."

"**Vesâilu-s Şia**" kitabında diyor ki: "Ammar'dan rivayetle: Ebu Abdillâh bana ve Süleyman bin Halid'e dedi ki: Mut'a size haram kılınmıştır!"

Dr. Nasır Kaffari "**Usulü Mezhebi's Şiati'l İmamiyyeti'l İs- ney Aşeriyye**" adlı kitabında Alusi'den şu alıntıyı yapmıştır: "Bu zamanda Râfızilerin mut'a konusundaki durumlarına bakan

bir kimsenin onların zina ettikleri hükmüne varması için herhangi bir delile ihtiyacı yoktur. Çünkü bir kadın yirmi adamla zina eder de sonra kalkıp bunun mut'a nikahı olduğunu söyler. Râfizilerde mut'a için kurulmuş pek çok pazar vardır. Bu pazarlarda kadınlar bulundurulur ve bu kadınların da pezevenkleri vardır. Bunlar kadınları erkeklere, erkekleri de kadınlara götürürler. Adamlar da istediği kadını seçerler. Bu araçlar da zina ücretini belirleyip, kendi elleri ile Allah'ın lanetini ve gazabını alırlar."

Mut'a Nikahının Sonuçları ve Râfîzî Toplumuna Etkileri Nelerdir?

Mut'a nikahının topluma olan etkilerinden birisi soyların birbirine karışmasıdır. Bu zaten Allah'ın zinayı haram kılma sebebidir. Bu başkalarının eşleriyle ve onların bilgisi olmadan evlenmekten kaynaklanıyor. Kadın hamile kalıyor; ancak bu çocuğun babası kim bilmiyor. Bu yüzden de pek çok haram evlilik olayları yaşanıyor. Çok fazla mut'a nikahı yaptıklarından dolayı örneğin; bir adam bir kadınla mut'a yapıyor. Sonra bir bakıyor ki bu kadın daha önce kendisiyle mut'a yaptığı kadından olma kendi kızı. Ya da daha önce oğlunun veya babasının mut'a yapmış olduğu bir kadın olabiliyor.

Bu konuda Seyyid Hüseyin Musevî diyor ki: "Kadının biri benden başından geçen bir olayın hükmünü açıklamamı istedi. Hüseyin Sadr isminde eşraftan bir şahsın kendisiyle yirmi sene önce mut'a nikahı yaptığını ve ondan hamile kaldığını, adamın ise hevesi geçince kendisinden ayrıldığını ve daha sonra kendisinin bir kızı olduğunu anlattı. Daha sonra kadın adama kendisinden hamile kaldığına dair yemin etmiş. Çünkü o zaman ondan başka kimseyle mut'a nikahı yapmamış. Sonra kızı büyüyüp de evliliğe uygun güzel bir kız haline gelince anne kızının hamile olduğunu öğreniyor. Kızına nasıl hamile kaldığını sorduğunda ise kızı ona adı geçen adamla mut'a nikahı yaptığını ve bundan dolayı hamile kaldığını söylüyor. Kadın dehşete kapılıyor ve

aklını kaçırıyor. Kızına bu adamın onun babası olduğunu söylüyor. Ona yaşananları anlatıyor. Nasıl oluyor da anneye mut'a nikahı yapıp bugün de kendi kızıyla mut'a yapmaya geliyor!"

Mut'a nikahının bir başka etkisi de heva ve fesad ehlinin mut'ayı kendi zevklerini tamin etmek için istismar etmesidir. Bu istismar o raddeye varmaktadır ki; insanların duyguları fücür seviyesine çıkmış ve bunu da mut'a sayesinde din ile bağdaştırmaktalar.

Yine mut'anın etkilerinden birisi de önde gelen kişilerin ve otorite olan kişilerin bu nikahı insanların kızlarından faydalanmak amacıyla mübah görmeleridir. Onlar bu nikahı kendi kızlarına, kız kardeşlerine ve bayan akrabalarına yasaklıyorlar. Çünkü bunu onlar için pis bir şey olarak görüyorlar. Bunu başkalarının kızlarıyla mut'a yapmalarından iyi bildikleri için zina gibi görüyorlar.

Bu konuda Seyyid Hüseyin Müsevi kendi başından geçen bir olayı anlatmaktadır. O diyor ki: "Yanımıza iki genç geldi. Görünüşe göre bir konuda tartışmışlar ve İmam Hûi'ye bu konuyu izah etsin diye gelmişlerdi. Birisi İmam'a sordu: Efendim, mut'a konusunda ne diyorsunuz? O helal midir yoksa haram mı? İmam gencin sorusundan şüphelendi. Ona "Nerede oturuyorsun?" diye sordu. O da: "Musul'da oturuyorum; ancak yaklaşık iki aydır burada Necef'te ikamet ediyorum." İmam ona: "Sen Sünni'sin o zaman", dedi. Genç "evet" dedi. İmam: "Mut'a bize göre helaldir, size göre haramdır." Bu sefer genç İmam'a: "Ben burada iki aydır gurbetteyim. Kızını bana mut'a ile nikahlasan ya, ben aileme dönene kadar ondan faydalanayım" dedi. İmam bir an ona gözlerini dikip baktı. Sonra dedi ki: "Ben efendiyim. Bu nikah efendilere haramdır. Ancak Şia'nın avam tabakasına helaldir." Genç Seyyid Hûi'ye gülümseyerek baktı. Bakışları İmam'ın takiyye yaptığını fark ettiğini gösteriyordu. İki genç de kalkıp gitti. Ben İmam'dan dışarı çıkmak için izin istedim. Gençlerin yanına gittim. Soru soran gencin Sünni, arkadaşının ise Şii olduğunu anladım. Mut'a nikahı helal mi yoksa haram mı diye

tartışmışlar ve dinî bir otorite olan İmam Hûi'ye bunu sormaya karar vermişler. Gençlerle konuştuğumda, Şii olan genç içinde birikenleri şu sözleriyle dışarı döktü: "Ey günahkarlar! Siz bizim kızlarımızla mut'a yapmayı kendinize helal sayıyorsunuz ve bize bu nikah ile Allah'a yaklaştığınızı söylüyorsunuz. Bize ise sizin kızlarınızla mut'a yapmayı haram sayıyorsunuz." Sonra sövüp saymaya başladı. Ardından Ehl-i Sünnet mezhebine geçeceğine dair yemin etti. Ben onu sakinleştirmeye çalıştım. Ben ona mut'anın haram olduğuna dair yemin ettim ve ona bu konudaki delilleri açıkladım."

Bir başka etkisi de akrabalık bağlarının kopmasıdır. Bu da Râfızilerin ne babalarını ne de soylarını tanıyor olmalarından kaynaklanıyor. Bu yüzden de bir adamın erkek ve kız kardeşleri ve mahremleri oluyor da onun onlardan haberi olmuyor, onları tanımıyor. Çünkü o adam aslında kendi babası ama onu da bilmiyor.

Râfızilerin helal saydığı, hoş gördüğü ve bugün Şii-Sünni uzlaşmasına çağrıda bulunanların onun hakkındaki ihtilafı görmezden geldiği mut'a nikahının bir diğer tehlikeli etkisi de, bu nikahın mübah sayılması vesilesiyle onların davetçilerinin davetlerini ve mezheblerini pek çok Ehl-i Sünnet kabileleri arasında yayıyor olmalarıdır. Ve bu da ancak Râfızilerin bu nikahla o toplulukları ayartmaları ile ve bu nikahın mübah olduğunu söyleyerek onların arzularıyla oynamak suretiyle gerçekleşmektedir.

"Menar" Dergisi, Şeyh Muhammed Kamil Rafii'ye ait on altı mektup yayınladı. Bu mektuplar Bağdat'tan arkadaşı Şeyh Reşid Rıza'ya hicri 1326 yılında gönderdiği mektuplardır. Ona bu memleketleri seyahati esnasında Râfizi alimlerin bedevileri kendi dinlerine çekmek için yaptıkları şeylerden ve bu konuda onların her zaman pek çok kadından faydalanmak isteyen hocalarına mut'a nikahını helal saymaktan nasıl istifade ettiklerinden bahsediyor.

Dr. Nasir Kaffari **“Usulü Mezhebi's Şiati'l İmamîyye”** isimli kitabında Hayderî'nin **“Unvanu'l Cidd fî Beyânî Ahvâli'l Bağdadi ve'l Basra ve'n-Necd”** kitabından alıntı yaparak, Râfizilerin çabaları ve hileleri neticesinde Râfizilik'i benimseyen Sünni kabileler hakkında önemli bir açıklama naklediyor. Diyor ki: “Irak'taki yakın zamanda Râfizileşen büyük aşiretlere gelince, onların sayısı çoktur. Onlardan biri Rebia kabilesidir. 70 sene önce Râfizi olmuşlardır. Temim de onlardan biridir. Temim Irak civarında büyük bir kabiledir. Râfizilerin şeytanlarının sürekli gidip gelmelerinden etkilenerak Râfizileşmişlerdir. Hazail kabilesi de Râfizilerin sürekli gidip gelmelerinden ve de yanlarında alimlerin olmayışından dolayı 60 seneden daha fazla bir zaman önce Râfizi olmuşlardır. Râfizileşmiş kabilelerden bazıları şunlardır: Temim'in bir kolu olan Beni Umeyr, Ezd'in bir kolu olan Hazrec ve Şimr kabilesi -ki bunlar çoktur- ve daha başkaları da... Yine Râfizileşmiş kabilelerden birisi de Âl-i Muhammed İmara Aşiretleri'dir. Bu aşiretler sayılamayacak kadar çoktur. Bunlar yakın zamanda Râfizi olmuşlardır. Beni Lam aşireti de bunlardandır ve sayıları da çoktur. Râfizileşmiş diğer aşiretler de resmi aşiretler olan şu beş aşirettir: Âl-i Ekra', Âl-i Bedr, Afec, el-Cebur ve Culeyha'dır.”

2) Ferci (Kadının Cinsel Organı) Ödünç Vermek

Siz, ferci ödünç vermenin ne demek olduğunu nereden bileceksiniz? Bu iş şer'i hüküm açısından tam anlamıyla zina olsa da, uygulanışı yönüyle zinadan daha çirkin ve daha iğrençtir. Çünkü zina eden kimseler bunu gizli yaparlar ve bu işin yanlış ve günah olduğunun farkındadırlar. Ama ferci ödünç verme uygulamasında bir adam yolculuğa çıkmak istediğinde eşini bir arkadaşına, komşusuna, akrabasına ya da dilediği bir kimsenin yanına bırakır ve ona kendisi dönünceye kadar karısına istediğini yapması konusunda izin verir. Karısının zinaya düşmediğinden emin olmak için de onunla mut'a nikah yapmasına da izin verir.

Ferç ödünç verme uygulamasının bir başkası şöyledir: Bir adama misafir geldiğinde, onun misafirine ikramının gereklerinden birisi de ona karısını sunmasıdır. Bu konuda da uydurma rivayetler aktarmaktadırlar. Bu rivayetleri de İmam-ı Sadık'a ve onun babası Ebu Cafer'e nisbet etmektedirler.

Tûsi "**İstibsar**" isimli kitabında Muhammed'den o da Ebu Cafer'den rivayetle şunu aktarıyor: "Ona dedim ki: Kişi kardeşine cariyesinin fercini helal kılabilir mi? O da dedi ki: Evet. Ona cariyesinden herhangi bir şeyi helal kılmasında bir mahsur yoktur."

Kuleyni "**Furûu'l Kafi**" isimli kitapta Ebu Abdullah'tan rivayeten şöyle demektedir: "Ey Muhammed! Al bu cariyeyi sana hizmet etsin. Ondan faydalanırsın. Çıkacağın zaman onu bize geri ver."

Bu durum İran ve Irak'ta alimlerin fetva verdiği bir şeydir. Bu yüzden de bu iş Râfîzi otoritelerinden ve seyyidlerden gelen pek çok fetvaya dayanarak insanlar arasında yayılmış durumdadır.

Seyyid Hüseyin Müsevi diyor ki: "Biz İran'daki Hazva-i Kai-miyye'ye ziyarette gittik. Orada ferç ödünç verme uygulamasını mübah gören efendiler gördük. Bu işi mübah görenlerden bazıları Seyyid Lütfullah ve başkalarıdır. Bu yüzden de bu uygulama tüm İran'da yayılmıştır. Bu uygulama Şah Muhammed Rıza Behlevi hükümetinin devriliş Ayetullahi'l Uzma İmam Humeyni'nin gelişine kadar devam etmiştir. İmam Humeyni'nin vefatından sonra da uygulanmaya devam etmiştir."

Seyyid Hüseyin devamla şöyle diyor: "Üzücü olan Irak'taki seyyidlerin ferci ödünç verme uygulamasına cevaz fetvaları veriyor oluşlarıdır. Irak'ın güneyinde, Bağdat'ta ve Devrim Bölgesi'nde bu fetvalara dayanarak bu işi yapan pek çok aile vardır. Sistani, es-Sadr, eş-Şirazi, Tabatabai ve bazı alimler bu fetvaları verenlerdir. Bunların çoğu birisine misafir olduklarında, o adamın karısını güzel bulduklarında onu adamdan ödünç alırlar.

Oradan ayrılana kadar da kadın onların yanında ödünç olarak kalır."

3) Kadınlara Arkadan Yaklaşmak

Toplumsal geneline yayılan bedeni hastalıkların arasında, fitratın bozulmasına sebep olan arkadan ilişkiye girme problemi akıllı bir kimsenin gözünden kaçmayacak derecede önemli bir problemdir. Allah'a sığınırız!

Kadınlara arkadan yaklaşmakla ilgili olarak, bu işi yapanın lanetlendiği ve bunun haram olduğuyla ilgili sahih ve açık hadis-i şerifler vardır. Allah (azze ve celle) kitabında şöyle buyurmaktadır: *"Sana kadınların ay halini sorarlar. De ki: O, bir rahatsızlıktır. Bu sebeple ay halinde olan kadınlardan uzak durun. Temizleninceye kadar onlara yaklaşmayın. Temizlendikleri vakit, Allah'ın size emrettiği yerden onlara yaklaşın. Şunu iyi bilin ki, Allah tevbe edenleri de sever, temizlenenleri de sever."*¹ Bu ayet, kadına arkadan yaklaşmayı helal sayan kişinin aleyhine delildir. Çünkü eğer kadınlara arkadan yaklaşmak caiz olsaydı, Allah'ın (azze ve celle) kadınlara hayızlıyken yaklaşmama konusundaki emri manasız olurdu. Çünkü hayız arkada değil, önde olur. Şu halde hayızdan uzak durma emri de, önden cinsel ilişkiye girmekten uzak durma anlamına gelir.

Rafiziler ise -Allah onları terk etsin!- bu işi helal sayıyorlar. Bu konuda bazı uydurma ve yalan rivayetler aktarıyorlar. Bu rivayetleri de Ehl-i Beyt imamlarına nisbet ediyorlar. Tıpkı kendilerine apaçık deliller geldikten sonra aralarındaki çekememezlikten dolayı Kur'an ayetlerini bätıl yollarla te'vil ettikleri gibi...

Bu konudaki rivayetlerinden birisi "el-İstibsâr" isimli kitapta geçen Tusi'nin, Abdullah İbn-i Ebi Ya'fûr'dan aktardığı şu rivayettir: "Ebu Abdullah'a karısına arkadan yaklaşan adamın hükmünü sordum. Dedi ki: "Eğer kadın razıysa, sorun yok."

1. Bakara, 222

Dedim ki: Peki Allah'ın şu sözü ne olacak: "*Onlara(kadınlara) Allah'ın size emrettiği yerden yaklaşın!*"²? O da dedi ki: "O çocuk yapmak içindir. Çocuk yapmak için Allah'ın size emrettiği yerden kadınlara yaklaşın." Allah buyuruyor ki: *Kadınlara sizin için bir tarladır. Öyleyse tarlanıza dilediğiniz şekilde yaklaşın.*³"

Yine Tüsi, Musa bin Abdulmelik'ten, o da bir adamdan rivayet ediyor. Diyor ki: "Ebu'l Hasen Rıza'ya karısına arkadan yaklaşan adamın hükmünü sordum. Dedi ki: "Allah'ın kitabındaki bir ayet onu helal kılıyor. O da Lut (*aleyhisselâm*)'ın şu sözüdür: "*Bunlar benim kızlarımdır. Onlar sizin için daha temizdirler.*"⁴ Çünkü Lut (*aleyhisselâm*) onların cinsel organı arzulamadıklarını biliyordu."

Bundan Allah'a sığınırız!

Allah'ın haram kıldığı şeyi helal kılmak için Allah'ın kelamını nasıl bâtil yollarla te'vil ettiklerini görüyor musun? Çünkü Allah pis şeyleri helal kılmaz. Kadınlara arkadan yaklaşmak da Allah'ın toptan bir şekilde haram kıldığı pis şeylerdendir.

Seyyid Hüseyin Müsevi, onların bu te'villerine şöyle diyerek açık, anlaşılır bir cevap vermiştir: "Kur'an'daki "*Bunlar benim kızlarımdır. Onlar sizin için daha temizdirler.*" ayetinin tefsiri yine Kur'an'ın bir başka ayetinde geçmektedir. O da şu ayettir: "*Lût'u da (gönderdik). O, kavmine demişti ki: Gerçekten siz, daha önce hiçbir milletin yapmadığı bir hayâsızlığı yapıyorsunuz! (Bu ilâhî ikazdan sonra hâla) siz, ille de erkeklere yaklaşıp, yol kesecek ve...*"⁵ Yol kesmek tabiri sadece eşkıyaların yaptığı iş için kullanılmaz. Aynı zamanda cinsel ilişkide çocuk elde edilecek yerden başka yerlere, yani kadının arka tarafına yönelip de soyu, nesli kesmeye de kullanılır. Eğer insanlar cinsel ilişkide kadınların veya erkeklerin arkalarına yaklaşmaya devam etselerdi ve aynı şekilde çocuk elde etme isteğinden vazgeçselerdi insanlığın soyu tükenirdi. İşte ayet-i kerime, özellikle de siyakına baktığımızda

2. Bakara, 222

3. Bakara, 223

4. Hud, 78

5. Ankebut, 28, 29

bu anlamı içermektedir. Bu tefsirin İmam Rıza'nın gözünden kaçmadığı kesindir. Böylece ona nispet edilen rivayetin yalan olduğu sabit olmuştur."

Bunların bu hali üzerinde uzun uzun düşündüm. Onları fesatta bu kadar korkutucu bir dereceye getiren şey neydi? Çünkü onlar insanları İslam'a, dolayısıyla iffete ve temizliğe davet ediyorlar. Aynı zamanda bu insanlar Müslümanlar arasında yaşamış ve ihtişam sahibi kabilelerin insanlarıdır. Hemen sonra da fesatta hiçbir milletin ulaşamadığı bir sınıra ulaştılar. Biz Avrupa'nın, Amerika'nın ve benzeri memleketlerin en hovarda bölgelerine baksak, Râfızilerin müstehcenlikte o bölge insanlarını çoktan geride bıraktıklarını görürüz. Hatta öyle ki, bu ülkelerin halkları bu işleri yapmalarına rağmen onların kanunlarının çoğu yukarıda bahsettiğimiz yüz kızartıcı işlerin çoğunu çirkin ve pis kabul ediyor. Örneğin bu kanunlarda cinsel sapıklık bir yana mahrem ile evlilik ve eşini aldatma bile yasaktır. Her ne kadar kendileri cinsel sapıklık içinde olsalar da, onlar bunu şehvetlerinden dolayı yapıyorlar, dinlerinden dolayı değil.

Bu mel'un Râfızilerde ise, din adına her şey mübah! Örneğin çoğu zaman tek bir evin oğulları, din adına mübah gördükleri mut'a nikahı sebebiyle farklı farklı babalardan olabiliyorlar.

Bu taifede sıla-i rahimi kesme adeti olduğunu gözlemlemekteyiz. Hatta bunlar kendi aralarındaki muameleler açısından en katı kalpli insanlardır. Nasıl olmasın ki? Soy soplaları birbirine karışmış durumda. Geçmiş ve gelecek ümmetlerde, olmuş ve olacak tüm ahlaki fesatlar, hepsi kat kat fazlasıyla Râfızilerde mevcut! Öyle ki, dilsiz hayvanlar bile bunların yaptıklarını çirkin görür ve fıtratları bu işleri reddeder.

Güvenilir kardeşlerimden birisi bana kendi gözleriyle gördüğü bir olayı anlattı. Arkadaşım diyor ki: "Çocukluk yıllarımda bir olaya şahit oldum ki, onun gibisini hiç görmedim. Bu olay kıskançlığından dolayı kendisini öldüren bir boğa ile ilgili.

Bu boğanın annesi ile çiftleşsin diye gözleri bağlanmıştı. Nînem boğayı annesine doğru çekiyordu. Boğa onun annesi olduğunu bilmiyordu, çünkü gözleri bağlıydı. Çiftleşmeden sonra boğanın gözleri açıldı ve o annesi ile çiftleştiğini anladı. Bundan sonra boğa heyecanla ve hararetle yerinden kalktı ve başını duvarlara vurmaya başladı. Başından oluk oluk kan akıyor ve deli gibi sağa sola koşturuyordu. Sonra vücudundan kanlar aktığı halde Dicle Nehri'ne doğru yöneldi. Boğulmak için kendisini nehre attı ve nehrin akıntısında ölüp gitti. Çünkü hayvanın kendisine olan saygısı annesine yaptığı şeyden dolayı onu cezalandırmıştı. Oysaki bu ona yaratılışı ve mizacı yönünden mübah-tı. İşte o zaman kendi kendime dedim ki: "Hayvan mahremiyle zina etmeyi aşağılıkça görüyor ve mahremini kıskanıyor. Öyleyse bunu düşünemeyen insana ne denir?"

Buhâri Meymun İbn-i Mihran'ın cahiliyye döneminde zina eden bir maymun gördüğünü ve diğer maymunların onun etrafına toplanıp onu taşladıklarını gördüğünü rivayet ediyor. Müslim de Ebu Reca el-Ataridi'den benzer bir rivayet aktarmaktadır.

Yaratılışlarını anlayamayan dilsiz hayvanların bile kendilerinden daha temiz olduğu bir topluluktan Allah'a sığınırız!

Allah biliyor, bu milletin hali ve onları bahsi geçen bu çirkin raddeye getiren şey üzerinde uzun uzun düşündüm. Sonunda şu sonuca vardım: Bu halin sebebi "cezanın suç cinsinden olması" ve "nasıl davranırsan öyle karşılık görürsün" kaidesidir. Bunlar yeryüzünde bulunan en hayırlı evi -ki bu ev Peygamber Efendimiz'in evidir- karalamaya cüret ettiklerinde, Rasûlullah'ın şahsına da dil uzatmıştılar. Seyyid Hüseyin Müsevi, Havza'daki alimlerin en büyüklerinden birisi olan Ali El-Ğarvî'den şu sözü rivayet eder: "Muhakkak Peygamber'in fercine ateş girecek. Çünkü o bazı müşrik kadınlarla cinsel ilişkiye girmiştir." Bununla Rasûlullah'ın Aişe ve Hafsa annelerimizle (*rudîyallâhu anhumâ*) evlenmesini kastediyor. Malumdur ki, bu sözde Rasûlullah'ı karalama, onun hakkında ve onu gönderen Allah (*azze ve celle*) hakkında sû-i

zanda bulunmaktır. Tüm bunlar, onlardan başka bir kafirin söylemeye cesaret edemediği küfür ve sapıklıktır.

Onlar müminlerin annelerini itham etmişlerdir. Onların itham ettikleri annelerimizin başında temiz pak iffetli annemiz Ebu Bekir es-Sıddık'ın kızı Aişe Annemiz gelmektedir. Râfızilerin onun namusu ve evi konusundaki hürmeti dahi çiğnediler.

İşte onlar bunları yapınca Allah (*azze ve celle*) de onların soylarını en beter şekilde paramparça etti. Çünkü hiçbir millet, Râfızilerin olduğu gibi namusuyla imtihan edilmemiştir. Bu yüzden de Râfızilerin namusunun kendileri için en önemli şey olduğunu görürsün. Her ne kadar bunun tersi bir görüntü ortaya koyuyor olsalar da...

Şunu da söylemeden geçemeyiz: Kim Rasûlullah'ın sahabesini savunur ve onları müdafaa ederse -özellikle müminlerin annelerini- Allah bu savunmasından dolayı onu ve namusunu koruyacaktır. Çünkü şer'an bilinir ki, ceza veya mükafat yapılan iş cinsinden verilir.

Burada İmam Şevkani'nin Yemen Râfızileri hakkındaki gözlemlerini ve tecrübelerini de aktarmadan geçemeyiz. Çünkü İmam, "**Talebu'l İlm ve Tabakâtu-l Müteallimîn**" isimli kitabında bize Doktor el-Kafâri'nin "**Usulü Mezhebi's Şiati'l İmamîyye**" isimli kitabından naklen bazı önemli ve acayip olaylar anlatmaktadır. Şöyle diyor: "Bir Râfızî'nin mezhebine muhalefet edip, onun dininden başka bir dini benimseyen kimse, o Râfızî'ye karşı asla güvende değildir. Bilakis o Râfızî, eline geçirdiği ilk fırsatta onun malını ve kanını helal sayacaktır. Sergilediği bütün sevgi tavırları ise takıyyedir. Eline geçecek fırsatla beraber bu sevginin tüm izleri gidecektir."

İmam devamla diyor ki: "Biz bunu pek çok kez tecrübe ettik. Râfızî olmayan birisine samimiyetle sevgi besleyen bir Râfızî'ye rastlamadık. Her ne kadar tüm sahip olduğunu ona verse ve her fırsatta ona dostça davransa da... Biz bid'at olan mezheplerin hiçbirinde bu mezhepte olduğu kadar muhaliflerine düşmanlık

görmedik. Yine onlardan başka kimseyi muhterem olan namuslara dil uzatma konusunda bu kadar cüretli görmedik. Çünkü bu iş en kötü şekilde lanetlenmektedir. Onlar aralarında geçen en küçük tartışmada ve en basit ihtilafta birbirlerine en kötü şekilde söverler. Belki de bunun sebebi onların Selef-i Salihin'e sövmeye cüret ettikleridir. Çünkü böylece artık başkalarına da bir sıkıntı duymadan sövmek onlara basit gelmektedir. Büyük günahların küçüğünü işlemek kolaydır.”

İmam Şevkani (rahimehullah), Râfızilerin İslam toplumunda herhangi bir suç işlemekten veya herhangi bir haram işlemekten sakınmadıklarına dikkat çekmiştir. İmam diyor ki: “Biz ve bizden öncekiler tecrübe etti ki, kim olursa olsun dinin haramlarından sakınan tek bir Râfîzi adam yoktur. Sakın görünüşe aldanılmasın! Çünkü adam toplum içinde günahı terk eder ve görünüşte insanların haramdan en uzak duranı olur; ancak eline bir fırsat geçti mi de o fırsatı ateşten korkmayan ve cenneti de ummayan bir kimse gibi değerlendirir.”

Sen neredeyse Râfîzi evlerinden tek bir bulamazsın ki, Allah o ev halkını namuslarıyla cezalandırmış olmasın! Çünkü ceza işlenen suçun sinsinden olur!

Râfızilerle Niçin Savaşıyoruz?

Râfızilerin ihanetlerini ve suçlarını içeren bu tarihsel sunumun ardından çok önemli bir meseleyi zikretmemiz gerekir. O da şudur: Biz Râfızilerin ihanetlerinden ve cürümlerinden bahsederken, onların fasit akidelerini anlatırken, bu dinin kurucusunun İbn-i Sebe isimli bir Yahudi olduğunu söylerken ve onların bugünkü temsilcilerini geçmişteki atalarıyla ilişkilendirirken, onların suçlarına karşılık onları öldürerek Allah'ın hükmünü onlara uygulamak gibi şu anda yaptıklarımızı yaparken bizler, hal böyle olduğu halde vallahi, mücahidler arasında yeni bir şey çıkarmış değiliz. Biz sadece atalarımızdan hayırlı kimse-lerin yaptığı gibi onlara Allah'ın hükmünü uyguluyoruz.

İşte size Mü'minlerin Emiri Ali (*radıyallâhu anhu*)! Onlara asla taviz vermedi. Allah'ın dini konusunda onlarla barış yapmadı. Kendisini sevdiklerini ve onun taraftarı olduklarını iddia etmelerine rağmen hulul inancına sahip olanların haklılığını araştırmadı. Bilakis kendisinin ilah olduğunu ya da ilahtan bir parça olduğunu iddia eden aşırılarını yaktırdı.

İşte Ali (*radıyallâhu anhu*) Rasûlullah (*sallallâhu aleyhi ve sellem*)'in saha-besinden Ebu Bekir (*radıyallâhu anhu*) ve Ömer'e (*radıyallâhu anhu*) sövenlere kırbaç cezası uyguluyor!

Ve işte Hasan bin Ali (*radıyallâhu anhumâ*)! Râfızilerin anlaşmalarını fırlatıp attıkları gibi o da onları bir kenara atıyor. Onlardan teberri ediyor ve hilafetten Muaviye (*radıyallâhu anhu*)'nun lehine vazgeçip Müslümanların kanı dökülmesin diye ve Râfızilerin

Muaviye ile savaşılmamasını isteyerek ortaya koydukları şehvetlerine ve hevalarına muhalefet ederek ona biat ediyor.

Ve Hüseyin (*radiyallâhu anhu*)! Kendisini yarı yolda bırakmalarından ve ölmeden önce onu yalnız bırakmalarının ardından onlara ve onlara yardım edenlere beddua ediyor. Şöyle diyor: “Allah’ım! Eğer onları bir süre daha yaşatacaksan onların arasını dağıt! Onları bölük pörçük hale getir! Onların yönetime geçmelerine razı olma! Çünkü onlar bize yardım etmek için bizi çağırdılar, sonra da üstümüze saldırıp bizi öldürdüler!”

Ve işte Abbâsi Halifesi Mehdi! Bu halife, onların Abbâsiler döneminde bid’atleri yayan revaçta olan bid’atçilerine ve zındıklarına olan şiddetiyle bilinir. Öyle ki kelam alimlerinden münazara ehli olanlarını, onlara cevap vermek ve onların şüphelerini çürütmek üzere kitaplar yazmakla görevlendirdi. Sadece bununla da yetinmedi. Bir de üstüne zındıkları takip etmekle görevli özel bir örgüt kurdurdu. Bu örgüte de bir reis tayin etti. Bu reise “Zındıkların Sahibi” ismi verildi. Bu reis onları takip ediyor ve dini ifsad eden ya da dini inkar eden herkesi öldürüyordu. Bunun da ötesinde Halife Mehdi, oğlu Hâdi’yi zındıkların araştırılması ve onlara baskın yapılması için görevlendirdi.

Mesûdi, Mehdi hakkında şöyle diyor: “O, bütün gücünü mülhidleri ve dinden taviz verenleri katletmeye harcamıştır. Bunu kendi döneminde ortaya çıktılar diye ve inançlarını onun döneminde açıkladılar diye yapmıştır. Onun döneminde şu kitaplar yayılmıştır: **Manî, İb-i Zî Sâna, Merkıyyûn**. Bunlar Abdullah İbnü’l Mukaffa’nın ve benzerlerinin naklettikleri ve Farsça’dan Arapça’ya tercüme ettikleridir. Mezhepleri desteklemek için İbn-i Ebi’l Avca, Hammad, Yahya İbn-i Ziyad ve Muti’ bin İyas’ın telif ettikleri ise “**el-Maneviyye**”, “**ed-Disaniyye**” ve “**el-Merkûniyye**”dir. İşte bu şekilde zındıklar çoğaldı ve görüşleri insanlar arasında yayıldı. Halife Mehdi, kelamcılardan araştırma ehli olan cedelci alimlere, adı geçen sapıklara ve onlar gibi olanlara karşı kitaplar yazmalarını emreden ilk kişidir. Onlar da bu inatçılara karşı deliller getirdiler, inkarcıların şüphelerini ortadan

kaldırdılar ve böylece şüphede kalanlar için hakkı açığa çıkardılar.”

Ehl-i Sünnet olan Selçuklu Türklerinin de aynı şekilde Bâtını Rafizilere ve onlarla savaşmaya karşı kat'i tutumları vardı. Bu tutumlardan birisi Melik Şah'ın yapmış olduğu şeydir. O, alimlerinden birisini münazara etmesi için Hasan bin Sabbah'a göndermiştir. Hasan Sabbah, İsmaililik'in hakiki kurucusu ve onun o dönemdeki fiili lideridir. Hicri 483 yılında Alamut Kalesi'ni kuşattıktan sonra tarikatını kurmuştur. Bunu kendi fedailerinden oluşan ordusu ülkede fesat çıkarıp, güvende olan insanlara suikastler düzenleyip, onların mallarını yağma etme olayları başladıktan sonra yaptı.

Melik Şah ona önce, eğer hakkı isteyen birisi ise ve de şüphe içindeyse diye onu doğru yola sevk etmek için onunla münazara edecek birisini gönderdi. Fakat Melik onun heva ve şehvetine uyan birisi olduğunu ve haktan kaçtığını anladığında, onu savaş ile caydırmaya karar verdi. Bunun için de hicri 485 yılında Hasan Sabbah'ın üzerine bir ordu gönderip onun kalesi Alamut'u kuşattı. O da Hazar'daki Bedehdar Ebu Ali'den yardım istedi. Bu Ebu Ali de ona yaptığı yardımından dolayı Melik Şah'ın ordusundan nasibini almıştır. Buna rağmen Melik Şah Bâtınilere karşı verdiği cihadını durdurmamıştır. Bilakis, Bâtınileri yok etmek için başka hamleler düzenlemeye başlamıştır. Ancak ne var ki; ölüm onunla verdiği savaşın arasına girmiştir.

Melik Şah'ın ölümünün ardından oğlu Berkyaruk yönetimi üstlenmiştir. Berkyaruk'un yaptığı en önemli işlerden birisi orduyu, saflarına sızan ve Bâtını fikirleri taşıyan kişilerden temizlemektir. Bunu kendisine Bâtınilik'e mensup olduğu yönünde töhmette bulunulan ya da etrafında şüpheler dolaşan herkesi öldürerek yaptı. Sonra her yerde Bâtınilere hücum etti. Onların çadırlarına ve evlerine baskın yaptı. Evlerinden çıkartıp, insanların göreceği meydanlarda onları öldürdü. Onlardan kimse kaçamadı; ancak insanlar tarafından bilinmeyen bazıları hariç. Onlardan öldürülenlerin sayısı 300 küsura ulaşmıştır.

Berkyaruk sadece bununla yetinmedi. Bilakis, insanlara onları nerede yakalarlarsa öldürmeleri konusunda izin verdi. İnsanlar da Bâtınileri takip edip öldürmeye başladılar. Hatta Şafii fakihlerinden birisi olan Ebu'l Kasım Mesud bin Muhammed el-Hancendi hendekler kazıyordu ve bu hendeklerin içinde ateş yakıyordu. Bâtınileri de bu ateşin içinde teker teker ve gruplar halinde yakıyordu.

Berkyaruk kendi emri altındaki bölgelerdeki emirlerine ve memurlarına Bâtınileri takip etmelerini ve onları öldürmelerini emretti. Bunun üzerine Emir Caveli üç yüze yakın Bâtınıyi öldürmüştür. Bunu Bâtınilere karşı onları yenip öldürebilmek için arkadaşlarıyla düzenlediği bir hileyle yapmıştır.

Sonra Berkyaruk, Bağdat'taki Abbâsi Halifesi'ne kendi bölgesindeki Bâtınileri takip etmesini tavsiye etmek üzere bir elçi gönderdi. O da hemen kendisinde Bâtınilik olduğu zannedilen herkesin tutuklanmasını emretti.

Bu konuda İbnü'l Cevzi "**el-Muntazam**" isimli kitabında şöyle diyor: "Öyle ki; hiç kimse bu mezhebi meyli olduğu zannedilmesin diye kimseye aracı olmuyordu."

Berkyaruk kardeşi Sultan Sencer'le Bâtınilerle savaşma ve onları yok etme konusunda yardımlaştı.

Hicri 521 yılında Sultan Sencer Alamut kalesinde Bâtınilere saldırdı ve onlardan yaklaşık olarak 12.000 kişiyi öldürdü.

Hicri 456 yılında Sultan Sencer, emirlerinden birisi olan Emir Kacak'ı büyük bir ordunun başında Tarsus kalesine gönderdi. O gidip oraya baskın yaptı ve oranın evlerini yaktı. Kendi elleriyle teslim olanları esir aldı. Onlara çok büyük zarar verdi. Sonra da sağ salım geri döndü.

Selçuklu Sultanı Muhammed din konusundaki gayretiyle, Allah yolundaki mücadelesiyle ve Sünni mezhebi yaymak, Râfizi ve Bâtını fikirleri yok etmek için canla başla çalışmasıyla

tanınmıştır. O, yönetimi devraldığından itibaren Müslüman bel-
delerin güven içinde olmasının ve bu beldelerde Allah'ın dininin
hakim olmasının tek yolunun Bâtınilerin yok edilmesi ve onla-
rın barınaklarının yıkılması olduğunu ve kendisinin yapması
gerek en önemli işlerden birisinin onları yok etmek olduğunu
anlamıştır. Bu yüzden de yaptığı en önemli işlerden birisi Bâtini-
lere karşı, komutanlarından Ak Sungur'un yönetiminde, Tikrit
Kalesi'ni kuşatmak için askeri bir hamle yapmasıdır. Daha sonra
kendi veziri Ebu-l Mehasin el-Abi'yi, Bâtinilerle gizliden gizliye
anlaşıp onlara yardım ve destek sunmasından dolayı tutuklat-
tırdı. Bu vezir İsfahan Kalesi'nin düşüşünün gecikmesine sebep
olan bir emir vermiştir. Sultan da onu ve yardımcılarını dört
kişiyi cezalandırmıştır. Onları öldürüp cesetlerini İsfahan Kale-
si'nin kapısına astırmıştır.

Sultan Muhammed, Bâtınilerin verdiği sıkıntılar artınca İs-
fehan Kalesi'nin kuşatmasını büyük bir ordunun başına geç-
rek kendisi gerçekleştirmiştir. Bâtınilerin verdiği sıkıntılar öyle
raddeye ulaşmıştı ki onların lideri olan Ahmed İbn-i Attaş, İsfe-
han'daki yandaşlarına yolları kesip masum insanları öldürmele-
ri ve onların mallarını yağmalamaları için emir vermiştir. Bunu,
dinlerine göre bu insanların kanlarını ve mallarını helal sayarak
yapmıştır. Bir de kendilerine komşu olan beldelerden ve insan-
ların kendi mallarından, onlara saldırmamaları karşılığında
toplanan vergiler almışlardır. Bu yüzden de Sultan Muhammed
onları bu kalede dört ay kuşatmıştır. Kuşatma esnasında Bâtini-
ler, Sultan Muhammed'in onlarla savaşması tutumu etrafında
şüpheler oluşturmak ve yaygara çıkarmak için iğrenç bir hileye
başvurmuşlardır. Aynı bugün Râfızilerin mücahidlere karşı yap-
tığı gibi. Tıpkı bugün ilim sahibi olduğunu iddia eden televizyon
hocalarının yaptığı gibi. Yaptıkları hile, Müslümanların alimle-
rine haber gönderip şu konuda fetva istemeleridir: Allah'a, Ki-
tabına, Rasûlüne ve Kıyamet Günü'ne iman eden fakat İmam
konusunda farklı bir inanca sahip olan bir topluluk ile sultanın
barış yapması, onların itaatini kabul etmesi ve onları her türlü
sıkıntıdan koruması caiz midir? Bu hile, alimlerin çoğunun bu

sorudaki tutuma cevaz vermelerinden dolayı neredeyse Müslümanların ağız birliğini bozacak ve durumu Bâtınîlerin lehine değiştirecekti. Fakat bazı kimseler duraksadı.

Sultan Muhammed hikmeti, derin anlayışı ve tecrübesi ile alimleri münazara yapmaları için bir araya topladı. Münazarada Şafii Alim Ebu'l Hasen Ali bin Abdurrahman es-Semenkani'nin görüşü galip geldi. Bu görüş Bâtınîlerle savaşılmamasının ve onların kanlarının dökülmesinin vacip olduğu ve onların Kelime-i Şehadet'i telaffuz etmelerinin kendilerine fayda vermeyeceği görüşüydü. Çünkü onlar Allah'ın kendilerine helal kıldığı şeyleri imamlarının onlara haram kılabileceği ve Allah'ın onlara haram kıldığı şeyleri de imamlarının onlara helal kılabileceğine inanıyorlardı. İmam'a itaat etmek onların inancına göre vaciptir. İşte bu yüzden de onların kanları icma ile mübah olmuştur.

Bundan sonra Sultan Muhammed Alamut Kalesi'ni kuşatmaya ve Hasan bin Sabbah ile defalarca sığındığı kalesinde savaşmaya çalıştı. Fakat hicri 511 yılında ordusu Anuştekin komutasında kaleyi kuşatmışken Sultan Muhammed vefat etti. Kuşatma yaklaşık olarak altı sene sürdükten sonra ordunun baskısıyla Anuştekin geri çekilmek zorunda kaldı.

Sultan Muhammed'in vefatından sonra yönetimi oğlu Sultan Mahmud devraldı. Babasının siyasetini devam ettirdi. Râfızîleri takip edip onlarla savaşma ve beldeleri onların pisliklerinden ve eziyetlerinden temizleme konusunda babasıyla aynı endişeyi taşıyor ve aynı yöntemi takip ediyordu. Bu yüzden Alamut Kalesi'ni kuşattı ve hicri 524 yılında orayı ele geçirdi. Fakat Râfızîler daha sonra Sultan Mahmud'un ölümünün ardından hicri 525 yılında Alamut Kalesi'ni geri aldılar.

O zamanki eyaletlerin yöneticilerinden birisi, Sultan Mahmud'un kölelerinden olan ve samimi mücahidlerden olan Rey şehrinin yöneticisi Emir Abbas'tı. O yanındaki Bâtınîleri yok etmeyi başardı. Onlardan o kadar çok kişiyi öldürdü ki Rey şehrinde onların başlarından bir minare yaptı.

Yine o Alamut Kalesi'ni yeniden kuşattı ve onların köylerinden birisine girmeyi başardı. O köyü ateşe verip içinde kim varsa hepsini yaktı.

Gurlular devletinin de Râfızî Bâtınilere karşı kararlı bir tutumu vardı. Bu tutumlardan birisi hicri 597 yılında Şihabuddin el-Gürî'nin Kuhistan'ı ve oradaki Bâtınileri kuşatmak için yola çıktığında gerçekleşenlerdir. Şöyle ki; ordu bir köye uğradı ve Şihabuddin'e buranın halkının İsmailî Bâtını olduğu söylendi. O da hemen orada savaşçı olanların öldürülmesini ve kadınların da esir alınmasını emretti. Bir de malların ganimet olarak yağmalanıp, köyün harap edilip bomboş hale getirilmesini emretti. Daha sonra seferini Bâtınilerin bir şehri olan Kinbad'a doğru sürdürdü. Orada konakladı ve orayı kuşattı.

Kuhistan'ın Bâtını hükümdarı, Gurlular hükümdarına haber yollayıp ona kardeşi Şihabuddin'i şikayet etmiştir. Şöyle demiştir: "Aramızda bir anlaşma var. Biz ne yaptık da bizi kuşatıyorsunuz?" Buna rağmen Şihabuddin kuşatmayı daha da şiddetlendirdi. Korkuları arttığında, şehirden çıkmak için eman istediler. Şihabuddin de onlara eman verdi ve onları oradan çıkardı. Orayı ele geçirip orada namazı ve İslam'ın şiarlarını ikame etti.

Harezmşahlar devletinin de Bâtınilere karşı kesin bir tavrı vardı. Bu tavrın yansımalarından birisi de hicri 624 yılında meydana gelmiştir. Şöyle ki; Bâtınilerin şerri büyümüş ve zararları artmıştır. Öyle ki; Harezm Şah'ın oğlu Celaleddin'in komutanlarından birisini öldürdüler. Celaleddin de askerleriyle beraber Alamut sınırındaki bölgelerinden yola çıkıp Horasan'da "Kerdikuk" adında bir yere kadar gitti. Orayı tamamen harap etti. Oradaki Bâtınileri öldürüp, mallarını ganimet olarak aldı, karılarını esir olarak aldı. Çocuklarını köleleştirdi, adamları öldürdü. Onlara büyük darbe vurdu.

Salahaddin Eyyubî'nin Râfızîlere karşı tavrı en sert ve en şiddetli tavidir. Onların korunaklı devletlerini ve uzunca bir süre ayakta kalmış devletlerini yıkmıştır. Her ne kadar daha

önceki Selçuklu komutanlarının ve valilerinin onlara karşı çeşitli saldırıları olmuş ve bu saldırılarla beraber savaşlar, ölümler, esir almalar yaşanmışsa da Râfızilerin Salahaddin'den aldıkları darbeler onların nefesine en ağır geleniydi. Çünkü Salahaddin onların birliklerini dağıttı, büyük saraylarını yıktı, hakimiyet sahibi bağımsız bir devlet kurma hayallerini yıktı ve Râfîzî dininin hakimiyetinden sonra Ehl-i Sünnet mezhebini yaydı. İşte bu yüzden defalarca onu öldürmeye ve ona suikastler düzenlemeye çalıştılar. Fakat Allah'ın lütfu ile bu konuda başarısız oldular.

Zikrettiğimiz şeylerin dışında Salahaddin'in Râfızilere karşı yaptığı şeylerden birisi de kendisine düzenlenen pek çok suikastten sonra, kendisine komplo kuranların ve Mısır'ı düşürmek için Frenklerle iletişime geçmeye çalışanların tutuklanmasıdır. Onları tek tek tespit etmiştir. Daha sonra onların durumu hakkında fakihlerden fetva istedikten sonra, onların sadece elebaşlarını ve onların yardımcılarını öldürmüştür. Halkına ve çocuklarına zarar vermemiştir. Daha sonra Haleb'i kuşattığı sırada kendisine suikast düzenleyen Râfızilerin Masyaf Kalesi'ni de kuşatmıştır. Hicri 572 yılında onların kalesine doğru yola çıkmış ve orayı kuşatmıştır. Mancınıklar kurup orayı yakıp yıkmıştır. Bütün halkına ölüm ve esareti tattırmıştır. Mallarını ve hayvanlarını ganimet olarak almış ve onlara acı bir ders vermeden onları bırakmamıştır.

Hilafetin emanetçisinin ölümünden dolayı canları sıkılan Sudan Ordusu Râfızileri Salahaddin'e karşı ayaklandıklarında, Salahaddin onların El-Mansura diye bilinen bölgelerine adam gönderip orayı mallarıyla, evlatlarıyla ve kadınlarıyla beraber yaktırdı. Bunu duyan Râfıziler gerisin geri kaçtılar. Böylece kılıç üzerlerinden inmedi ve sürekli ölümler tattılar. Taki Salahaddin'in kardeşi Turan Şah el-Cize denilen bölgede onların kökünü kurutana kadar.

Şeyhulislâm İbn-i Teymiyye de Râfızilere karşı cihad etmiş ve onların hükmünü beyan etmiştir.

Şeyhulislâm İbn-i Teymiyye'nin iki konudaki tutumu açık ve netti:

1) Onların küfür ve bid'atlerini reddetmek amacıyla ilmi eserler telif etmiş ve Râfızilerin hakikatini, onların hallerini ve şeriatın onlar hakkındaki hükmünü açıklamıştır. **Minhâcu's Sünnetin Nebeviyye** adlı kitabı ve benzerleri gibi.

2) Moğollarla olan savaşını bitirdikten sonra, Moğallarla anlaştıkları ve Müslümanlara karşı onlara katıldıkları için Râfızilerle fiili bir savaşa girmişlerdir.

Melik Muzaffer Kutz, Ayn-ı Calut Savaşı'nda Moğollara karşı zafer kazandıktan sonra Râfızilerle Şam'da savaşmıştır. Râfızilerle savaşılmasında ve onların cezalandırılmasında onların da büyük bir rolü vardı. Şöyle ki Hristiyanlardan ve Moğallara destek olup onlara, Müslümanların mallarını almaları ve halkı öldürmeleri karşılığında rüşvet veren Râfızilerden intikam almaya karar vermişlerdir.

Râfızîler Hakkında Genel Kanaatimiz

Sonuç olarak, Râfızîlerin cürümleri ve ihanetleri hakkındaki bu yüzeysel tarihi bilgiler ışığında şu önemli neticelere ulaşabiliriz:

1) Râfızîlerin akidesini araştıran bir kimse onların şirk koştuklarını ve bir ve tek olan Allah'ın (*azze ve celle*) makamı hakkında kötü bir tavır sergilediklerini görür. Buna misal, onların Allah'ı sonradan meydana gelmekle ve eksiklikle vasıflandırmalarıdır. Örneğin, Allah'ın onların imamlarının bedenlerine veya Allah'tan başka taptıkları kişilerin bedenlerine -Hâşâ!- girdiğine inanmaları gibi.

Yine bir olan İlah'a, yalnızca Allah'a (*azze ve celle*) yapılması gereken ibadetlerde başkalarını ortak koşmaktadırlar. Adak, dua ve bazı Allah'a uzlaşma fiilleri gibi amelleri mukaddes ve günahsız olduklarına inandıkları imamlarına karşı yapıyorlar. Durum bu kadarla da sınırlı değil. Bu imamlarına Allah'ın (*azze ve celle*) sıfatlarını veriyorlar. Rızık vermek gibi, gaybı bilmesi gibi vb. Bunlar Allah'ın makamına sadece rububiyyet ve uluhiyyet konularında fenalık yapmıyorlar. Bilakis bunlar peygamberlere de eksiklikler atfetmişlerdir. Özellikle de kendi masum imamlarıyla peygamberleri karşılaştırmaya giriştiklerinde. Kendi imamlarına öyle vasıflar ve menkıbeler atfetmişlerdir ki bunlar peygamberlerin özelliklerinden ve menkıbelerinden daha üstündür. Hatta öyle ki onlar gönderilen peygamberlerin, masum olduklarına inandıkları imamların veliliği inancıyla gönderildiklerini iddia ediyorlar.

Tüm bu karanlık inançlarla beraber kendi rezil inançlarına bir de Kur'an'ın tahrif edildiği -ister lafzen olsun, isterse mana ve şerh ile olsun- iddiasını ekliyorlar. Onlar bu durumda Kitap ve Sünnet'i otorite olarak kabul etmiyorlar. Çünkü onlar Kitap'ta kendi inançlarına dair açık bir nas bulamadıkları esastan hareketle onu eleştiriyorlar. Ve bugün Kitap'ta var olanla yetinmiyorlar.

Aynı şekilde onlar Ehl-i Sünnet'in hadis rivayeti konusundaki imamlarına ta'n ederek Sünnet'i de eleştiriyorlar. Bunu bir de Ehl-i Sünnet imamlarına nisbet ettikleri uydurma rivayetlerle yapıyorlar. Uydurdukları bu rivayetlerinin ravileri cehaletleri ve zaafı bir yana, kendilerinden rivayet alınmasını engelleyen batıl ve sapık inançlara da sahip zındık kişilerdir.

2) Ehl-i Beyt'i sevdiğini ve onların soyundan gelenleri desteklediklerini iddia eden Râfıziler, dövünüp, yırtınarak Hüseyin'e (*radiyallâhu anhu*) ağlıyormuş gibi yapanlar, Ehl-i Sünnet'i kötülükle itham edenler asıl kendileri Ehl-i Beyt'e düşmanlık ve kötülük etmektedirler. Onlar Hüseyin'i (*radiyallâhu anhu*) öldürenlerdir. Hasan'ı neredeyse öldürmek üzerelerken Muaviye'ye -Allah ikisinden de razı olsun- teslim edenlerdir. Bu gerçek onların kaynaklarında ve temel kitaplarında mevcuttur.

Şeyh Müfid'in "El-İrşad" isimli kitabında ve "el-İhticac" isimli kitapta Hüseyin'in (*radiyallâhu anhu*) az önce bahsettiğimiz Şiiler'e ettiği bedduasındaki şu sözü geçmektedir: "Fakat siz bize beyat etmek için kabak kuşları gibi koştunuz da başımıza kelekler gibi üşüştünüz. Sonra da beyatınızı bozdunuz. Kahrolsun, uzak olsun, ezilsin bu ümmetin tağutları, hiziblerden geriye kalanlar ve Allah'ın kitabını terk edenler! Siz bizi yarı yolda bırakıp, bizi öldürüyorsunuz. Dikkat edin! Allah'ın laneti zalimlerin üzerinedir!"

Seyyid Hüseyin Müsevi bu iki rivayetten sonra şu açıklama yapıyor: "Bu naslar bize Hüseyin'in gerçek katillerini açıklıyor. Onlar Kûfe Şiileridir. Yani atalarımızdır. Öyleyse niçin

Hüseyin'in (radıyallâhu anhu) öldürülmesi sorumluluğunu Ehl-i Sünnet'e atıyoruz?"

Muhsin el-Emin "E'yânu-ş Şia" isimli kitabında şöyle demektedir: "Hüseyin'e 20.000 kişi beyat etti. Sonra onu terk ettiler ve boyunlarında onun beyatı olduğu halde ona karşı ayaklanıp, onu öldürdüler.

"el-İhticac" isimli kitapta şu rivayet geçer:

Zeynel Abidin Kûfe halkına dedi ki: "Biliyor musunuz? Siz babama mektup yazıp da onu kandırdınız. Önce ona söz verdiniz, sonra da onunla savaşıp onu yarı yolda bıraktınız. Rasûlullah size şöyle derken, hangi yüzle Rasûlullah'a ve onun ailesine bakıyorsunuz: "Zürriyetimle savaştınız, hürmetimi çiğnediniz. Siz benim ümmetimden değilsiniz!"

Yine Zeynel Abidin şöyle demiştir: "Bunlar bizim için ağlıyorlar! Sanki bizi onlardan başka kim öldürdü!"

"el-İhticac" kitabında Fatımatu-s Suğra'nın Kûfelilere hitap ettiği bir konuşmasında şöyle dediği geçer: "Ey Kûfe halkı! Ey aldatma, terk etme ve kibir ahlâkına sahip kimseler! Biz Ehl-i Beyt'iz! Allah bizi sizinle, sizi de bizimle imtihan etmiştir. Bizim imtihanımızı güzel kılmıştır. Siz bizi inkar ettiniz, bizi yalanladınız. Bizimle savaşmayı helal, mallarımızı da ganimet saydınız. Aynı dün dedemizi öldürdüğünüz gibi. Kılıçlarınızdan biz Ehl-i Beyt'in kanları damlıyor. Ellerinizi kurusun! Allah'ın azabını ve lanetini sanki başınıza gelmiş gibi bekleyin! Birbirinizin zulmünü size tattıracak olan ve sizi Kıyamet Günü'nde bize zulmettiğiniz için ebediyen elim bir azaba düşürülecek laneti bekleyin! Dikkat edin! Allah'ın laneti zalimleredir! Ellerinizi kurusun Ey Kûfe halkı! Kaç kere sizden önce Rasûluullah'ın ve onun ailesinin hayatını okudunuz! Sonra onun kardeşi ve benim dedem Ali bin Ebi Talib'e, onun oğullarına ve temiz soyuna ihanet ettiniz."

Fatımatu-s Suğra'nın bu hitabına Kûfe halkından birisi övünerek şu sözlerle cevap verdi:

Biz Ali'yi ve oğlunu Hind kılıçlarıyla ve mızraklarla öldürdük,

Onların kadınlarını Türkler gibi esir aldık ve onları vurup parçaladık!

3) Müslümanın üzerine düşen görev, geçmiş ümmetlerin halleri ve geçmiş asırlar hakkında tefekkür etmemizi emreden Allah'ın (azze ve celle) emrine uymaktır. Öyleyse tarihten dersler ve ibretler alalım. *"Onlar, her yıl bir veya iki kez (çeşitli belâlarla) imtihan edildiklerini görmüyorlar mı? Sonra da ne tevbe ediyorlar ne de ibret alıyorlar." (Tevbe, 126)*

Hadislerde şu ifade yer alır:

"Mümin bir delikten iki defa sokulmaz!"

Daha önce bu Râfızilerle uzlaşma projelerinin zararlarını ve neticelerini görmüştük. Onların Allah'a, Rasûl'üne ve müminlere olan ihanetlerini gördük. Onlar kafirleri ve din düşmanlarını dost edindiler. Şehirlerde azgınlık yapıp, çok bozgunculuk yaptılar. Onların sürekli bu şekilde hareket etmeleri, dinden çıkmalarını ve Allah'ın emrini terk etmelerini zorunlu hale getirdi. Onların fesatlarından sadece müminlerin annelerine iftirada bulunmalarını zikretmemiz yeter. Özellikle de Allah'ın aziz kitabında kesin bir şekilde temize çıkardığı kimse hakkındaki iftiraları!

Tüm bunların sonucunda diyorum ki:

Müslümanlar, Yahudi ve Hristiyanların karşısına her çıktıklarında ve tarih boyunca tüm savaşlarda hatta günümüzde bile Râfızilerin kafirlerin askerleri arasına gizlice sızdıklarını ve onlara askeri ve bilgi yönünden pek çok yardımlarda bulunduklarını görüyoruz. Onlar Müslümanların galip gelip de en büyük güç olmasındansa ölmeyi ya da kafirlerin galip gelmesini tercih ederler. Onlar asıl din düşmanı kafirlerle savaşmazlar. Hatta kafirlerle savaşıyormuş gibi göründükleri hallerde bile bu böyledir. O durumlar da ya Sünnî bir grubun komutası altında onların

tahrikiyle ve takiyye yaparak harekete geçmiş olmalarıdır ve bu da çok nadirdir ya da kafirlerin onları aldattığı ve ne onları, ne topraklarını, ne de onların maslahatını düşünmedikleri zamanlardadır.

Aynı Vezir Efdal'in Haçlılara karşı her türlü tavizi verip onlardan Atabek'in komutası altına girmeleri için asker istedikten sonra, onların kendisini ve maslahatını umursamadıklarını gördüğünde Sünni olan Dımeşk halkından yardım istediği zaman olduğu gibi...

Veya Ubeydi Halifesi El-Âdid'in yaptığı gibi... O Frenklerin ülkesini istila ettiklerini görüp, sarayı ve kadınları için endişelenmeye başlayınca Nureddin'den yardım istedi. Bunu öyle bir şekilde yaptı ki Nureddin'e kadınlarının saçlarını gönderdi ve şöyle haber yolladı: "Bunlar sarayımın kadınlarının saçlarıdır. Onlar senin onları kurtarman için senden yardım istiyorlar."

4) Müslümanların, aktif olarak çalışan mürtedleri tamamen yok etmeden -ki bunların başında Râfıziler geliyor- Yahudi ve Hristiyan askerlere karşı bir zafer kazanmaları mümkün değildir.

Tarih bize gösteriyor ki, Ubeydî Râfızilerin yardımıyla Haçlıların eline geçen Beytü'l Makdis ancak Salahaddin Eyyubi'nin eliyle tekrar fethedildi. Nureddin Mahmud Haçlılara karşı daha sert olmasına rağmen Allah (*azze ve celle*) fethin Salahaddin'in eliyle olmasını takdir etti. Fakat ne zaman? Ubeydî Râfızilerle senelerce savaşmış onların devletini tamamen yok edip yıktıktan sonra. Bundan sonra Salahaddin Haçlılarla savaşmış onlara karşı tam bir zafer kazanmak için fırsat buldu. Böylece hain Râfıziler sebebiyle senelerce Haçlıların elinde kalan Beytü'l Makdis'i geri aldı.

Bu tarihin bize öğrettiği ve asla unutmamamız gereken önemli bir derstir.

Biz asli kafirlerle beraber mürtedlerle de savaşmadıkça asli kafirlere karşı asla zafer kazanamayacağız. Raşid Halifeler dönemindeki fetihler ancak Arap Yarımadası mürtedlerden temizlendikten sonra gerçekteşmiştir.

Bu yüzden Râfızileri en çok kızdıran kişi Salahaddin'dir. Onlar ölümü kabul ederler de Salahaddin'i kabullenemezler!

5) Selim fitrat sahibi kişilerce malumdur ki; ahirette kurtuluşun esası şirkten, bid'atlerden arınmış sahih bir akideye bağlıdır. Öyleyse nasıl olur da hak olan akide ile az önce bahsettiğimiz Râfızilerin akidesi arasında bir uzlaşma söz konusu olabilir.

Allah'tan korkun! Eğer onların sapıklıklarının ve küfürlerinin ayırıcı vasfı olan akidelerinin bir kısmını alsak helake ve hüsrana uğrayacağımız bu dinle nasıl uzlaşma söz konusu olabilir? Din kulların Rabbinin istediği şeyle kulların kurtulması için gelmiştir. Öyleyse nasıl olur da uhrevi kurtuluş sahih akide üzerine kurulmuş olan öncüller olmadan gerçekteşebilir?

Denildiği gibi: "Öncüllerin sağlamlığı, sonuçların sağlamlığını gerektirir. Öncüllerin yanlışlığı da sonuçların yanlış olmasını gerektirir."

Eğer birisi derse ki, onlar Allah'ın azabından kurtaracak asli akidede bizimle aynı inançtalar. Bu ya onların zayıflık hallerinde Ehl-i Sünnet'e karşı uyguladıkları takiyye inancından dolayı sergiledikleri yalancı bir tavidir ya da bizimle yaptıkları bu ittifak ile hak mezhebe ve doğru yola gelmişlerdir de böylece Râfızilik sıfatından ve sapıklıklarından çıkmış olurlar. O zaman bu durum uzlaşma diye isimlendirilmez. Bilakis onların apaçık hakka dönmeleri ve tövbe etmeleri olarak adlandırılır.

Bu bilgilerden hareketle diyorum ki:

Ehl-i Sünnet ile Râfıziler arasında ne akidevi ne de fikri bir uzlaşma söz konusu olabilir. Biz tarih boyunca Râfızilerle uzlaşmanın neticelerini Abbâsi halifelerinin Râfızileri kendilerine

yaklaştırıp onları vezirlik ve komutanlığa tayin ettiklerinde gördük. (İbn-i Alkamî, Nasıruddin Tusî örneklerinde olduğu gibi. Bunlar Ummu-l Me'mun'un ayaklanmalarından bahsederken zikrettiğimiz gibi hısımlık yoluyla devlete yakınlaşmışlardır.) Bu uzlaşmalar ümmete helaktan ve İslam Devleti'nin yıkılıp da onun parçaları üzerinde Râfîzî devletçikler kurulması sonucundan başka bir şey getirmedi.

Aynı zamanda bu uzlaşma insanların akidesinin bozulmasına sebep oldu. İnsanların bid'at görüşler savunmalarına ve onlar arasında şüphelerin yayılmasına sebep oldu. İnsanların inançları sarsıldı ve inançlarına sapıklıklar karıştı. Tıpkı Kur'an'ın mahluk olduğu görüşü ve Abbâsî halifelerinin oğullarının Farslı annelerinden öğrenmiş oldukları başka diğer fikirler ve inançlar gibi.

Burada zikretmeye değer bir diğer şey de yakın ve uzak vakıayı bilmeden Râfîzîlerle yakınlaşma çağrısında bulunan ve sonra hakkı görüp bu tavırdan vazgeçen alimlerin ve aydınlardan birçoğunun sözleridir. Bu bugün bile yaptıklarında ısrar eden takrib (yakınlaşma) davetçilerine bir öğüt ve hatırlatma olsun!.

Dr. Mustafa es-Sibai **“es-Sünnetu ve Mekânetuhâ fi't Teşri'i İslâmi”** isimli kitabında şöyle diyor: “Ben kırk yıl önce Kahire'de Sünnî-Şii yakınlaşması için bir müessese kurdum. Fakat onlar kendi ilmi merkezleri olan Necef, Kum ve benzeri yerlerde bizimkine benzer kurumlar kurulmasına müsaade etmediler. Çünkü onlar sadece bizim onların dinlerine yakınlaşmamızı istiyorlardı.”

Fıkıh ve Usul Hocası Dr. Ali Ahmed es-Sâlûs diyor ki: “Ben eğitime büyük hocam Şeyh Muhammed Medenî'nin yönlendirmesiyle Sünnî-Şii uzlaşmasına davet ile başladım. Bunu Şii'lik'in Ehl-i Sünnet'in dört mezhebinden sonra 5. Mezheb olduğu görüşünden hareketle yaptım. Ne var ki ben araştırmaya başlayıp onların asli kaynaklarını incelediğimde gerçeğin duyduklarımdan tamamen farklı olduğunu gördüm. Yani eğitimim Şeyh

Medeni'nin yönlendirmesiyle uzlaşma çağrısı yüzünden başladı. Fakat ilmi eğitimin hevaya ve arzulara boyun eğmeyen kendine has bir mizacı vardır."

Öyleyse Allah'ın Râfıziler hakkındaki hükmünü öğrendikten ve Râfızilik'in İslam dini ile asli ve ta'li meselelerin hiçbirisinde uyuşmadığını ve onun esasen Din'i yıkmak için kurulduğunu öğrendikten sonra diyoruz ki:

Onları savunanlar, onları temize çıkaranlar, gece-gündüz onlarla uzlaşmaya çağrı yapanlar, onlarla bir araya gelmeye can atanlar ve onlar adına mazeretler öne sürenler şu iki gruptan başkası olamaz:

a) Ne dediğini bilmeyen cahil, gafil kimse.

b) Bu ümmete karşı onlardan daha zalim, daha suçlu ve daha hain olan ve hükmü onların hükmü olan kimseler. Böyle kimsenin hakkında Allah'ın (azze ve celle) şu sözü gerçekleşmiştir: *"İndirdiğimiz açık delilleri ve hidâyet yolunu -kitapta onu insanlara apaçık göstermemizden sonra- gizleyenler yok mu, işte onlara hem Allah hem de bütün lânet ediciler lânet eder."* (Bakara, 159)

Bundan sonra diyoruz ki:

Şii-Sünni yakınlaşması davetçileri olan kimseler şu iki kişiden birisidir:

a) Hakkı bilen; fakat dinine ve ümmetine ihanet edip, onu basit bir dünyalık karşısında satan kimse.

b) Bunları tanımayan, okumuş cahil.

Öyleyse ey Şii-Sünni uzlaşmasına çağıran kimseler! Râfıziler apaçık şirkleri, alenen küfürleri ve Rasûlullah'ın ırzına dil uzatmaları ve Rasûlullah onlardan razı olmuş bir vaziyette vefat etmişken Sahabe-i Kiram'a sövmeleri gibi tavırlarını devam ettirirken bu çağırışı nasıl yapabiliyorsunuz?

Vallahi bunlardan birisinin ırzına dil uzatılsa ya da karısına iftira edilse, dünyayı ayağa kaldırırlar ve kendilerine iftira atanların yüzüne bakamazlar. Hal böyleyken nasıl oluyor da Rasûlullah'a bunun yapılmasına razı olabiliyorlar?

Allah'ım! Biz Seni şahit tutarız ki; Rasûlullah'ın namusu bizim için kendi namuslarımızdan daha değerlidir! Yine Seni şahit tutarız ki; Aişe Annemizin saçının tek bir teli bizim için kendimizden, ailemizden ve insanların tümünden daha değerlidir!

Şunu da söylemeden geçemeyiz:

Râfıziler Yahudilere, Hristiyanlara vb. kafirlere karşı her ölüm, helak ve düşmanlık sloganları yükselttiklerinde, bunu her duyduğumuzda bilinmeli ki bu yalnızca dinlerinin sağlam bir rüknü olduğuna inandıkları takiyyeden kaynaklıdır. Onların bu sloganlarda sesleri ne kadar çıkıyorsa, bu sloganlarla yaptıkları çağrılar da o kadar yalandır.

Buna günümüzden en iyi örnek İran'ın yeni lideri Ahmed-i Necad'ın dünyaya haykırdığı; "İsrail'i haritadan sileceğiz!" lafıdır. Evet, doğru. Sadece haritadan silecekler!

6) Râfızilik dini, İslâm'ın ve hatta diğer tüm dinlerin getirdiğini koruyarak, ezberleyerek bugüne kadar getirmiş olduğu tüm zaruri ilkeleri yıkıyorlar.

Onlar dini tahrif ederek, Kur'ân'da fazlalık ya da eksiklik olduğunu iddia ederek, sahih hadisleri reddederek, onları yalanlayarak, sahabeye iftira atarak, Allah'ın hak dini konusunda şüpheler oluşturarak, batıl bid'atler ortaya çıkararak ve Allah'ın dini konusunda mühlidlik ve zındıklık yaparak yıkıyorlar.

Onlar canı ve malı yok ediyorlar. Bunu Ehl-i Sünnet'in canlarını ve mallarını haksız yere helal sayarak yapıyorlar. Onlar so-yu-sopu, ahlakı ve edebi tamamen ortadan kaldırıyorlar. Bunu da mut'a nikahı ile, kadınlara arkadan yaklaşıp, eşlerinin

fercilerini ödünç vererek ve eşcinsel evliliğe cevaz vererek yapıyorlar. Allah'a sığınırız!

Onlar aklı ortadan kaldırıyorlar. Bunu eskiden kendi tebaalarından olan fedailere tesir etmek için, günümüzde de halktan kendi kendine dövünen tiplere etki etmek için kullanılmasına cevaz verdikleri uyuşturucu ve haşhaşlar ile yapıyorlar. Bu esnada onların "Ayetullahları" kendisini Ehl-i Beyt'e nisbet eden ve imamların masum olduğuna inanan halkın aklına gülüp duruyorlar. Sonra da onların arasında kendi hususi sapıklıklarını, kendi heva ve menfaatlerine göre yayıyorlar.

7) Bize göre Safevi İran Râfızileri ile Irak, Şam ve Lübnan Râfızileri gibi Arap Râfıziler arasında bir fark yoktur. Çünkü Râfızilik dini tektir. Dallara ayrılışlar da onlar asıllarında tektir. Merkezleri, otoriteleri tektir. Ehl-i Sünnet'e olan düşmanlıkları ise aynı düşmanlıktır.

8) Râfızilerle Yahudilerin kökleri aynıdır. Bu yüzden de Râfızilik'in öğretileri ile Yahudilik'in öğretileri pek çok noktada benzeşmektedir. Teşkilatlanmaları, gizli entrikaları, Müslümanlara karşı içlerinde gizlediklerinden farklı bir görüntü sergiledikleri takıyye inancı... Tüm bunlar Yahudi kardeşlerinden aldıkları davranışlardır.

Yahudilerin, Yahudi olmayan milletlere karşı olan protokollerine ve Talmud'un öğretilerine bakan kimse oradaki maddelelerin, Râfızilerin "Ayetullahları"nın Müslümanlara karşı vermiş olduğu fetvalarla tamamen örtüştüğünü görür.

Buna göre, Yahudi öğretileri, Yahudilere Yahudi'ye karşı faiz ve aldatmaya haram kılarken, Yahudi olmayanlara karşı bunu vacip kılar. Aynı şekilde Râfıziler de kendi aralarında aldatma ve faiz muamelesini haram kılıyorlar ve birbirlerinin mallarını kendileri için haram görüyorlar; fakat Ehl-i Sünnet'in mallarını helal saymayı vacip görüyorlar.

Yahudi öğretilerinde bir Yahudi'nin, Yahudi olmayan birisini boğulurken ya da düşmek üzere gördüğünde ona yardım etmesi haramdır. Bilakis eğer yapabilirse üzerine duvar yıkması gerekir. Râfıziler de avam tabakasına buna benzer şekilde fetva veriyorlar.

Onların Nimetullah Cezairî ismiyle bilinen alimlerinin “el-Envâru-n Nu'maniyye”, Muhsin el-Muallim'in “Nasbu'n Nevâsıb” isimli kitaplarında geçenler bu kabildendir. O kitaplarında şöyle diyor:

“Rivayetlerde Ali bin Yaktin'in -ki o Raşid'in veziridir- yönettiği hapishanede muhaliflerinden bir grubun toplandığı geçer. O Şia'nın has adamlarındandı. Kölelerine emir verip, hapishaneyi mahkumların üzerine yıktırdı. İçeride yaklaşık olarak 500 kişi vardı ve hepsi de öldü. Daha sonra onların kanlarının diyetini ödemek istediler. Ali bin Yaktin, Efendimiz İmam Kazım'a adam gönderdi. İmam Ali bin Yaktin'e cevaben şunu yazdı: “Sen eğer onları öldürmeden önce bana arz etseydin, senin üzerine diyet düşmezdi. Şimdi sen bana durumu arz etmediğin için onlardan her bir adama karşılık bir keçi vereceksin. Bir keçi onlardan birinden daha değerli olduğu halde...”

Bu durum günümüzde dahi devam etmektedir. Telafer'de Abbas Kalender isminde bir doktor var. Bu doktor Râfızî Devrim Yüksek Meclisi'ne katıldı. Bu meclisin başkanı Abdulaziz Hakim. Bu doktor Telafer'in kaymakamlığına aday idi. Bu doktor bir çocuğa bir ilaç verdi ve bu ilaç mevcut hastalığın yan etkilerini çok daha fazla ortaya çıkarıyordu. Doktor bunu kasıtlı olarak ve çok basit bir sebepten dolayı yapmıştı: Çocuğun isminin Ömer idi!

“Bakube” bölgesinde başka bir doktor da ismi Ömer olan hiçbir hasta erkek çocuğunu ve ismi Aişe olan hiçbir kız çocuğunu tedavi etmiyordu. Mücahidler Allah'ın lütfu ile bu pis Râfızî'ye suikast düzenlemeyi başardılar. Kliniğindeyken ona ateş açtılar. Boynundan derin bir yara aldı. Daha sonra İran'a kaçtı.

9) Bu Râfızilerin işledikleri suikast ve ihanet gibi siyasi suçların ferdi ve rastgele suçlar olmadığına dikkat edilmelidir. Bunlar ancak onların alimleri ve reisleri tarafından düzenlenmiş suçlardır ve siyasi-akidevi amaçlara dayanmaktadır. Bu suçlar düzenli bir askeri tertiple tertip edilmiştir. Bu suçların mensupları da Râfızilerin en önemli gruplarından ve kollarından sayılmaktadırlar. Nasıl olmasın? Devletleri, yönetimleri ve davetleri ancak onların omuzlarında yükseliyor.

Bu yüzden bu suikast gruplarının mensupları üstün bir gayretle seçiliyorlar ve onlara devasa paralar harcanıyor. Bunların yüksek kültürlü olmalarına ve pek çok konuda derin bilgi sahibi olmalarına özen gösteriliyor. Bunların pek çok ayrıcalığı ve yüksek ücretleri var. Bunun yanı sıra yaptıkları operasyonları devam ettirmeleri için motive edici telkinler ve dini etkilerde bulunuyorlar. Hatta afyon ve haşhaş içirilmek suretiyle uyuşturma yoluna bile gidiliyor. Eskiden İsmaili Karmatilerin fedailerine yapıldığı gibi...

Bugün de bu grupları temsil eden pek çok yapılar var. Bu gruplar uyuşturucu kullanmaları ve önemli gizli görevleri üstlenmeleri yönünden tek bir merkeze bağlıdırlar. Dikkat edin! O merkez, İmam'ın ve vekillerinin merkezidir. Her birinin bölgele-ri arasında doğrudan bağlantı vardır.

Şu gruplar bu türdendir: "İran Devrim Muhafızları", "Gö-nüllü Halk Seferberliği Kuvvetleri", "Hareketü'l Emel", "Hizbul-lah"ın içindeki bazı suikast grupları ve diğer bazı gruplar...

Eğer bazı bireysel suikastler ve yağmalama olayları varsa da bunlar onların alimlerinin Ehl-i Sünnet'in mallarını ve kanlarını helal gören fetvalarından kaynaklanmaktadır.

"Vesâilu-ş Şia" ve "Bihâru'l Envar" isimli kitaplarda Davud bin Ferkad'ın şöyle dediği rivayet edilir: "Ebu Abdullah'a dedim ki: "Nasıb'ı (Ehl-i Beyt'e düşmanlık yapanı) öldürmek konusunda ne düşünüyorsun?" Dedi ki: "Kanı helaldir. Fakat senin için endişeleniyorum. Eğer onun üzerine bir duvar devirebilersen ya

da onu boğabilirsen yap. Çünkü senin aleyhine şahitlik yapmaması gerekir." İmam Humeyni bu rivayete şu sözlerle şerh düştü: "Eğer onun malını alabilirsen al ve beşte birini de bize getir."

"Lillâhi Sümme li-t Târih" isimli kitabın sahibi diyor ki: "İran'da Behlevi Ailesi'nin hükümeti İslam Devrimi'nin etkisiyle son bulup İmam Humeyni devletin işlerini eline aldığı anda, Şii alimlerine kendisini ziyaret etmelerini ve bu sırada fakihlerin yöneteceği böyle bir Şii Devleti kurma başarısını tebrik etmelerini zorunlu kıldı. Ve bu ziyaret zorunluluğu başkalarından daha çok bana düşüyordu. Çünkü benim İmam'la sağlam bir alakam vardı. Ben de onu bir buçuk ay ya da daha fazla bir zaman sonra Paris'teki sürgününden dönüşünün ardından, Tahran'a girerken ziyaret ettim. Beni çok hoş karşıladı. Benim ziyaretim Irak'taki Şii alimlerin ziyaretinden ayrıydı. İmam kendisiyle başbaşa kaldığım bir zamanda bana dedi ki: "Seyyid Hüseyin! İmamların vasiyetlerini uygulamanın vakti geldi artık. Nasıbların kanlarını dökeceğiz, oğullarını öldüreceğiz, kadınlarını sağ bırakacağız. Onlardan hiç birisi azabımızdan kaçamayacak! Onların malları sadece Ehl-i Beyt Şiilerine kalacak. Mekke ve Medine'yi yeryüzünden sileceğiz. Çünkü bu iki şehir Vahhabîlerin sığınakları oldu. Kerbela'nın yeryüzünde Allah'ın mukaddes toprakları olması lazım. İnsanların namazdaki kıblesi olmalı Kerbela! Böylece İmamların hayallerini gerçekleştireceğiz. Artık senelerce kurmak için uğraştığımız devletimiz kuruldu. Şimdi geriye tatbikat kaldı!"

Bu sözleri Râfızîlerin bugün Irak'taki vakıaları ile bağdaştırdığımızda "Gadr (İhanet) Kolordusu"nun ve sözde "Mehdi'nin Ordusu"nun ve benzeri orduların bu görevi Irak'ta en iyi şekilde yerine getirdiklerini görürüz.

Ehl-i Sünnet'in evleri mücahidleri arama bahanesi ile basılıyor ve mücahidleri bulamasalar bile adamları öldürüp kadınları götürüyorlar. Sünnileri hapsediyor ve ırzlarını helal görüyorlar. Sünnilerin evlerinden mümkün olan herşeyi yağmalıyorlar. Bu açlık senelerinde yaşananların çirkinliğini gösteren, Râfızî

gruplar ve milisler tarafından işlenen pek çok suç, tecavüz ve kötü muamele mevcuttur. Bunları ya kendi başlarına ya da işgalci Amerikan Kuvvetleri'nin destekleriyle ya da kışkırtmalarıyla yapıyorlar.

Râfıziler şeriat ilimlerinden, tıp ve mühendislik alanlarından yüksek diplomalar, ilmi ve akademik tecrübelere sahip yüzlerce kişiyi öldürdüler. Bunlardan başka mescidlerdeki imamlardan, hatiplerden ve "Divanu'l Vakfî's Sünnî"ye bağlı olarak mescidlerde çalışanlardan yüzlerce kişi öldürüldü. Yine mescid imam-ları ve hatiplerinden yüzlerce kişi tutuklandı. Yüzlerce mescide baskınlar yapıp, hürmetsizlikler yapıldı. Yüzlerce mescid ya yıkıldı, ya büyük zararlara uğradı, ya da işgal edilip "Hüseyniye" denilen Şii ibadethanelerine veya işkence odalarına çevrildi. Bunlar özellikle iç ve güney bölgelerinde gerçekleşti.

Onların insanlara baskı ve zulümleri erkeklerle sınırlı kalmadı. Bilakis kadınları dahi tutuklayıp, tecavüz ettiler. Hatta onlardan hamile olanlarını öldürdüler. Emzikli çocukları dahi öldürdüler. Ve bu durumda Allah'ın rahmet ettikleri dışında Müslümanların hiçbir yardımcısı da olmadı. İnnâ lillâhi ve innâ ileyhi raciûn! (Allah'a aidiz ve yine ona döneceğiz!)

10) İslam Ümmeti Danimarkalı Haçlılardan birisinin Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) hakkında, onunla alay eden bir karikatür çizdiğinde ayağa kalkmıştı. Bu da İslam Ümmeti'nin Rasûlullah'a olan düşkünlüğünü gösteriyor. Peki nasıl oluyor da aynı İslam Ümmeti'nin alimleri, peygamberin hanımlarını, ashabını ve dini insanlara aktaranları kötileyerek peygamberin makamını ve şerefini lekelemeye çalışan bu alçak Râfızilere karşı ayaklanmıyorlar? Ki bu Râfıziler Ehl-i Beyt'ten beri oldukları halde onları sevdikleri iddiasının arkasına saklanıyorlar.

Vallahi, kim tüm bunları bildikten sonra bu Râfızilerle yakınlaşmaya çalışırsa, o kalbi katılaşmış, yüzü kararmış ve gözü körelmiş bir adamdan başkası değildir.

11) Râfıziler ilk sapkın tekfir menhecini çıkarmış kimselerdir. Onlar ilk olarak Allah'ın kendisi ile İslâm'ı medeniyetlere taşıdığı Sahabe-i Kiram'ın çoğunluğunu tekfir etmişlerdir.

Onların tekfirlerinin tehlikesi sadece teorik açıdan değildi. Bilakis bu ameli olarak da ortaya çıkmış bir anlayıştı. Onlar Müslümanların imamlarını ve halifelerini öldürme adetini ilk ortaya çıkaranlardır. Aynı Ömer el-Faruk'a (*radıyallâhu anhu*) ve başkalarına yaptıkları gibi.

Onların bu tekfirci anlayışı daha da ileri gidip Ehl-i Sünnet'in tamamını tekfir etme anlayışına dönüştü. Ehl-i Sünnet'e "Nasıb halkın oğulları" diyorlardı. Bunu, Ehl-i Sünnet onların dinlerinin en temel ilkelerini inkar ettiği için yapıyorlardı. Dikkat edin! Bu ilke, onların bozuk inançlarının en önemli ilkelerinden ve dayanaklarından kabul ettikleri "İmamet ve İsmet" inancıdır.

Bu durumun ortaya çıkardığı şey onların zamanla ortaya çıkan pratikteki vakıalarıdır. Biz onların arkalarını sağlama alıp da ihanet ve aldatma huylarını sergileyebilecekleri yerde, bu tekfir menhecine insanları çağırdıklarını görüyoruz.

Bugün Râfıziler -söze ihtiyaç bırakmayan bir hal dili ile- Ehl-i Sünnet'in kanlarını, namuslarını ve mallarını helal görüyorlar. Bunu Ehl-i Sünnet'e nisbet ettikleri bazı şirk mezarlıklarının yıkılması olaylarını bahane ederek yapıyorlar. Öte yandan Amerikalı efendilerinin kendilerinin bu kırmızı çizgilerine fersahlarca tecavüz ettiklerini biliyorlar ve bu durum karşısında avamları bir tarafa, yurt dışına kaçan otoriteleri bile kollarını kıpırdatmıyorlar. Bilakis sözde "Mehdi'nin Ordusu" İmam Ali'ye (*radıyallâhu anhu*) ait olan mezarı yıkan işgalci güçleri karşılamış ve kendilerini öldüren ve mukaddesatlarını çiğneyenlere silahlarını vererek mükafat vermişlerdir. Yani mezarlıklarının yıkılması oyunu, onların bir grubu diğerinden ayırmaksızın Ehl-i Sünnet'in hepsine karşı olan kinlerini açığa çıkaran sahte bir mazeretti.

İnsanı hayrete düşüren bir durum da, bugün gördüğümüz gibi tüm bu vahşi uygulamalardan hiçbirisinin dünyanın hiçbir yerinde Yahudi ya da Hristiyanlardan birisine karşı yöneltilmemesidir. Tam tersine, tüm zamanlarda İslam'a ve Müslümanlara karşı onların en iyi yardımcıları olmuşlardır.

Onların bu şirk unsuru mezarlarının yıkılması karşısında çıkardıkları ve ilk tohumlarını Mecusi efendilerinin attığı gürültülü ayaklanma, onların masum imamlarının hürmetini yüceltiklerine ve hatta dünyanın dört bir yanından din düşmanları tarafından saldırılara uğrayan Allah'ın (*azze ve celle*) ve Rasûlü'nün (*sallâllâhu aleyhi ve sellem*) hürmetlerinin önüne geçirdiklerine dair en iyi delildir.

Örneğin; onların bu bu hiddetleri Rasûlullah (*sallâllâhu aleyhi ve sellem*) aleyhinde çirkin resimler çizenlere karşı ya da İslam akidesine ve Müslümanlara karşı kötü muamelede bulunan işgalcilere karşı ortaya çıkmamıştır. Bu da bize onların imamlarını, Allah ve Rasûlü'ne tercih ettiklerini gösteriyor.

Ehl-i Sünnet'e Çağrı

Öyleyse ey Ehl-i Sünnet! Uyanın ve ayağa kalkın! Irak'ın işgalinden bugüne kadar sizi zehirleyen ve size kötü acılar tattıran Râfizi yılanlarının zehirlerini tükürmek için hazırlanın!

Sizi evcilleştirmek, uysallaştırmak, esir alıp korkutmak için bir silah olarak kullandıkları söylemlerinden “hizipçiliği terk etmek” ve “vatani birlik” zikretmek için yeterli. Bunlar bu söylemleri, işgalcilerle iyi geçinip en güzel şehirleri yakıp yıkarken size karşı silah olarak kullanıyorlar.

Sadece bununla da yetinmediler. Bilakis polis ve muhafız üniformalarıyla size karşı zehirli planlarını uygulamaya devam ettiler. Böylece yapacaklarını yaptılar. Böylece sizin aranızda ölüm, yağma ve adamları, kadınları ve çocukları tutuklamak gibi fitneleri soktular. Bunları ya işgalci kuvvetlere dayanarak ya da kendisiyle size işkenceler ettikleri, oğullarınızı boğazlayıp, kadınlarınızı sağ bıraktıkları resmi makamlarını kullanarak yaptılar.

Biz kafirlerle Râfizilerin ortaklaşa iğrenç planlar yürüttüklerini görüyoruz. Örneğin işgalcilerin vaizi İranlı Sistani küfrün ve Ehl-i Sünnet'e düşmanlık içeren ve işgalcilerin menfaatine hizmet eden fetvaları yayınlayan zındıkların imamıdır. El-Hakim, Caferi ve onların dostu olan kurtlar koyun postuna bürünüyorlar. Bunu görünüşte sözde siyasi bir kılıfla yapıyorlar. Gerçekte ise amaçlar Râfizi İran yönetiminin bulunduğu coğrafyayı korumak ve daha da genişletmektir.

Üç seneden daha fazla bir zamandır toplumun çeşitli tabakalarına karşı kıyasıya toplumsal ve örgütlü bir yok etme hareketi düzenliyorlar. Özellikle de toplumu ıslah eden Sünni örgütlere karşı... Bunu suikastlerle veya tutuklayıp hapishanelerin veya Hüseyniyye'lerindeki zindanların karanlıklarına atıp, en kötü işkenceleri yaparak gerçekleştiriyorlar.

Onların uyduruk sözde Mehdi Ordusu'na gelince; Bu iddianın ortaya çıkışı onların Râfîzi inançlarına ve Ehl-i Sünnet'le olan savaşlarına dayanmaktadır. Mehdi'nin Ordusu için hazırlanma anlayışını, hükümete geçme konusunda direnişçilerin kefesî siyasilerin kefesine ağır basarsa diye oynayacakları alternatif bir kumar kağıdı olarak gördüler.

Bize onların kinlerinin derinliğini ve köklerini gösteren şeylerden birisi de, Haçlılar Küfe'ye girmeden ve daha ordularını hazırlamadan önce Mukteda es-Sadr'ın bir hutbesinde söylediği şu sözlerdir: "Bu ordu Mü'minlerin Emiri Ali'ye (radiyallâhu anhu) beyattan geri kalanların cezalandırılması için kurulmuştur!" Ey kardeşlerim! Bu adamdan sadır olan bu sözleri, onlarla aramızda bir patlama olmadan önce düşünün.

Ve işte bugün onların kötülükleri uzak-yakın herkese belli olmuştur. Gören ve duyan herkes hiçbir şüpheye yer kalmayacak şekilde onların iç yüzlerini öğrenmiştir. Çünkü bu kindar insanlar bir ne bir mümini gözetiyorlar ne de bir hakkı. İçlerinde gizledikleri ise daha büyük. Onlar yakın geçmişte bir gece düzenledikleri bir operasyonla hocaları, namaz kılan insanları ve iyi insanları öldürdüler. Zaman içerisinde 200 mescidi yıktılar. Bu korkakça amel onların bu tarz işleri Sebei Devleti'nden öğrenmiş olduklarını gösteriyor. Allah (azze ve celle) şöyle buyurmuştur: "Allah'ın mescidlerinde O'nun adının anılmasına engel olan ve onların harap olmasına çalışandan daha zalim kim vardır! Aslında bunların oralara ancak korkarak girmeleri gerekir. (Başka türlü girmeye hakları yoktur.) Bunlar için dünyada rezillik, ahirette de büyük azap vardır." (Bakara, 114)

Durum bu kadarla sınırlı değil. Muasır tarihin alnının kir-
lendiği bir iş yaptılar ki, bu iş sadece onların yaptığı ve bu din-
le savaşan asli kafirlerden ayrıldıkları yüz kızartıcı bir iş. Onlar
Mushaf'ları, Kur'an ayetlerini ve Allah'ın evlerindeki İslâmî ki-
tapları yırttılar ve böylece gerçekten Allah'ın düşmanı oldukla-
rını kanıtladılar. Allah onları kahretsin! Nasıl da yoldan döndü-
rülüyorlar!

Biz ona (Mukteda es-Sadr'a) diyoruz ki:

Sen sınırını çoktan aştın! Ve Ehl-i Sünnet'i korumaya cüret
ettin. Sonra takipçilerine Ehl-i Sünnet'in mescidlerini koruma-
larını emrettiğini iddia ederek yalanlar düzdün.

Biz de seninle ve koyun sürülerinle savaşa girmeyi kabul et-
tik. Fakat yerine getirmen gereken iki şartla:

Birinci Şart: Sen ve seninle beraber olanlar tek bir adam
gibi davranacaklar. Haçlılar sizin sözde Haydarî topraklarınıza
basıp, sizi kendi yurdunuzda küçük düşürüp size şartlarını da-
yattıklarında, ezilip büzülererek onlara sattığınız silahlarınızı geri
isteyeceksiniz.

İkinci Şart: Bizimle savaşmak için ordunda sadece babası bi-
linen kişiler olacak.

*"Allah, emrini yerine getirmeye kadirdir. Fakat insanların çoğu
(bunu) bilmezler." (Yusuf, 21)*

Son duamız, Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir!

Cemaziyel Evvel, 1427 Hicrî

ŞİİLERİN

İSLÂM ÜMMETİNE YAPTIKLARI İHÂNETLER

Hulefâ-i Râşidîn döneminden günümüze değin Şiîlerin İslâm ümmetine yaptıkları ihanetlerin hûlasası olan bu kitap, Şehid Şeyh Ebû Musâb ez-Zerkâvî'nin 3 bölümlük "Hel Etâke Hadisü'r Râfıza? (Râfızî'nin Haberî Sana Geldi mi?)" başlıklı seri dersin tercümesinden oluşmaktadır. Kitabın muhtevasını daha iyi yansıtacağını düşündüğümüz için esere "Tarih Boyunca Şiîlerin İslâm Ümmetine Yaptıkları İhânetler" başlığını koyduk.

Şiîlerin ihanetlerinin tarihte kalmadığını, günümüzde de aynı yol üzere devam ettiğini örnekleriyle ortaya koyan eser, sahasında önemli bir boşluğu dolduracaktır.

